

ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ

(ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)

ਅਜਮੇਰ ਸਿੱਧੂ

www.PunjabiLibrary.com

ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ

(ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)

ਇਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ...

ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ

1. ਨਚੀਕੇਤਾ ਦੀ ਮੌਤ (1998)
(ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 2000 ਲਈ
ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਗਲਪ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਪੁਸਤਕ)
2. ਖੂਹ ਗਿੜਦਾ ਹੈ (2004)
3. ਖੁਸ਼ਕ ਅੱਖ ਦਾ ਖਾਬ (2013)
4. ਸ਼ਾਇਦ ਰੰਮੀ ਮੰਨ ਜਾਏ ਤੇ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ (2016, 2017, 2019)
(ਡਾ. ਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ ਮੁਖੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਧੂ ਦੀਆਂ 2013 ਤਕ ਦੀਆਂ ਕੁਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਨ)

ਜੀਵਨੀ

5. ਤੁਰਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਦਾਸਤਾਨ (2003)
(ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਗੁਰੀਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਸਾਂਝ ਦੀ ਜੀਵਨ ਗਾਥਾ)
6. ਬਾਬਾ ਬੁਝਾ ਸਿੰਘ (2008, 2017)
(ਗ਼ਦਰੀ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨੀ)

ਤਰਕ/ਵਿਗਿਆਨ ਸੰਗ੍ਰਹਿ

7. ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ (2000)

ਸੰਪਾਦਨਾ

8. ਨਰਕ ਕੁੰਡ (ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ) (1997)
9. ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਪੱਡਾ (ਜੀਵਨ ਤੇ ਚੋਣਵੀਂ ਰਚਨਾ) (2005)
10. ਪਾਸ਼ ਦੀ ਚੋਣਵੀਂ ਕਵਿਤਾ (2010)
11. ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ (ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਰਚਨਾ) (2014)
12. ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਈ ਬਲਦਾ ਕਣ-ਕਣ : ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ (ਜੀਵਨੀ) (2018)
13. ਵਿਗਿਆਨ ਜੋਤ (ਦੋ-ਮਾਸਿਕ ਪਰਚਾ) (ਮਾਰਚ-ਅਪ੍ਰੈਲ 1997 ਤੋਂ ਨਵੰਬਰ-ਦਸੰਬਰ 2017)
14. ਰਾਗ (ਚੌ-ਮਾਸਿਕ ਸਾਹਿਤਕ ਪਰਚਾ) (ਮਈ-ਅਗਸਤ 2017 ਤੋਂ...)

ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕਾਂ

15. Baba Bujha Singh An Untold Story (2013)
(ਗ਼ਦਰੀ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨੀ)
16. ਖੁਸ਼ਕ ਅੱਖ ਕਾ ਖ਼ੁਆਬ (2019)
(ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)

ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ

(ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)

ਅਜਮੇਰ ਸਿੱਧੂ

ਸਪਰੈੱਡ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ
ਪਟਿਆਲਾ

Rang Di Bazi

Punjabi Stories

©

By

Ajmer Sidhu

C/o Jandey Hair Dressers

Chandigarh Road,

Nawan Shahr-144514

Mobile No : 94630 63990, 85449-50954

Email : ajmersidhu2007@yahoo.co.in, ajmersidhu16@gmail.com

webblog: <http://sidhuajmer.blogspot.com>

ISBN : 978-93-88947-04-6

First Edition : 2018

Second Edition July 2019

Price : 150/-

Published by:

Spread Publication, Patiala (Punjab)

M. 95016-60416, 96536-36316

spreadpublication@gmail.com

Printed by:

Aarna Printing Solutions

All rights Reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without publisher's prior written consent on any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copy right reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copy right owner and the above-mentioned publisher of this book.

ਸੁਲਘਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਤਪਸ਼ ਨੂੰ
ਠਾਰਨ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ

1. ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਵੈਚ- ਮਲਕੀਤ ਸਵੈਚ- ਜਾਸਮੀਨ- ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਅਨਮੋਲ
2. ਜਸਵੀਰ ਮੰਗੂਵਾਲ- ਡਾ. ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਵਲ- ਤਨਵੀਰ ਤੇ ਹਰਵੀਰ
3. ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਣਖੀ, ਅਵਤਾਰ ਕੌਰ ਗੋਹਲੜੋਂ- ਕਰਮਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸਹੋਤਾ
ਤੇ ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੰਘਾ

ਦੇ ਨਾਂ

ਤਰਤੀਬ

- * ਭੂਮਿਕਾ : ਵੰਨਸੁਵੰਨੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ! 7
-ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ
1. ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ 13
 2. ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਪਾਰ 29
 3. ਕਿਊਟਾ-ਕਿਊਟਾ, ਤਾਰੇ-ਤਾਰੇ 43
 4. ਅੰਨ੍ਹੇ ਸੁਜਾਖੇ 50
 5. ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖਮ 57
 6. ਦ ਲੈਨਿਨਜ਼ ਫਰੋਮ ਕਲੋਨ ਵੈਲੀ 72
 7. ਲਿਫ਼ੀ ਲਗਰ ਦੇ ਫੁੱਲ 87
 8. ਮੈਂ ਮਾਂ.... 97
 9. ਜ਼ਖਮੀ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਫੜਫੜਾਹਟ 115
 10. ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ 126

ਵੰਨਸੁਵੰਨੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ !

ਅਜਮੇਰ ਸਿੱਧੂ ਦੇ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ' ਦੇ ਇਹ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਚੇਤੇ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮਤਾਈਆਂ ਦੇ ਬਰੀਕਬੀਨ ਤੇ ਨਿਪੁੰਨ ਚਿਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਸਵਰਗੀ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਗਏ। ਇਕ ਵਾਰ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾਣੀ ਦੀਆਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਮਗਰਲੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ-ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸਬੰਧੀ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਹਿਜ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਸੀ ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੋਲੇ, "ਮੈਂ ਸਮੁੱਚੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮਿਆਰ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ-ਅਨੇਕ ਚੋਣਵੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੇਸੀ-ਬਦੇਸ਼ੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੀਆਂ ਚੋਣਵੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪੂਰੇ ਸਵੈਮਾਣ ਨਾਲ ਖਲੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਮਗਰਲੇ, ਤੇਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਸਾਥੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘਣ ਦੇ ਆਹਰ ਵਿਚ ਹਨ"। ਜੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਅਗਲੀ, ਸਾਡੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਬਾਰੇ ਕਹੀ ਹੋਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਅਗਲੀ, ਅਜਮੇਰ ਸਿੱਧੂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੁੱਕਵੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਅਜਮੇਰ ਦਾ ਸ਼ੁਮਾਰ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰ-ਕੱਢਵੇਂ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਇਹ ਸਥਾਨ ਉਹਨੇ, ਕਈ ਹਾਣੀ ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਬਣਾਉਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਦਾ ਭਰਮੀ ਜਲੌਅ ਰਚ ਕੇ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਕਲਮ ਦੀ ਕਰਨੀ ਨਾਲ ਕਮਾਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਚ ਉਹਦੀਆਂ ਦਸ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਆਮ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੰਮੇਰੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਬੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਕੂਲੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਉਹਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣਿਆ ਸਾਧਾਰਨ ਵਿਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਇਹਦੇ ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਬਾਹਰ ਤਕ ਦੀ ਅਧਿਐਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘੀਆਂ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਕਾਲੀ ਵਿਗਿਆਨ-ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ, ਉਹਨਾਂ ਤਕ ਮੇਰੀ ਪਾਠਕੀ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਉਰੇ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ ਵਿਚ ਇਹ ਸੱਚ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਮੇਰ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਚੇਚੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਗਾਈ।

ਦੋ-ਢਾਈ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਇਤਿਹਾਸ-ਸਿਰਜਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਸਿਰਜੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈਅ ਤੋਂ ਜੀਵਨਦਾਤੇ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ਰੀਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰੋਜ਼ਲਿਨ ਇਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਭੇਡ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਸੈੱਲ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਕੇ 5 ਜੁਲਾਈ 1996 ਨੂੰ ਡੌਲੀ ਨਾਂ ਦੀ ਭੇਡ ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਡੌਲੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਭੇਡ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ-ਕਾਲ ਵਿਚ ਇਕ ਮੀਢੇ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੂਇਆਂ ਵਿਚ ਇਕ, ਦੋ ਤੇ ਤਿੰਨ, ਕੁੱਲ ਛੇ ਲੋਲੇ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਵੀ ਤੋਰਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਕੇ 14 ਫਰਵਰੀ 2003 ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ। ਮਗਰੋਂ ਸੂਰ, ਹਿਰਨ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਬਲੂਦ ਵੀ ਕਲੋਨੇ ਗਏ। ਇਉਂ ਖ਼ੁਦ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਏ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਨਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਗੰਭੀਰ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨੈਤਿਕਤਾ ਸਮੇਤ ਅਨੇਕ ਕਿਆਸੀਆਂ ਤੇ ਅਣਕਿਆਸੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਆਖ਼ਰ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸਾਕਾਰਤਾ ਤੋਂ ਡਰਦਿਆਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾਈ ਹੀ, ਭਾਰਤ ਸਮੇਤ ਸਭ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੱਖੋਂ ਘੱਟ-ਵੱਧ ਵਿਕਸਿਤ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਗਲਪੀ ਕਲਪਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਅਜਮੇਰ ਨੇ ਇਹ ਪਿਛੋਕੜ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਨਹੀਂ ਦੋ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ।

ਕਹਾਣੀ 'ਅੰਨ੍ਹੇ-ਸੁਜਾਖੇ' ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜੋ ਡੌਲੀ ਦੀ ਕਲੋਨਿੰਗ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਸੀ, ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਮਗਰੋਂ ਪਰਦੇਸ਼ੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਆ ਕੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਸੋਝੀ ਤੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੇ ਛੋਟੀ-ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਅਜੋਕੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਾਉਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਭਾਰਤੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਪਿਛਲਪੈਰੇ ਅਸਰ ਅਧੀਨ ਉਹਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਕੇ ਹੁਣ ਰੰਗ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਕਥਿਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਵਿਗਿਆਨ ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੀ ਅਮੇਲਤਾ ਅਤੇ ਟੱਕਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਹਾਣੀ 'ਅੰਨ੍ਹੇ-ਸੁਜਾਖੇ' ਦੀ ਜੌੜੀ ਕਲੋਨ-ਕਹਾਣੀ 'ਦਿ ਲੈਨਿਨਜ਼ ਫ਼ਰੋਮ ਕਲੋਨ ਵੈਲੀ' ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੱਖੋਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਤੋਂ

ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਣ ਦੀ ਗਲਪੀ ਕਲਪਨਾ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਨਿਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਮੂਲ ਦੇ ਇਕ ਲੜਕਾ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਮਗਰੋਂ ਰੂਸ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ 'ਡੌਲੀ ਬੋਨੀ ਕਲੋਨ ਕੰਪਨੀ' ਵਿਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਉਹ ਕਲੋਨਿੰਗ ਦਾ ਅਮਲੀ ਤਜਰਬਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ ਭਾਰਤ ਪਰਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਹੇ ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਦੀ ਸਾਕਾਰਤਾ ਲਈ ਹਮਖਿਆਲ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਲੈਨਿਨ ਜਾਂ ਮਾਓ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਮਿਥ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਕ ਮਿੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਮਾਸਕੋ ਤੋਂ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੈੱਲ ਮੰਗਵਾਉਣ ਵਿਚ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਲੈਨਿਨ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲੈਨਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤਾਂ ਦਾ ਵੱਖਰਾ-ਵੱਖਰਾ ਵਿਕਾਸ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕਿੱਸਾ ਪਾਠਕ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦਿਲਚਸਪ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਹਾਣੀ 'ਕਿਊਟਾ-ਕਿਊਟਾ, ਤਾਰੇ-ਤਾਰੇ' ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ 'ਲਾਅ ਆਫ ਇਨਰਸ਼ੀਆ' ਨਾਂ ਦੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੇਮ ਸਤਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਗੈਲਿਲੀਉ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਗਰੋਂ ਉਹਦੇ ਸ਼ਾਗਿਰਦਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਾਂਸੀਸੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ, ਗਣਿਤ-ਮਾਹਿਰ ਤੇ ਭੌਤਿਕ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਡੇਕਾਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਨਿਊਟਨ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਨੇਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ ਬਣਾ ਕੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੇਮ ਦਾ ਸਰਲ ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੇਧ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਉੱਤੇ ਤੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਉਸੇ ਸੇਧ ਵਿਚ ਤੇ ਉਸੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਤਦ ਤਕ ਤੁਰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦ ਤਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹਦੀ ਸੇਧ ਤੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਲਈ ਬਾਧਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇਕ ਭੌਤਿਕ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਆਪਣੀ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਚੱਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਦੁੱਧ ਲੱਕਣ ਦਾ ਕੁਚੱਜ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਨੇਮ ਕੁੱਤੇ-ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ-ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਇਸ ਨੇਮ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਅਨੇਕ ਔਰਤਾਂ ਹੁਣ ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਮਾਵਾਂ ਬਣਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਬਹੁਪੱਖੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਕ ਪੱਖ ਔਰਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਕਿਰਾਏ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੱਖੋਂ ਨਾ ਮਕਾਨ ਦੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਤੇ ਨਾ ਉਸ ਦੀ ਮਕਾਨ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਮੇਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹੋ ਭਾਣਾ ਕਿਰਾਏ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਕੁੱਖ ਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਪਲ ਕੇ ਗਏ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਾਲਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਔਰਤ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਤੇ ਬੱਚਾ ਉਹਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਾਲਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹਦੀ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਕਹਾਉਂਦਾ। ਅਜਮੇਰ ਦੀ ਚੌਥੀ ਵਿਗਿਆਨ-ਕਹਾਣੀ 'ਮੈਂ ਮਾਂ?' ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਵਿਚ ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਮੱਤ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਾਣੀ ਉਹਦੇ ਰਚਨਾਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਥੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਵੇਂ ਅਰਥਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਨਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਮਾਣ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ 'ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ' ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਰਬਪੱਖੀ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਪਕ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥਾਂ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਚਾਪਲੂਸ, ਵਿਹਲੜ ਅਧਿਆਪਕ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਕੂਲੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਆਸਤ ਤੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਵੀ ਮੂੰਹ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਤਾਂ ਇਸ ਸਰਬਗਿਆਤ ਸੱਚ ਦੀ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਭੇਖ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗ਼ੈਰ-ਭੇਖੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਰਤੀ-ਭਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਧਰਮ ਅਨੈਤਿਕ ਕੰਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ਓਹਲਾ ਹੋ ਨਿੱਬੜਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਥੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਫੈਲ ਕੇ ਨਵੇਂ ਅਰਥਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੱਕਦਾਰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥਾਂ ਅਣਹੱਕੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦਾ ਹੇਰਫੇਰ ਨਾਲ ਐਵਾਰਡ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਕਦਮ ਸਾਹਿਤਕ ਇਨਾਮਾਂ, ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦੇ ਇਨਾਮਾਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਲੈ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਰਚਨਾਵਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਬੇਇਨਾਮੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਤਰਸ ਦੀਆਂ ਨੀਰਸ ਰਚਨਾਵਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਇਨਾਮੀ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਮਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਰਨ ਕਈ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਅੱਧਿਉਂ ਬਹੁਤੀ ਵਸੋਂ ਦੀਆਂ ਹੇੜਾਂ ਭੱਜ ਕੇ ਪਰਦੇਸੀ ਵਾੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੜਨ ਲਈ ਉਤਾਵਲੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ 'ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ' ਤੇ 'ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਪਾਰ' ਪਰਵਾਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਭਾਂਤ-ਸੁਭਾਂਤੇ ਝੰਜਟਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

'ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ' ਦੀ ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸੁਹਣੀ ਹੈ, ਸਿਆਣੀ ਹੈ, ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਹੈ, ਕੰਮ ਦੀ ਸੁਚੱਜੀ ਹੈ ਪਰ ਅਮਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਟਿਕਣ-ਵਸਣ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦੇ ਯਤਨ ਵਿਚ ਉਹ ਇਕ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਜੇ ਗੋਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਵਾਰਥ ਹੈ, ਦੇ ਰਾਹ ਪੈਂਦਿਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

'ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਪਾਰ' ਵਿਚ ਪਤੀ ਤਾਂ ਪਰਦੇਸ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਧਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਝੂਠੀਆਂ ਉਜਾੜਾਂ ਦੇ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਉਹਦੀ ਪਤਨੀ ਤੇ ਪਿਉ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਕਰੂਪ-ਕੁਚੱਜੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਧੀ-ਭੈਣ ਵਰਗੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜਲੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ ਤੇ ਇਸਤਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਦੇਹ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੰਡੀਆਂ ਤੇ ਮੇਲਿਆਂ ਵਿਚ ਲੱਗਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿੱਸੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵਿਕਦੇ ਸਨ, ਧਾਰਮਿਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਤੇ ਇਸ਼ਕੀਆ ਕਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਭਾਰੀ ਮੰਗ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ

ਜੀਜਾ-ਸਾਲੀ ਤੇ ਦਿਉਰ-ਭਰਜਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨੂੰਹ-ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਕਚੀਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿੱਸੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਰਮਨ-ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ਼ ਪਤੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ, ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨੂੰਹ ਦਾ ਨਾਂ ਸਹੁਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਜਾਣਾ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬਦਲਿਆ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਹਿ ਲਈਏ ਪਰ ਅਨੇਕ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਦਾ ਉੱਥੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ!

ਸਮਾਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਗੱਲ ਚੱਲਿਆਂ ਧਿਆਨ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਾਵਾਂ ਤੇ ਉਲਾਰ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਨੇਕ ਲੋਕਾਂ, ਸਗੋਂ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਦਿਆਂ ਲਈ ਵਿਨਾਸ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਡਾਢਿਆਂ ਦਾ ਸੱਤੀਂ ਵੀਹੀਂ ਸੌ ਦੇਖੋ, ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਚਰਚਾ ਤਾਂ ਕੀ, ਕਿਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਾਧਾਰਨ ਜ਼ਿਕਰ ਤਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਨਿੱਤ-ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੇ ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਬਣੇ-ਬਣਾਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੇ ਦਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ, ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਜੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ, ਰੰਗਬਰੰਗੀਆਂ ਮਲਮਲਾਂ ਨੇ ਲਲਾਰੀਆਂ ਦਾ, ਸਟੀਲ ਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦਾ ਘਾਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਬਥੇਰੇ ਕਿੱਤੇ ਗਿਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਆਰਥਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਰ-ਮੁੱਕ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਰਿਆਂ-ਮੁੱਕਿਆਂ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਉੱਤੋਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਿਤਮ ਇਹ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਿੱਤਿਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਕਿੱਤਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਣਆਈ ਤੇ ਅਨਿਆਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ!

ਕਹਾਣੀ 'ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ', ਜੋ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਇਸੇ ਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਗਲਪੀ ਰੂਪ ਹੈ, ਦੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦਾ ਟੱਬਰ ਕੋਹਲੂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਤੇਲ ਕੀ ਆਏ ਕਿ ਉਹ ਜੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਚਾਰੂ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਗੁਆ ਬੈਠਾ। ਕਹਾਣੀ ਉਹਦੇ ਸਾਂਝੇ ਟੱਬਰ ਦੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਕਾਰਨ ਪੱਲੇ ਪੈਂਦੀਆਂ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਲਈ ਲੜਨ ਕਾਰਨ 'ਦੁਰਘਟਨਾਈ' ਮੌਤ ਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੀ ਦਰਦੀਲੀ ਬਾਤ ਵੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਠਕ ਝੂਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਜਿਉਣਾ ਵੀ ਕੀ ਜਿਉਣਾ ਹੈ!

ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਅਸਾਵੇਂ ਤੇ ਉਲਾਰ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹਦਾ ਇਕ ਨਤੀਜਾ ਸ਼ਹਿਰੀਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਨਤੀਜਾ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਟੁੱਟ-ਭੱਜ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਇਕਹਿਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤੇ ਇਕਹਿਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਬੰਦੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਈ ਘਾਤਕ ਇਕੱਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਬੰਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵ ਹੈ ਤੇ ਸਮੂਹ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੋਏ-ਅਣਹੋਏ ਭੈਅ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸਿਰਜਣ ਵਾਲੀ ਇਕੱਲ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੱਖਣਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਂਤ-ਭਾਂਤ ਦੇ ਡਰਾਉਣੇ ਆਕਾਰ ਤੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਂਤ-ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਲਾਅਣਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ 'ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਫੜਫੜਾਹਟ' ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਸੁਣਿਆ ਇਕ ਉਰਦੂ ਸ਼ਿਅਰ ਚੇਤੇ ਆ ਗਿਆ ਜੋ ਕੁਝ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ:

ਰਫ਼ਤਾ-ਰਫ਼ਤਾ ਸੋਖ ਰਹੀ ਹੈ ਫ਼ੀਕੀ ਜ਼ਰਦ ਦੁਪਹਿਰ।
ਦੀਵਾਰੋਂ ਕੋ ਚਾਟ ਰਹਾ ਹੈ ਤਨਹਾਈਉਂ ਕਾ ਜ਼ਹਿਰ।

‘ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਫੜਫੜਾਹਟ’ ਵਿਚ ਦੁਰਘਟਨਾ ਕਾਰਨ ਮੰਜੇ ਨਾਲ ਮੰਜਾ ਹੋਏ ਪਤੀ ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਈ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਪਤਨੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਦੋਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਸੋਂ ਬਾਹਰੀ ਇਕੱਲ ਦਾ ਸਿਰਜਿਆ ਭੈਅ ਇਸ ਭਰਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਐਨ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਪੱਖੇ ਦੇ ਨਟ ਢਿੱਲੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪੱਖਾ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਪੱਖੇ ਦਾ ਭੈਅ ਨਹੀਂ, ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਇਕੱਲ ਤਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਗਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਭੈਅ ਹੈ।

ਨਵੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਪਰ, ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਹੀ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਰਹੀਆਂ। ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਦੇ ਬੋਲਬਾਲੇ ਨੇ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਸਫੋਟ ਨੇ ਅਤੇ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਪਸਾਰ ਨੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਗਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਭਲਾ ਕਾਰਜ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਭਰਾ ਦਾ ਛੱਡਿਆ ਖਾ ਲੈਣਾ ਤੇ ਉਤਾਰਿਆ ਪਹਿਣ ਲੈਣਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਹੋ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤ ਤੇ ਵਰਤ-ਵਰਤਾਵਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਭਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਤੇ ਉਹ ‘ਲਿਫ਼ੀ ਲਗਰ ਦੇ ਫੁੱਲ’ ਦੀ ‘ਮੈਂ’ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਇਹ ਚਾਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਵੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਛੱਡਿਆ ਖਾਣ ਅਤੇ ਉਤਾਰਿਆ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਲਈ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਜਦੋਜਹਿਦ ਨੂੰ ਆਖ਼ਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲੱਗੀ ਭਰਾ ਦੇ ਨਾਂ ਵਾਲੀ ਪਲੇਟ ਦੀ ਲਿਖਤ ‘ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨਿਵਾਸ’ ਦੀ ਥਾਂ ਭੈਣ ਦਾ ਨਾਂ ਜੁੜ ਕੇ ‘ਸੁਖਨਿੰਦਰ-ਪਵਨਦੀਪ ਨਿਵਾਸ’ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਾਠਕ ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਇਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਇੱਕੋ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਗੇ ਜੋ ਵੱਖਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਅਨੋਖਾ ਵੀ!

ਆਸ ਹੈ, ਅਜਮੇਰ ਸਿੱਧੂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ ਵੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੇਗਾ ਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਖਾਰਦਾ ਰੇਗਾ!

-ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ

ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ

ਮਾਟੋ-ਇਕ

‘ਦੋਸਤ ਦਾ ਪਤਾ ਗੰਨਾ ਚੂਪਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਜੜ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਆਪ ਰੱਖਦਾ ਜਾਂ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ’।

ਇਹ ਮਾਟੋ ਮੇਰੇ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਪਈ ਡਾਇਰੀ ਵਿਚ ਕੈਦ ਹੈ। ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਪੰਨੇ ਉੱਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਡਦੇ ਪੰਨੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਫਸੇ ਕਿਸੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੱਖੇ ਦੀ ਹਵਾ ਘਟਣ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਟੋ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਟਿਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸੀ ਪਰ ਇਕ ਹੋਰ ਕਥਾ ਵਿਚ ਉਲਝ ਗਿਆ। ਦਾਦਾ ਦੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ—“ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ... ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਹੁੰਦਾ ਹੈ”।

ਗੰਨਾ ਚੂਪਣ ਵਾਲੇ ਮਾਟੋ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤੀ ਦਾਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਦਾਦਾ ਬਾਰ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰਨ ਤੇ ਖ਼ੂਨ-ਪਸੀਨਾ ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਸਿਰ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝਾਂ ਤੇ ਯਾਰੀਆਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮਨ ਦੇ ਖੋਟ ਕਰ ਕੇ ਪਲਾਂ-ਛਿਣਾਂ ਵਿਚ ਭੁਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਦੀ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਬਾਰ ਵਿਚ ਦੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੱਟ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਖੇਤੀ, ਸਾਂਝਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਤੇ ਸਾਂਝਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਾਂਝ ਇਕ ਗੰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ।

...ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਗੰਨੇ ਛਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਉੱਥੇ ਗੰਨਾ ਚੂਪਣ ਲਈ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇਕ ਗੰਨਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਛਿੱਲਿਆ ਤੇ ਦਾਤੀ ਦੇ ਟੱਕ ਨਾਲ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਗੰਨਾ ਫੜਾਉਣ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਬਾਂਹਾਂ ਦੀ ਕੈਂਚੀ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜੜ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਤੇ ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਆਗ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਉੱਥੋਂ ਬੋਲਿਆ,

“ਭਾਈ ਜਾਨ! ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝ ਖ਼ਤਮ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖੋਟ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਸਿਆ ਭਤੀਜਾ ਬਾਅਦ ਵਿਚ”। ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਗੰਨਿਆਂ ਦੇ ਵੱਢ ਵਿਚ ਹੀ ਦਾਤੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ।

ਦਾਦੇ ਦੀ ਦੱਸੀ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਿੱਧੇ ਸਨ। ਕਿੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਵਿੰਗ, ਵਲੇਵਾ ਵੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਵੀ ਧਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਅਚਾਨਕ ਹੋਏ ਪੱਖੇ ਦੇ ਖੜਾਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਪੱਖੇ ਦੀ ਸਪੀਡ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਪੈਂਨ ਰੁੜ੍ਹ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ

ਜਾ ਡਿੱਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪ ਰਿਹਾ, ਅੱਜ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਨਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਆਰੰਭਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਵਰਤਮਾਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ... ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਪਾਤਰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜੀਵਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਬੜਾ-ਖੱਬੜਾ। ਉੱਝ ਤੇ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਪਾਤਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਪਰ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਮੈਥੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿੰਨੀ ਸੱਟ ਸੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਿਖ ਨਾ ਹੋਈ। ਹਾਰ ਕੇ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵੀ ਹਨ।... ਤਣਾਅ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਨਾ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਿਵੇਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੱਸਾਂ। ਜਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹਨੇ ਵਿਉਂਤਿਆ ਸੀ, ਉਹਨੂੰ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਾਂ ਜਾਂ ਨਾ, ਇਹ ਅਜੇ ਤਕ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਮੇਰਾ ਖਹਿੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਵੇਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਵਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਹੁੱਝਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਗੱਤੇ ਉੱਤੇ ਪੇਪਰ ਲਾ ਕੇ ਮੋਹਰੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੈਂਨ ਦਾ ਇਕ ਸਿਰਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਗੰਨੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮਾਟੋ-ਇਕ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਖਿਆ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣੀ ਸੌਖੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਟੋ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੁਲੀਗ ਨੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਿਖਵਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਉੱਝ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਮਾਟੋਆਂ ਨਾਲ ਗਹਿਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਟੋਆਂ ਦਾ ਪੱਟਿਆ ਹੀ ਉਹ ਜੱਜਪੁਰ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਖੇ ਬਦਲੀ ਕਰਵਾ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਜਪੁਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਹੀ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪਾਸੇ ਸੜਕ ਨੇ ਵਲੋਟਾ-ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਸੜਕ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਰਾਹੀ ਲੰਘਦਾ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਮਾਟੋ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਦਾ। ਸਾਰੇ ਰਾਹੀਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਏਗਾ।

ਮਾਟੋ-ਦੋ

“ਸਿੱਖਿਆ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਉਹ ਝਰੋਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਗੇ-ਮਾੜੇ ਨੂੰ ਪਰਖ ਸਕਦਾ ਹੈ”।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪੈਂਨ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਮਾਟੋ-ਦੋ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਦੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਮਾਟੋ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸਕੂਲ ਦਾ ਮੁਰੀਦ ਬਣ ਗਿਆ।

ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮਾਟੋ ਲਿਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਦਾ ਸਕੂਲ ਜੱਜਪੁਰ ਤੋਂ ਦਸ-ਗਿਆਰਾਂ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ। ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਤਕ ਜੱਜਪੁਰ ਪੁੱਜਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਸਟਾਫ਼ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਗਾਹੇ-ਬਿਗਾਹੇ ਕੰਧ ਕੋਲ ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ ਖੜਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਲਿਖੇ ਮਾਟੋਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ 'ਤੇ ਉਤਾਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਮਾਟੋ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਸਨ ਪਰ ਹਰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਮਾਟੋ ਬੜੀ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਇਕ ਦਿਨ ਜੱਜਪੁਰ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਇਕ ਫੰਕਸ਼ਨ ਆ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਇਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਮੁੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦਾ ਅਮਲਾ-ਫੈਲਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਤਾਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਮਾਗਮ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜਿਸ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਉਹ ਪੰਜਾਹ-ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੇ ਉੱਤੇ ਤਾਂ ਕੱਦ ਹੋਣਾ। ਚਿੱਟਾ ਕੁੜਤਾ ਪੁਜਾਮਾ ਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਸ਼ਾਹੀ ਪੱਗ ਨਾਲ ਉਹ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਲੀਡਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਸਫ਼ੈਦ ਦਾੜ੍ਹਾ। ਮਾਰੂ ਕਿਤੇ ਲਿਸ਼-ਲਿਸ਼ ਕਰੇ। (ਆਮ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ। ਉਹ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਕੈਂਚੀ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।) ਚਿੱਟੇ ਦਾੜ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਹੋਰ ਵੀ ਟਹਿਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਢੁਕ-ਢੁਕ ਕੇ ਬੈਠ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫ਼ੋਟੋ ਖਿਚਵਾਉਣ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ।

“ਅੱਜ ਤੋਂ ਜੱਜਪੁਰ ਦਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅੱਪਗ੍ਰੇਡ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਲਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਆਰਟਸ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਲੈਕਚਰਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ”। ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਬਾਕੀ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਨ ਲਾ ਲਿਆ।... ‘ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ’ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਲਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਮੰਚ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਜੈਕਾਰਾ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਹ ਚਿੱਟੇ ਕੁੜਤੇ ਪਜਾਮੇ ਵਾਲਾ, ਪੋਚਵੀਂ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹੀ ਖੜਾ ... ਤਾੜੀ 'ਤੇ ਤਾੜੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਾਤਰ ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਤਰ ਵਲੋਂ ਵੇਦਾਰ ਹੈ ਪਰ ਮਿਲਣਸਾਰ ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਲੀਡਰ ਸਮਝੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਫੰਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਹ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਨਾਲ ਚਾਹ ਪੀਣ ਬੈਠੇ, ਤਦ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ। ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਾਰਵਾਂ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਮੋਹਰੇ ਹੋ-ਹੋ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿੱਥੇ ਤਾਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਧਿਆਪਕ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਦੇ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਤਰੱਕੀ

ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ-ਅੰਦਰੀਂ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੰਪਾਂ 'ਤੇ ਮਾਟੋ ਲਿਖਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹੀ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਮਨੋ-ਮਨੀਂ ਹੱਥ ਜੁੜ ਗਏ।

ਉਸ ਦਿਨ ਤਕ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਦੋ ਲੇਡੀ ਲੈਕਚਰਾਰ ਜੁਆਇਨ ਕਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤਾਂ ਇਸ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤਕ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਲੈਕਚਰਾਰ ਮੈਡਮ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਪਰ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।... ਮਸਲਨ ਹਾਜ਼ਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ, ਫ਼ੋਨ ਅਟੈਂਡ ਕਰਨੇ, ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ... ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ-ਸੁਣਨਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਖਰਚਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਣਾ, ਆਡਿਟ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਮਿਡ ਡੇ ਮੀਲ ਵਰਤਾਉਣਾ, ਖਾਣੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਵਾਉਣਾ... ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਕੰਮ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨੇ ਜਾਂ ਕਰਵਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਉਸ ਫੰਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਆਪ ਚਾਹ ਵਰਤਾਅ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਲੀਮੀ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਅਸ਼-ਅਸ਼ ਕਰ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਦਾ ਉਹ ਇਸ ਸਕੂਲ ਨਾਲ ਰਾਬਤਾ ਰੱਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲੱਗਾ। ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਮਿਲਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵੀ ਸਨ ਪਰ ਉਦੋਂ ਜਾਣੂੰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਕਾਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਪਿੰਡੋਂ ਸਕੂਟਰ 'ਤੇ ਹੀ ਸਕੂਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਕੂਟਰ 'ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਜਾਏਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਦਗ-ਦਗ ਕਰਦਾ ਨੂਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਸਕੂਟਰ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ। ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਚਿੱਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦਾ ਖਹਿੜਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਬਦਲੀ ਕਰਵਾ ਲਵੇ। ਉਹ ਉਹਨੂੰ ਵੱਡੇ ਭਾਈਆਂ ਵਰਗਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਦੂਰੀ ਘੱਟ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਜਿੰਨੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਇੱਦਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਨਾਲ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਲ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਉੱਝ ਵੀ ਉਹਦਾ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਮਨ ਖੱਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਨ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੀ ਖੱਟਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ। ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਧਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਗੱਤਾ, ਪੇਪਰ ਤੇ ਡਾਇਰੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਪਰ ਹੀ ਪਏ ਸਨ। ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਦੋ-ਚਾਰ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਤਾਂ ਕੀ ਬਦਲਣੇ ਸਨ। ਦਸਤਾਰ ਵੀ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੀ ਸਜੀ ਪਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰ ਵਿਚ ਖਾਜ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੱਗ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ

ਖਾਲੀ ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਗੁੱਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਕੰਘਾ ਫੇਰਿਆ ਹੈ। ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਲਿਆ ਹੈ। ... ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਬਦਲ ਲਏ ਹਨ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਧੋ ਕੇ ਕੰਘਾ ਮਾਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਹਲਕਾ-ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਮਰੇ ਦਾ ਮੌਸਮ ਵੀ ਸੁਹਣਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਰਤੀ ਮੁੜ ਮਜਾਰਾ ਚੱਕ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵੱਲ ਗਈ ਹੈ। ਪੈਂਨ ਹਰਕਤ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਸਕੂਲ ਦੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਅੱਖਾਂ ਮੁਹਰੇ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਦੋ ਮੰਜ਼ਲੀ ਐੱਲ ਸ਼ੇਪ ਦੀ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਇਮਾਰਤ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਗਏ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਮੱਦਦ ਨਾਲ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਇਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਰਮਣੀਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਂਗ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਛਾਂਦਾਰ ਤੇ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਨੇ ਹਰਿਆਲੀ ਦੀ ਚਾਦਰ ਵਿਛਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਕਬੱਡੀ, ਹਾਕੀ, ਫੁੱਟਬਾਲ ਤੇ ਖੋ-ਖੋ ਦੀਆਂ ਗਰਾਊਂਡਜ਼ ਹਨ। ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਵੜਦਿਆਂ ਹੀ ਚਿੱਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ... ਕਾਸ਼! ਮੈਂ ਵੀ ਖਿਡਾਰੀ ਹੁੰਦਾ। ਚਲੋ ਜੇ ਕੋਈ ਖਿਡਾਰੀ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਨਾਰੇ ਲੱਗੇ ਬੈਂਚਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੀਤ ਤਾਂ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਈ ਵੀ ਤਾਂ ਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਲਡਿੰਗ ਤਾਂ ਕੀ... ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਸਿਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਡਾਇਰੀ ਵਿਚ ਉਸ ਸਕੂਲ ਦੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦਾ ਇਕ ਕਥਨ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ... ਸੋਚਾਂ ਚਪੜਾਸੀ ਨਾਲ ਜਾ ਜੁੜਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਇਹ ਸਭ ਮਾਸਟਰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਆਨੰਦ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਕੂਲ ਹਾਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਹੀ ਇੰਚਾਰਜ ਸਨ। ਫੇਰ ਇਹ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਨਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਜੁੜਿਆ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੈਕਚਰਾਰ। ਉਹ ਦਸ-ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਰਹੇ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਿਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇਖੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਮ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਲੈਬਾਂ ਦੇਖੋ! ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇਹ ਟਾਂਵੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲ ਹੋਣਾ, ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੱਸ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨੀਂ ਇਕ ਐੱਨ. ਆਰ. ਆਈ. ਤੋਂ ਦਾਨ ਕਰਵਾਈ ਸੀ”।

ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਉਹ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਬੋਲੀ ਜਾਏਗਾ।

“ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਬੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਜ਼ੀਫ਼ੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਵਾਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਛਮਣ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹਰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਕੰਪਿਊਟਰ ਲੈਬਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਾਡੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਪਿਊਟਰ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਪੱਖੇ, ਕੂਲਰ, ਫਰਿੱਜ, ਜਰਨੇਟਰ, ਸਬਮਰਸੀਬਲ ਮੋਟਰ... ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲੂ। ਇਕ ਗੱਲ ਹੋਰ... ਉਹਦੇ ਵਰਗਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਸਟਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ। ਉਸ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਕਦੇ ਪੀਰੀਅਡ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਸਵੇਰੇ-ਸ਼ਾਮ ਓਵਰ ਟੈਮ ਵੀ ਲਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਟਿਊਸ਼ਨਾਂ ਪੜ੍ਹਾ-ਪੜ੍ਹਾ ਜਿੰਨੇ ਮਰਜ਼ੀ ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਲੈਂਦਾ”।

ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਹਨ।

ਨਾਲੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਛੁਪੀ ਵੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਉਹਦੇ ਮਿੱਤਰ ਦਾ ਸਕੂਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਂਨ ਔਰੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ। ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪਾਤਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਚ ਫਸਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਕੋਈ ਮੱਦਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰੇ? ਮੈਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਉਂਗਲਾਂ ਫੇਰੀਆਂ ਹਨ। ਪੈਂਨ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਹੈ।

ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਚੜ੍ਹਤ ਸੀ। ਵਧੀਆ ਨਤੀਜੇ ਆਉਂਦੇ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਚੰਗੀਆਂ ਪੁਜ਼ੀਸ਼ਨਾਂ ਮਾਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲੇ ਮਿਲਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਟੱਡੀ ਬੇਸ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਕਲੱਬਾਂ, ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਉਚੇਚਾ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਇਕ ਵਾਰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਦੋਂ ਜਿਹੜਾ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਰਪੰਚ ਸੀ। ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਹਟ ਕੇ ਇਸ ਸਕੂਲ ਆ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਦਸਵੀਂ ਤਕ ਸਟਾਫ਼ ਵੀ ਪੂਰਾ ਸੀ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਮਿਆਰ ਵੀ ਉੱਚਾ। ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਵਾਲਿਆਂ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾ ਰੱਖੀ ਸੀ।

ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਰਵ ਸਿੱਖਿਆ ਅਭਿਆਨ ਅਧੀਨ ਸਕੂਲ ਦਾ ਵਿਦਿਅਕ ਟੂਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਇਕ ਮੈਡਮ ਸਰ ਹੁਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗ-ਲੱਗ ਕੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿਚਵਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਫਿਰ ਸੁਖਨਾ ਝੀਲ ਦੇ ਬੋਟ 'ਤੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾ ਬੈਠੀ। ਉਹ ਨਿੱਕੀ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸਦੀ ਫਿਰੇ। ਉਹਦੀ ਚੁੰਨੀ ਮਿੱਟ ਕੁ ਬਾਅਦ ਖਿਸਕ ਜਾਇਆ ਕਰੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਾਤ ਦਾ ਬਤੰਗੜ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਮੁੱਦਾ ਮਿਲ ਗਿਆ।

“ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਏਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰੋਗੇ। ਇਹਦਾ ਸਾਡੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ 'ਤੇ ਕੀ ਅਸਰ ਪਏਗਾ”? ਸਰਪੰਚ ਨੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਹੀ ਪੰਚਾਇਤ ਲਾ ਲਈ ਸੀ।

ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਬੋਲਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਗਏ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਉੱਠਿਆ। ਉਹਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆਉਣੋਂ ਹਟ ਗਈ। ਉਹਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਉਤਾਂਹ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਗਰਮੀ ਹੋਵੇ, ਸਰਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਟਾਈ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪੱਗ, ਕਮੀਜ਼ ਤੇ ਪੈਂਟ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਮੈਚਿੰਗ ਬੜੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣੇ ਫਬੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਵਰਦੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਦੇ। ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਟਾਈ ਲਾਉਣੀ... ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਮੈਚਿੰਗ ਕਰਨੀ, ਟਾਇਮ ਸਿਰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕਟਾਉਣੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲ ਭੁਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਧੀਰਜ ਬੰਨ੍ਹਾਇਆ ਸੀ।

“ਛੋਟੇ ਭਾਈ, ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਨ ਜਲ ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਦਲੀ ਲਈ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੇਣੀ ਆ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਏ। ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਖ਼ਾਲੀ ਪਈ ਐੱਸ. ਐੱਸ. ਦੀ ਪੋਸਟ ਭਰ ਜਾਊ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲ਼ਾ। ਮੇਰਾ ਵੀ ਭਾਰ ਵੰਡਾਇਆ ਜਾਊ।... ਲੈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਂ”।

ਉਸ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਦਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹਦਾ ਉੱਥੋਂ ਜਾਣ ਨੂੰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਫ਼ਾਰਗ ਹੋਣ ਵੇਲ਼ੇ ਉਹ ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਿਚ ਸੀ। ਹੋਇਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਉਹਦਾ ਦਿਲ-ਦਿਮਾਗ਼ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਫ਼ਾਰਗੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਬਣਾ ਲਈ ਸੀ ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਪੈਰ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਨਿਕਲ ਰਹੇ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਰੋਕ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਸ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣਗੇ। ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਲਾਹਣਤਾਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਧਰਨਾ ਦੇਣਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ।... ਬੈਰ! ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਉਹ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਹੋਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਦੋਂ ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ ਨੂੰ ਕਿੱਕ ਵੱਜੀ ਤੇ ਕਦੋਂ ਜੱਜਪੁਰ ਦਾ ਸਕੂਲ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਖ਼ਰੀ ਪੀਰੀਅਡ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਵੱਕੜੀ ਵਿਚ ਲੈਣ ਲਈ ਮੋਹਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

“ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਰੂਹ ਦੇ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਹੀ ਸਾਡੇ ਧਨ ਭਾਗ ਹਨ”।

ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬੋਲਾਂ ਨੇ ਉਹਦੇ ਠੰਢ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਮਾਟੋ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਵਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਬੰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਜਿੱਡਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਤੇ ਜੱਜਪੁਰ ਦਾ ਸਟਾਫ਼ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮੱਲ੍ਹਮ ਵਾਂਗ ਵਿਛ ਜਾਊਗਾ। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਵਿਸਰ ਜਾਊਗਾ। ਉਹਦੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਾਰਾ ਸਟਾਫ਼ ਇਕ-ਦਮ ਸਟਾਫ਼ ਰੂਮ ਵਿਚ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਠਿਆਈ ਦਾ ਡੱਬਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਚਾਹ ਦੀਆਂ ਚੁਸਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਸਰਦਾਰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡਭਾਗੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਹੜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ, ਸਾਡੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰੋਣਕਾਂ ਲਾਉਣ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਰੱਖੇ”।

ਮਾਟੋ-ਤਿੰਨ

“ਸਕੂਲ ਗਿਆਨ ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਚਿਣਗ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਹਨ”।

ਮੈਂ ਡਾਇਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਲਗਾਤਾਰ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣਾ ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਲਈ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਠੀਕ ਤਾਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜੱਜਪੁਰ ਆ ਕੇ ਛੇ-ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਸਹਿਜ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਕੇ ਮੁੜ ਡਾਇਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਡਾਇਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮਾਟੋ-ਤਿੰਨ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਮਾਟੋ ਸਕੂਲ ਦੀ ਹਿਸਾਬ ਲੈਬਾਰਟੀ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮਾਟੋ ਤਿੰਨ ਵਿਚ ਖੁੱਭ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਭਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਉੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

“ਬੇਟੀਓ ਤੇ ਬੇਟਿਓ! ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਐ। ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਅਧਿਆਪਕ ਭੇਜੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਵਧੀਆ ਤਾਲੀਮ ਵੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਾਜਿਕ ਬੁਰਾਈਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਜਾਗਰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ...”।

ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੰਬਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਡਰਾਇੰਗ ਵਾਲਾ ਉਹਦੇ ਮੋਹਰੇ ਹੱਸ ਕੇ ਲੰਘਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਉਂ ਹੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲਿਆ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਆਪ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਦਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨੋਟ ਕਰ ਕੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ। ਉੱਥੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਦਲ ਕੇ ਅਧਿਆਪਕ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਏ ਨੂੰ ਸਾਲ ਹੋ ਚੱਲਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ।

ਮਾਟੋ - ਚਾਰ

“ਸੱਚਾ ਅਧਿਆਪਕ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ”।

ਮੈਂ ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਚੁਟਕੀ ਭਰ ਕੇ ਉਲਟਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੋੜਾ ਅੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬਸ ਤਾਂਹੀਓ ਚੁਟਕੀਆਂ ਭਰਨ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮਾਟੋ ਚਾਰ ਅਧਿਆਪਕ ਦਿਵਸ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਕਾਇਦਾ ਡਾਇਰੀ 'ਤੇ ਡੇਟ ਪਾ ਕੇ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦਿਵਸ ਵਾਲੇ ਦਿਨ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਮਾਟੋ 'ਤੇ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਮੌਕਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਉਹੋ ਪੁਰਾਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦੁਹਰਾਅ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਧਿਆਪਕ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਕੂਲ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉੱਥੇ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਮੰਤਰ-

ਮੁਗਧ ਹੋ ਕੇ ਸੁਣਦੇ ਸਨ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਹਉਕੇ ਲੈਣ ਲੱਗਾ।

ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਮਾਤਾਂ ਵਿਚ ਵੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਹਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ—

“ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਕਲਾਸ ਰੂਮ, ਬਲੈਕ ਬੋਰਡ ਤੇ ਚਾਕ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ”।

ਇਹ ਮਾਟੋ-ਪੰਜ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਲਈ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ।

ਉਹ ਡਿਸਟਰਬ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਸ ਬਦਲੀ ਕਰਵਾਈ ਹੈ, ਮਾੜੀ-ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਵੀ ਦਿਲ 'ਤੇ ਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਅਧਿਆਪਕ ਪੀਰੀਅਡ ਨਾ ਲਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਸਟਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਤਾਂ ਪੀਰੀਅਡ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਉਹ ਹੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਲਾਸ ਕਿਵੇਂ ਲਾਵੇ? ਉਸ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਵੀ ਪਏਗਾ। ਰੋਲਾ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੱਦਦਗਾਰ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਸ ਕਲਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਟੋ ਛੇ

“ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਪਰ ਫਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਰੱਖੋ”।

ਪੱਖੇ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇਖੋ। ਲੱਗਦਾ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਵੋਲਟੇਜ ਵਧ ਗਈ ਹੈ। ਪੱਖਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਵਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਲਟਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਕ ਵਰਕੇ ਉੱਤੇ ਪੈਂਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਾਟੋ-ਛੇ ਉੱਭਰਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਤੁਰ-ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਿਆ ਸੀ। ਟੀ. ਵੀ. ਐਨ ਕਰ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਸਪੋਰਟਸ ਚੈਨਲ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਹਕੀਮਪੁਰ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦਾ ਕੁਸ਼ਤੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਟੋ ਛੇ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਗਈ।

ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੀ ਮੈਚਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੈ। ਤਾਹੀਓਂ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਖੇਡ ਮੈਦਾਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹਨੂੰ ਐਂਕਰਿੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਟਾਇਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਹ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਕਬੱਡੀ ਦਾ ਮੈਚ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਖੇਡ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਵੇ ਤੇ ਚਾਹੇ ਹੋਵੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮ... ਮਾਇਕ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਹੋਏਗਾ। ਇਨਾਮ-ਸਨਮਾਨ ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸ਼ੌਕਾਂ ਵਿਚ

ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਦੀ ਪਿੰਡ ਬਰਨਾਲੇ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ।

ਗੁੱਗਾ ਨੌਮੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਰਨਾਲੇ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਛਿੱੜ ਦੇਖਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਅਨਾਉਂਸਰ ਨੇ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਤਾਂ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੋਮੈਂਟੋਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਤਕ ਵੀ ਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬੁਖਾਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਸਕੂਲ ਨਾ ਗਿਆ। ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਿਚ ਚਰਚਾ ਰਹੀ ਕਿ ਮੋਮੈਂਟੋ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰ ਕੇ ਬੁਖਾਰ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਮਾਟੋ - ਸੱਤ

“ਗੱਲੀਂ ਅਸੀਂ ਚੰਗੀਆਂ, ਆਚਾਰੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ”।

ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਤਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਟੀਸੀ ਦਾ ਬੇਰ ਤੋੜਨ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਉਹਨੂੰ ਫੜਨਾ ਤੇ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨੀ ਵੱਸੋਂ ਬਾਹਰਾ ਕੰਮ ਲੱਗਦਾ। ਇਹਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਇਕ ਕੰਨੀ ਫੜਦਾ ਹਾਂ, ਦੂਜੀ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਾਟੋ-ਸੱਤ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਨੌਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪੀਰੀਅਡ ਸੋਸ਼ਲ ਸਟੱਡੀ ਦਾ ਸੀ। ਡਰਾਇੰਗ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਮੋਬਾਇਲ ਦੀ ਸਿਮ ਵਟਾਉਂਦੀ ਦੇਖ ਲਈ। ਪੀਰੀਅਡ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੀ। ਆਪ ਤਾਂ ਉਹ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਮੈਡਮ ਨਾਲ ਗੱਲੀਂ ਜੁਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਰਾਇੰਗ ਮਾਸਟਰ ਉਦੋਂ ਦਾ ਹੀ ਤੀਰ ਛੱਡੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇਕ ਭੁਸ ਆ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਦਾ, ਪੱਚੀ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਮੋਰਨਿੰਗ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿਚ ਲਾ ਦਿੰਦਾ ਆ। ਅੱਧੀ ਛੁੱਟੀ ਵੀ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਮੈਡਮ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਲੈਂਦਾ”। ਡਰਾਇੰਗ ਮਾਸਟਰ ਛੁੱਟੀ ਹੋਣ ਤਕ ਉਹਦੇ ਪੜਛੇ ਲਾਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਡਰਾਇੰਗ ਮਾਸਟਰ ਕਮਲਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਸਕੂਲ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਧੰਨ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਡਮ ਐਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਉਹਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਵਰਾਂ ਦੇਈ ਬੈਠੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿਚ ਸਿਸਟਮ ਚੱਲ ਰਿਹਾ, ਮਾੜਾ ਆਦਮੀ ਤਾਂ ਉਥੀਂ ਗਸ਼ ਖਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਡਰਾਇੰਗ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੀਮਾਂ ਖ਼ਾਲੀ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਸਕੂਲ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਰਪੰਚੀ ਵੀ ਕਰਦਾ।

ਪਿਛਲੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਰਪੰਚੀ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਲੀਡਰੀ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਰਪੰਚ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੁੜ ਸਰਪੰਚੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤੀ। ਸਰਪੰਚ ਭਾਵੇਂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਬਣਾਵੇ, ਚਾਹੇ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਰਪੰਚੀ ਦਲਿਤਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਮਾ ਜਿਤਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਪਿੰਡ

ਦੀ ਸਰਪੰਚੀ ਕਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਕੂਲ ਵੀ ਉਹੀ ਚਲਾਏਗਾ।

ਮਾਟੋ - ਅੱਠ

“ਅੱਜ ਵਿੱਦਿਆ ਮੰਡੀ ਦੀ ਵਸਤੂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੋਲ਼ ਸਰਮਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਖ਼ਰੀਦ ਰਿਹਾ ਹੈ”।

ਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਕੱਚ ਸੱਚ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲੇਖ ਵਿੱਚੋਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਦੋ ਸਤਰਾਂ ਡਾਇਰੀ ਵਿਚ ਨੋਟ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਮਾਟੋ ਬਣਾ ਕੇ ਹੀ ਸਾਂਭ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵਾਂ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਲੇਖ ਛਪਿਆ ਇਕ ਨਵੇਂ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਇਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ—

“ਸਰ, ਕੀ ਵਿੱਦਿਆ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਧੰਦਾ ਬਣ ਗਈ ਆ”?

“ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਸ਼ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵੱਸ ਏ। ਆਹ ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਸ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਜੀਅ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਭ ਦੇ ਪਾਲਣਹਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੋਨੋਂ ਕਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਨਵੈਂਟ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੇ। ਫੇਰ ਸਟੱਡੀ ਬੇਸ 'ਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਭਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਐ। ਦਾਣੇ-ਪਾਣੀ ਦੀ ਖੇਡ ਐ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿੱਥੇ ਜੰਮਣਾ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਪਲਣਾ ਹੈ... ਕਿੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨਾ-ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ। ਬੰਦਾ ਬੇਵੱਸ ਹੈ”।

ਮਾਟੋ - ਨੌਂ

“ਸਫ਼ਲਤਾ ਦਾ ਮੌਤੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਸਿੱਪੀ ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੈ”।

ਮੈਂ ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੋ ਕੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਆਪਸ ਵਿਚ ਟਕਰਾ ਕੇ ਖੜਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਖਲਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਟੋ-ਨੌਂ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਹਾਣੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਕ ਕੜਾ ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ, ਪਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਆ ਕੇ ਭਾਰੂ ਪੈ ਗਿਆ। ਬੈਰ...। ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਕੜੇ ਹਨ? ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਡ ਕਰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ। ਨਾਲੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—“ਰਾਜਿਓ ਤੇ ਰਾਣੀਓ, ਸ੍ਰ. ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਮਿਹਨਤੀ ਅਧਿਆਪਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ”।

ਫੇਰ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਗਿਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ, ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ, ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿਚ ਮਾਰੀਆਂ ਮੱਲਾਂ ਦੀਆਂ। ਇਕ ਦਿਨ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਪੰਚਾਇਤ ਆਈ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਆਏ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੌਰਨਿੰਗ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ,

“... ਇਹ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਅਪਲਾਈ ਕਰਦੇ”? ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਸਰਪੰਚ ਨੇ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਲਈ ਮੰਗੇ ਕੇਸਾਂ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਦੀ ਕਟਿੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਰੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੋਟੀਵੇਟ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਂਹ ਵਿਚ ਸਿਰ ਮਾਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਕਿੱਥੋਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਲਾ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਲਿਆ ਸੀ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨਕਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਫਾਈਲ ਐਨੀ ਮੋਟੀ ਸੀ ਕਿ ਦੇਖ ਕੇ ਤ੍ਰਾਹ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ ਪਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਵਿਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਸਨਮਾਨ ਪੱਤਰ, ਨਤੀਜੇ, ਖੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ, ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਪੱਤਰਾਂ, ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀ ਕਟਿੰਗ, ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝੀ ਪਰ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੀ ਕੀਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਉਸ ਨਾਲ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਉਂਦਾ। ਫੇਰ ਸਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਵਾਉਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਕਲੱਬਾਂ, ਸਕੂਲਾਂ, ਪੰਚਾਇਤਾਂ, ਅਕਾਡਮੀਆਂ, ਨਾਟਕ ਟੀਮਾਂ ਤੋਂ ਸਨਮਾਨ ਪੱਤਰ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਟਿੰਗਾਂ ਤੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਫੋਟੋ ਲਈਆਂ। ਇਕ ਮੋਟੀ ਫਾਈਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਕਾਪੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਮਹੀਨਾ ਭਰ ਫਾਈਲਾਂ ਦੁਆਲੇ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਨਾ ਸੌਂ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤੇ ਨਾ ਅਰਾਮ ਕਰ ਕੇ।

ਫਾਈਲਾਂ 'ਤੇ ਡੀ. ਡੀ. ਓ. ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਵਾਏ। ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕਿ ਐਵਾਰਡ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਉਹ ਤੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਡੀ. ਪੀ. ਆਈ. ਦਫ਼ਤਰ ਫਾਈਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਆਏ। ਫੇਰ ਵਾਰੀ ਸੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਲਹਨ ਵਾਂਗ ਸਜਾਉਣ ਦੀ। ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰੇ ਸਟਾਫ਼ ਨੇ ਖ਼ਾਸਕਰ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੱਲਿਓਂ ਪੈਸੇ ਖ਼ਰਚ ਪੇਂਟ ਕਰਵਾਇਆ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਸਪੈਸ਼ਲ ਮਾਟੋ ਲੱਭ-ਲੱਭ ਕੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਘਾਹ, ਫੁੱਲ ਬੂਟਿਆਂ ਤੇ ਕਿਆਰੀਆਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਸਟਾਫ਼ ਨੇ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀ। ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਨਵਾਂ ਖ਼ਰੀਦਿਆ ਗਿਆ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਵੀ ਕੁਝ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗ ਪੀਰੀਅਡ ਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬਲੈਕ

ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਲਿਖਵਾਉਂਦਾ। ਪੱਕੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਚੈੱਕ ਕਰਦਾ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਟੈਸਟ ਲੈਂਦਾ।

ਬਸ ਹੁਣ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਸੀ ਇੰਸਪੈਕਸ਼ਨ ਦੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬੜੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ— 'ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਦਫ਼ਤਰ ਪੁੱਜੋ'। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮੈਡਮ, ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਲਰਕ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਚੈੱਕ ਕਰ ਕੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੋਬਾਇਲ ਫ਼ੋਨ ਰਾਹੀਂ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਅੱਜ ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਹੁੰਮ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਨਿਰੀਖਣ ਟੀਮ ਸਕੂਲ ਆ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੈੱਟ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ। ਬਾਥਰੂਮ, ਕਿਚਨ ਤੇ ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ ਦੀ ਮੂਵੀ ਵੀ ਬਣਾਈ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਵੀ ਪਰਖੀ। ਲੱਗਪਗ ਸਾਰੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਚੈੱਕ ਕੀਤੀਆਂ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ... ਸਭ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੇਖੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਦਾ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਲਈ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇੰਸਪੈਕਸ਼ਨ ਟੀਮ ਆ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਟੀਮ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਕੇ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਪਿੱਛੋਂ ਸਰਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਟੀਮ ਵੀ ਆਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਟੀਮਾਂ ਆਈਆਂ, ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਣ ਪਿਆਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਇਸ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਜ਼ਟਰਬੁਕ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਕੇ ਗਏ।

ਦੋ ਕੁ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਸਟਾਫ਼ ਮੈਂਬਰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਾ-ਲਾ ਬੈਠੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੰਡਿਆ।

“ਕੱਲ੍ਹ ਐਤਵਾਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸਨ। ਮੈਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਐਵਾਰਡ ਮਿਲ ਜਾਏ। ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਦਾ ਨਾਂ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਾਏ”। ਉਸ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਸਨ।

ਦਸਵੇਂ-ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਦਿਨ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਤੇ ਹਾਸੇ ਵੰਡਦੇ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਅੱਧੀ ਛੁੱਟੀ ਵੇਲੇ ਸਭ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਵਾਇਆ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ—

“ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼ਾਮੀਂ ਸੈਕਟਰੀਏਟ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਇਕ ਜਾਣੂੰ ਕਲਰਕ ਹੈਗਾ। ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਜੱਜਪੁਰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਸ ਨਾਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੀ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਂ...। ਪੱਚੀ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਪੰਜ ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ

ਅਧਿਆਪਕ ਦਿਵਸ 'ਤੇ ਐਵਾਰਡ ਮਿਲਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੱਥੋਂ। ਸਾਰੇ ਸਟਾਫ਼ ਨੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ। ਜਿਹਨੇ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਸਮਾਉਣੇ ਆ, ਉਹ ਸਮਾ ਲਓ। ਪਰ ਅਜੇ ਇਹਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਓ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਆਫ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ”।

ਮਾਟੋ - ਦਸ

“ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ”।

ਮੈਂ ਮਾਟੋ-ਦਸ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਡਾਇਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਟੋ ਮਨ ਦੀ ਸਲੇਟ 'ਤੇ ਉੱਭਰਿਆ ਪਿਆ। ਸਿੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦੇਣਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਮਹਿਕਮੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਰਾਈਟਿੰਗ ਟੇਬਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਕੌਰਨਰ ਆ। ਮੋਮੈਂਟੋਆਂ ਨਾਲ ਸਜਿਆ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਐਨਕ ਲਾਹ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸੋਚ ਕੇ ਮੁੜ ਪਿੱਠ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੈਂਨ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਡਾਇਰੀ ਦਾ ਵਰਕਾ ਪਲਟਿਆ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਹੈ।

ਅੱਜ ਪੱਚੀ ਅਗਸਤ ਹੈ। ਅੱਜ ਹੀ ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡ ਦੀ ਲਿਸਟ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਕੰਪਿਊਟਰ ਟੀਚਰ ਪੌਣੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਡਾਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਡਿੱਗਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਈਮੇਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹਦਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੱਢ ਕੇ ਮੈਡਮ ਮੋਹਰੇ ਲਿਜਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰਾ ਸਟਾਫ਼ ਕੰਪਿਊਟਰ ਲੈਬ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਭ ਨੂੰ ਐਵਾਰਡ ਲਿਸਟ ਆਉਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਜ-ਧਜ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਰਟੀ ਕਿਹੜੇ ਰਿਸੋਰਟ ਲਈ ਜਾਵੇ, ਇਹਦੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਫੇਰ ਅਧਿਆਪਕ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹਰ ਪੀਰੀਅਡ ਲੈਬ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ। ਲਿਸਟ ਨਾ ਆਈ ਦੇਖ ਕੇ ਕਲਾਸ ਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਉਹਦੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਲੱਗ ਰਹੇ। ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ-ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਰਜਾ ਚਾਰ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਏ। ਉਹਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਜ਼ਾਰਾ ਚੱਕ ਨਾਲੋਂ ਜੱਜਪੁਰ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਲੱਗਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਛੁੱਟੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਜਲੰਧਰ ਲਈ ਜਾਵੇ, ਲੁਧਿਆਣੇ ਜਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਲੈਨ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਲਿਸਟ ਆਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਯੁੜਕੂ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ।

ਆਖ਼ਰੀ ਪੀਰੀਅਡ ਲਿਸਟ ਆ ਗਈ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁੱਛਾਂ-ਦਾੜ੍ਹੀ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਸਟਾਫ਼ ਲੈਬ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਲਿਸਟ ਸੀ। ਇਕ-ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਨਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਇਕ ਜਣਾ

ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਗ੍ਰਾ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਕੂਲ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ।... ਨਾਂ ਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਂ ਮਾਲਵਾ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਨ। ਹੇਠਲੇ ਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਜੱਜਪੁਰ ਸਕੂਲ ਦਾ ਨਾਂ ਚਮਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹ ਹੀ ਰੁਕ ਗਏ ਹੋਣ। ...ਸਾਹਮਣੇ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਭ ਹੱਕੇ-ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਲੈਬ ਵਿਚ ਸੰਨਾਟਾ ਛਾ ਗਿਆ। ਕੰਪਿਊਟਰ ਟੀਚਰ ਕਰਸਰ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਕਰ ਕੇ ਨਾਂ ਦਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮੈਡਮ, ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਡਰਾਇੰਗ ਵਾਲਾ ਉੱਥੇ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਬਾਕੀ ਟੀਚਰ ਵੀ ਉਸ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਏ। ਇਕ-ਦਮ ਵਧਾਈਆਂ ਦੀ ਵਾਛੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਲੈਬ ਵਿਚ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਟੀਚਰ ਬੈਠੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਲਾਲੀ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੱਕ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਾਲ ਡੋਰੇ ਉੱਤਰ ਆਏ ਸਨ। ਦਿਮਾਗ ਅੰਦਰ ਜਿਵੇਂ ਧੂੰਆਂ ਭਰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਖ਼ਿਡਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਰੰਗ ਦੱਬਣ ਦਾ ਮਾਹਿਰ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਮਸੰਦਾਂ ਪੱਟੀ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਇਸ ਪੱਟੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਉਰ-ਭਾਬੀ ਖੇਡੇਗਾ, ਕੋਈ ਸੀਪ ਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਖੇਡਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਰੰਗ ਫੜਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਬੋਹੜ ਥੱਲੇ ਬੜ੍ਹੇ 'ਤੇ ਬਾਜ਼ੀ ਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉੱਥੇ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੁੱਜ ਗਿਆ।

“ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਤਾਸ਼”?

“ਭਾਈ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿਆਂ, ਸਭ ਖੇਡਾਂ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ”। ਉਸ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਸਨ। ਫੇਰ ਉਸ ਹੋਰ ਭੇਤ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਕਈ ਬੰਦੇ ਤਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਖੇਡ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਜ਼ੀ ਜਿੱਤਣੀ-ਹਾਰਨੀ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ”। ਉਸ ਰੰਗ ਚੁੱਕ ਕੇ ਪੱਤਾ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਦੋ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਸਿਆਂ ਦੇ ਫੁਹਾਰੇ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਧਿਆਪਕ ਪਾਰਟੀ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਮਿਡ-ਡੇ-ਮੀਲ ਵਾਲਾ ਰਜਿਸਟਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਅਧਿਆਪਕ ਵਧਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁਰਸਕਾਰ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਵੀ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਵਧਾਈਆਂ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਇਵੇਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੀ ਸਤਰਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ-

“ਮੈਂ ਨਿਕੰਮਾ ਬੰਦਾ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਨਿਖੱਟੂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਅਪਲਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਅਸਲੀ ਹੱਕਦਾਰ ਤਾਂ ਸਰਦਾਰ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹੀ ਸਨ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮਿਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਬਥੇਰੀ ਨੱਠ ਭੱਜ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਮੂੰਹ ਲੈ ਕੇ...”।

ਘੰਟੀ ਵੱਜ ਗਈ ਹੈ। ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਹਰਜੋਗ ਸਿੰਘ ਹੁਰੀਂ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਲੈਬ ਵਿਚ ਆਨੰਦਜੀਤ ਸਿੰਘ। ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੱਝ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਇਕ-ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਵਹੀਕਲ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ।

“... ਜਨਾਬ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋ। ਸਟੇਟ ਐਵਾਰਡੀ ਟੀਚਰ ਬਣ ਗਏ। ਸਾਡਾ ਵੇਖਿਆ ਕਮਾਲ। ਤੁਹਾਡੀ ਫਾਈਲ ਵੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਭਜਵਾਈ। ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਪੁੱਛਾਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣ ਦਿੱਤਾ। ... ਅਸੀਂ ਬੱਕਰਾ ਰਿੰਨੂ ਦੇਈਏ ਪਰ ਭਾਫ਼ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਦੇਈਏ”। ਕਲਰਕ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮੈਡਮ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਡਮ ਨੇ ਵੀ ਸਮਾਈਲ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਲਰਕ ਰਜਿਸਟਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਲਰਕ ਰੂਮ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।

ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਪਾਰ

ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ਜਿਉਂ ਹੀ ਲੈਂਡ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸੂਟ ਵੱਟ ਕੇ ਦੌੜਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਇਉਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਹਵਾਈ ਪੱਟੀ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ। ਬਸ ਦੌੜ ਹੀ ਦੌੜ...। ਹਫ ਵੀ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਡੋਰ ਐਗਜ਼ਿਟ ਪੋਰਟ ਨਾਲ ਅਟੈਚ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਇਲਟ ਨੇ ਬੈਲਟ ਸੀਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਅਨਾਊਂਸਮੈਂਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੈਂਡ ਬੈਗ ਚੁੱਕ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹਾਂ। ਏਅਰ ਹੋਸਟੈੱਸ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਹੋਇਆ।

ਸ਼ੁਕਰ ਆ! ਇਮੀਗਰੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਿਹਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਏਅਰ ਪੋਰਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੱਤੀ ਹਵਾ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਵੱਜੀ ਏ। ਬਿੰਦ 'ਚ ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਸੂਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਹਵਾ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਹਵਾ ਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਲੂਹਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹਵਾ ਈ ਐਸੀ ਏ ਜਿਹੜੀ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਨ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਭਸਮ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਵਾਲੀ ਫਲਾਈਟ ਦਾ ਇਕ ਯਾਤਰੂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।...ਸੁਹਣੀ ਜਿਹੀ ਮੁਟਿਆਰ ਉਹਦੇ ਗਲੇ ਆ ਚਿੰਬੜੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਉਹਨੇ ਵੀ ਬੁੱਕੇ ਫੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਟਿਆਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮੇਰੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਉਹ...। ਸਭ ਕੁਝ ਉਜਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਤੇ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚਣ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ। ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝੀਆਂ ਹਨ।

“ਭਾਅ ਜੀ, ਪੰਜਾਬ ਜਾਣੈ? ਸਸਤੇ ਭਾੜੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਆਉਣਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪੰਜਾਬੀ ਭਰਾ ਆਂ”। ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਪੱਗ ਦਾ ਲੜ ਅੱਖ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਖਿਆਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਏ।

“ਹਾਂ, ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਹੈ...”। ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮਸਾਂ ਹੀ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲੇ ਹਨ।

ਬੋੜ੍ਹਾ ਮਨ ਟਿਕਾਣੇ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਾਹਲੀ - ਕਾਹਲੀ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਰੇਟ ਮੁਕਾਇਆ ਏ। ਮੈਂ ਹੈਂਡ ਬੈਗ ਮੋਢੇ ਲਟਕਾ ਕੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹਾਂ।

“ਭਾਅ ਜੀ, ਵੱਡੇ ਬੈਗ ਵੀ ਆ”? ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਖਾਲੀ ਲੱਗੇਅਜ ਕਾਰਟ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ।

“ਬਸ ਮੈਂ ਈ ਆਂ ਜਾਂ ਹੈਂਡ ਬੈਗ...”। ਬੈਗ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰਬਤੋਂ ਭਾਰੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਚੁੱਕੀ ਲਿਜਾ ਰਿਹਾਂ।

ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੌਮ ਵਰਗੇ ਅਹਿਸਾਸ ਮਨਾਂ ਵਿਚ

ਹੀ ਸੜ ਬਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਉਹ ਬਚਣ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਜੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਸ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜੇ ਤਕ...। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਘੁੰਮਿਆ ਹੈ।

“ਭਾਅ ਜੀ, ਇਕੱਲਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ...”? ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ।

“ਇਕੱਲਾ ਈ ਆਇਆਂ, ਭਰਾਵਾ। ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗਾ”। ਮੈਂ ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਨਾਲ ਪਸੀਨਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਏ।

“ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਸ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਓ। ਕਹੋ ਤਾਂ ਕੁਛ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਵਾਂ ਤੁਹਾਡਾ? ਜਾਂਦੀ-ਜਾਂਦੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਬਹਿਲਾਏਗੀ। ਆਉਂਦੀ ਵਾਰੀ ਯਾਰ ਕਾਟੋ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਖਿਡਾਉਣਗੇ। ਬਸ ਦੋ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਗੱਲ ਏ। ਇਕ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਵਧ ਕੇ ਆ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਰਜ਼ੀ ਉਂਗਲੀ ਰੱਖ ਲੈਣੀ। ਐਕਟਰੈੱਸਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨੇ। ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ...”। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵੱਲ ਭਟਕਾ ਰਿਹਾ ਏ।

“ਐਵੇਂ ਦਿਮਾਗ ਨਾ ਚੱਟ। ਗੱਡੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚਲਾ। ਹੋਰੇ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਰ ਬੈਠੇਂਗਾ”। ਮੈਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ।

ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਰੋਣਕਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਦਮ ਕੱਦ ਇਮਾਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਦਾ ਹੜ ਆਇਆ ਪਿਆ। ਸਭ ਕਾਹਲੀ ਵਿਚ ਹਨ। ਹਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਏ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਏ। ਕਮਾਲ ਆ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਈ ਬੜੀ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗ ਈ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦਿੱਲੀ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਫੈਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਵੀ ਇੱਦਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਹੀਉਂ ਤਾਂ....।

“ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ, ਇਕ ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਡੀ ਜਿਹੀ ਦੇਖੋ, ਜਿਹੜੀ ਵਿੰਡੋ ਵਿੱਚੋਂ ਤਕ ਰਹੀ ਆ। ਇਕ ਆਹ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਰੀ ਵੀ ਬੈਠੀ ਆ”।

ਹੈਅ...? ਮੈਂ ਸੋਚਾਂ ਦੀ ਫਹਿਰਿਸਤ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਡਰਾਈਵਰ ਕੁਛ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਗੱਡੀ ਹੋਟਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜਦਿਆਂ ਹੀ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜ ਸੱਤ ਕੁੜੀਆਂ ਖਿੜਖਿੜਾ ਕੇ ਹੱਸ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਫਿਊਮ ਦੀ ਸਮੈੱਲ ਆਈ ਆ। ਉਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਗਹੁ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜੌਲੀ, ਡੌਲੀ...ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਆ। ਮੇਰਾ ਤਪਿਆ ਜਿਹਨ ਹੋਰ ਤਪਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਏ।

“ਓਏ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਵੜ ਢੱਠੇ ਖੂਹ 'ਚ...”। ਮੈਂ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਈ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਮਿੰਨਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਏ। ਪੈਰੀਂ ਪੈਣ ਦਾ ਕੀ ਡਾਇਦਾ? ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਖ਼ਾਨਦਾਨੀ ਬੰਦੇ ਅੰ। ਨਾ ਪਰਾਈ ਔਰਤ

ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਆਂ ਤੇ ਨਾ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਦੀ ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਕਰਤੂਤ ਸਹਿੰਦੇ ਆਂ। ਤਾਹੀਉਂ ਤਾਂ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦਾ...। ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਪੰਜਾਹ ਤੁਰੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਤਾਰਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ, ਉੱਥੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਨੂੰ। ਜਾਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਚੱਲ ਇਹਨੂੰ ਵੀ ਅਕਲ ਆ ਗਈ। ਹੁਣ ਪਿੰਡ ਤਕ ਨਹੀਂ ਕੁਸਕਦਾ। ਘੀਸੀਆਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹਾਂ।

ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਗੱਡੀ ਤੋਰ ਲਈ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਗੱਡੀ ਨੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜ ਲਈ ਏ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਹਵਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਟਾਇਰਾਂ ਦੀ ਰਗੜ ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿਹਨ ਵਿਚਲੀ ਤਪਸ਼ ਨੂੰ ਹਵਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

“ਛੋਟੇ ਭਾਈ, ਬੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਮਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲ ਐਨੀ ਵੀ ਬੇਰੁਖੀ ਅੱਛੀ ਨਹੀਂ”। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਰਫ਼ਤਾਰ ਜ਼ਰਾ ਹੌਲੀ ਕਰ ਕੇ ਨਸੀਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਗੀਆ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੈ? ਸਾਡੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਕਦੋਂ ਦੇ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ ਆ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਰੰਗਣ ਲਈ ਤਾਂ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਧਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਊਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਾਣੀਪੁਰ ਵਿਚ ਖੋਹ ਉੱਡ ਰਹੀ ਆ। ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਕੱਢਿਆ ਆ। ਨਾਲ ਹੀ ਭੂਆ ਦੀ ਪਾਈ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਏ। ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਇਬਾਰਤ ਨੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਮਘਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

ਗੁਰਜਿੰਦਰ ਬੇਟੇ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ। ਜਿੰਦੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਲਾਡਲਾ ਤੇ ਇਕਲੌਤਾ ਭਤੀਜਾ ਏ। ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਗੱਲ ਛੁਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਮੱਖੀ ਨਿਗਲ ਜਾਵਾਂ। ਨਾਲੇ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦਾ ਘਰ ਬਰਬਾਦ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਰਾਣੀਪੁਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਇਕ ਤਾਂ ਜਿੱਦਣ ਦਾ ਭਰਜਾਈ ਦਾ ਚੂਲਾ ਟੁੱਟਿਆ, ਮਨ ਉਈਂ ਬੁਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਆ। ਮੀਸਣਾ ਜਿਹਾ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੋਵੇਂ ਘਿਉ ਖਿਚੜੀ ਨੇ। ਲੱਗਦੈ ਭਾਬੀ ਡਰਦੀ ਬੋਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਪਿਛਲੇ ਵੀਰਵਾਰ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਈ ਮੁੰਡਿਆ, ਤੇਰੀ ਵਹੁਟੀ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦਾ ਨਾਂ ਨਾ ਲਵੇ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ। ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਵੇਟਿੰਗ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਈਏ। ਮਾਰ ਕਿਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੈਂਟ ਛਿੜਕੀ ਪਈ ਸੀ। ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਚਿੱਟਾ ਕੁੜਤਾ ਪਜਾਮਾ ਪਾਈ ਦੰਦ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਤਾਂ ਭਾਬੀ ਵਾਲਾ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਤੇ ਮਹਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਭਾਈ ਤੇ ਭਰਜਾਈ ਦੇ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹਜ਼ਮ ਨਾ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਨਖ਼ਰਿਆਂ ਪਿੱਟੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ “ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ-ਇਕੱਲੇ ਠੀਕ ਆ, ਭੂਆ ਜੀ”।

ਬਿੜਕ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹਖੇਡ ਦੀ। ਹੁਣ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਆਈ ਹਾਂ। ਪੁੱਤਰਾ, ਭਾਬੀ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਏ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਬਾਬਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿਲਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗੀ। ਇਸ ਜੋੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧੱਕਾ

ਦਿੱਤਾ ਆ। ਪੁੱਤਰਾ, ਤੇਰੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਸੁੱਖ ਮੰਗਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਘਰ ਸਾਂਭ ਹੁੰਦਾ, ਆ ਕੇ ਸਾਂਭ ਲੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭਲੀ ਕਰੇ।

ਤੇਰੀ ਭੂਆ,
ਜਗਦੀਸ਼ ਕੌਰ

ਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਖੱਖੜੀਆਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਉ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਵਰਲਡ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੰਡੀਆ ਤੀਰ ਬਣ ਕੇ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਵੱਜਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਕਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦਰਿਆ 'ਤੇ ਬਣੇ ਪੁਲ ਦਾ ਪੋਸਟਰ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮਨ ਕਿਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਭਲਾਂ? ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਖ਼ੁਦੀ ਨੂੰ ਬੁਲੰਦ ਕਰਦਾ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਗਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਘੁੱਟਦਾ ਹੋਇਆ ਜੇਤੂ ਬਣਦਾ।

ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਭਾਪੇ 'ਤੇ ਜਾਨ ਵਾਰਦੀ ਸੀ। ਭਾਪਾ ਫ਼ੌਜ ਵਿਚ ਸੀ। ਭੂਆ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਰਾਣੀਪੁਰ ਆ ਜਾਣਾ। ਭਾਪੇ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਕਿੱਸੇ ਸੁਣਾਉਣੇ। ਉਹਦੇ ਮਨਘੜਤ ਕਿੱਸੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚੇ ਲੱਗਣੇ। ਭਾਪਾ ਕਿਸੇ ਫ਼ਿਲਮ ਦਾ ਹੀਰੋ ਲੱਗਣਾ। ਭੂਆ ਦਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਦੀ। ਦੋਨੋਂ ਸਕੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਨਣਾਨ ਭਰਜਾਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭੂਆ ਭਾਵੇਂ ਕੁਪੱਤੀ ਆ ਪਰ ਦਿਲ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਆ। ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਪਰਾਏ ਮਰਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੰਡਦੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭੂਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਲੋਰੀਡਾ ਸਟੇਟ ਵਿਚ ਸੀ, ਕੰਮ ਦੀ ਬੜੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ। ਅਚਾਨਕ ਇਕ ਦਿਨ ਫ਼ਰਿਜ਼ਨੋ ਤੋਂ ਅਵਤਾਰ ਭਾਅ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆ ਗਿਆ।

“ਆ ਜਾ, ਟਰੱਕ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਹ”।

ਉਹਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਟਰੱਕ ਸਨ। ਟਰੱਕ ਸਿਖਾਉਣ ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਉਸ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਟਰੱਕ ਦੇ ਟਾਇਰ ਵੀ ਦੌੜਾਏ। ਉਹਦੇ ਏਟਟੀਨ ਵ੍ਹੀਲਰ 'ਤੇ ਡਰਾਇਵਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।

ਇਕ ਰਾਤ ਰੈੱਸਟ ਏਰੀਏ ਵਿਚ ਟਰੱਕ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਸੌਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਅਜੇ ਬੱਤੀ ਨਹੀਂ ਬੁਝਾਈ ਸੀ। ਟਰੱਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਠੱਕ-ਠੱਕ ਹੋਈ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਕੁੜੀ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਦਾ ਡੋਰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕਦੇ ਸਿਕਸ ਨਾਈਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇ, ਕਦੇ ਜ਼ੀਰੋ ਵਨ ਦਾ। ਜੀਭ ਨੂੰ ਘੁਮਾਈ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਕੱਢੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਲਾ ਕੇ ਪੈ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦਿਆਂ ਅਵਤਾਰ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਰਿਗ ਕੀਤੀ। ਰਾਤ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ....। ਵੀਕੈਂਡ 'ਤੇ ਲੋਡ ਲਾਹ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਫੇਰ ਹੱਸੀ ਜਾਵੇ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਸਟਿੱਕਰ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਸਰਕਲ ਵਿਚ ਨੰਗੀ ਔਰਤ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਉੱਤੇ ਕਾਂਟਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ 'ਨੋ ਨਾਈਟ ਲਿਜ਼ਰਡ'।

“ਇਹ ਸਟਿੱਕਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾ ਲੈ। ਫਿਰ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀਆਂ”। ਉਹਨੇ ਸਟਿੱਕਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਪਈ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉਹ ਔਰਤ ਭਜਾਈ, ਮੈਨੂੰ ਭੂਆ ਯਾਦ ਆਈ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਭੂਆ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਨੱਕ ਨੂੰ ਨਕੇਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਾ ਸਕੀ। ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਉਹਦੇ ਪੇਪਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਵਾਂ। ਬੈਠੀ ਰਹੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ। ਫਿਰ ਖ਼ਿਆਲ ਆਇਆ ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਾਪੇ ਦੇ ਘਰ ਬੈਠੇਗੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਣ ਕੇ। ਮੈਂ ਜੇ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚਦਾ, ਉਹਦੇ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਭਰਾ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਨਾਲੇ ਉਹਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ।

ਉੱਨੀ ਸੌ ਚੁਰੰਨਵੇਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਮੁੰਡੇ ਕਾਲਿਜ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਲਾਬ ਹਾਊਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ। ਕਾਲਿਜ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਇਹ ਸ਼ੌਪ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਲਾਬ ਹਾਊਸ ਵਾਲਾ ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਲਾਟੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਉਮਰ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਦਸ-ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਹਮਉਮਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਂਝ ਵੀ ਬੀਬੀ ਭਾਪੇ ਸਮੇਤ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਉਹਦੇ ਪੱਕੇ ਗਾਹਕ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ “ਬਾਬਾ ਜੀ ਖਾੜਕੂ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਕੁੱਦੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਟਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਈਂ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਪਿੰਡ ਲਾਹ ਆਈਂ”।

ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਲਾਹ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਰਾਤ ਬਗਾਤੇ ਉਹ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਸਾਡੀ ਮੋਟਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਸਾਲਟਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਭਾਪੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਵੀ, “ਜਿੰਦਿਆ, ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਪਤਾ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਬੰਦੇ ਕੌਣ ਨੇ। ਜੇ ਬਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਚ ਲੈ”।

ਪਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਛਕਾਉਣਾ ਈ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹਦਾ ਖਮਿਆਜ਼ਾ ਵੀ ਭੁਗਤਣਾ ਪਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਖਾਕੀ ਵਰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆ ਧਮਕੇ ਸਨ। ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ। ਭਾਪੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਗੁਲਾਟੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੈਰ ਜਾ ਫੜੇ ਸਨ।

“ਧਰਮ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਕੌਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ”। ਉਹਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲਾਲੀ ਆਈ ਪਈ ਸੀ। ਉਹ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪਲੇਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਿਰ ਫੇਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵੀ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਤਰਲੇ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਪੁਲੀਸ ਨਾਲ ਸੈੱਲ ਬਣਾਉਣੇ ਪੈਣੇ ਆ। ਟਰਾਈ ਮਾਰ ਕੇ ਦੇਖਦਾਂ। ਦਾਨ ਦਕਸ਼ਣਾ ਵੀ ਦੇਣੀ ਪੈਣੀ ਆ।...ਬਾਕੀ ਜੰਗਜੂਆਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚੇਗਾ” ਗੁਲਾਟੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂਗਾ”।

ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ- ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਮੂੰਹ 'ਚ ਨਾ ਪਾ ਲਵੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਮਗਰ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਬਾਪੂ ਕੋਲ ਪੰਜ ਕਿੱਲੋ ਸੀਗੇ। ਜ਼ਮੀਨ ਗਹਿਣੇ ਧਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਦੇ ਪੁਲੀਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਤੇ ਕਦੇ... ਉਹ ਕਰਦਾ ਵੀ ਕੀ? ਉੱਨੀ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੇ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਮਰਵਾ ਲੈਂਦਾ? ਗੁਲਾਟੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸ਼ੈਅ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ 'ਮਾਫ਼ੀ' ਦੁਆ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰਾ ਭਾਪਾ ਕਹਿੰਦਾ ਇਹ ਖੁਫ਼ੀਆ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਬੰਦਾ ਹੋਣਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁਲੀਸ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਅਮਰੀਕਾ ਪੁੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਗੁਲਾਟੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਈ ਏਜੰਟ ਸੀ। ਉਹ ਏਜੰਟ ਈ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਕਿਊਬਾ, ਜਮੈਇਕਾ ਤੇ ਬਾਹਮਸ ਤਕ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਬੋਟ ਰਾਹੀਂ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮਿਆਮੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਐਂਟਰੀ ਵੀ ਉਹਨੇ ਹੀ ਕਰਵਾਈ। ਉਹ ਬੋਟ ਰਾਹੀਂ ਆਪ ਤਾਂ ਛੁਪਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਵੜੇ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਸਟੇਟ ਦੀ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਬੋਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਮਿਆਮੀ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਇਮੀਗਰੇਸ਼ਨ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਹਵਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਪੁਲੀਸ ਦੇ ਫਾਪਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਰਾ ਕੇਸ ਉਹਨਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੱਜ ਨੂੰ ਗੱਲ ਜਚ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਕੈਦੀ ਤਾਂ ਬੈਂਡ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਪਰ ਮੇਰਾ ਰੈਕਟ ਕਿਸੇ ਕਰੀਮੀਨਲ ਅੱਤਵਾਦੀ ਨਾਲ ਮੈਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਏਜੰਟ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸਿੰਘ ਜੇਲ੍ਹ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪੋਲੀਟੀਕਲ ਅਸਾਈਲਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਤੇ ਬੋਲਿਆ “ਮੈਂ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਮਿਆਮੀ ਦੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆਂ। ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਵੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਦੱਸਣਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ, ਪੈਸੇ ਧੋਲੇ ਦੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ...। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਨੋਟ ਕਰ ਲਉ। ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ”। ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਗੋੜਾ ਮਾਰ ਜਾਂਦਾ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਲਿਟਰੇਚਰ ਦੇ ਜਾਂਦਾ। ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਜਾਂਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਵਿਚ ਕਰ ਜਾਂਦਾ।

ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਬੈਂਡ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ। ਮਿਲ ਕੇ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਬੰਦੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਲਈ ਹੀ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਵਰਕ ਪਰਮਿਟ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦਾ। ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸੈਂਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਪੇਪਰ ਵਰਕ ਉਹਨੇ ਹੀ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਸ ਸਾਲ ਉਹਦੇ ਲਾਗੇ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਭਾਅ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨੇ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਨਰ ਬੰਦਾ ਟਕਰਾਇਆ। ਉਹ

ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਰਾਤੋ ਰਾਤ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ। ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਸਿਸਟਮ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੋਲੀਟੀਕਲ ਅਸਾਈਲਮ ਦਾ ਕੇਸ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਬੀਬੀ ਭਾਪਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਨੂੰ ਸਿਟੀਜ਼ਨਸ਼ਿਪ ਮਿਲੀ, ਉੱਥੇ ਗਏ ਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਏ। ਆਪਣਾ ਟਰੱਕ ਆ। ਇਹ ਸਭ ਭਾਅ ਜੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਆ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਟੀਜ਼ਨਸ਼ਿਪ ਮਿਲੀ। ਮੈਂ ਇੰਡੀਆ ਲਈ ਟਿਕਟ ਕਟਾ ਲਈ ਸੀ।

“ਗੁਰਜਿੰਦਰ ਸਿਆਂ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਾ ਰੱਖੀਂ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸੁੰਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਮਤਲਬ ਲਈ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਆ ਮਨਪ੍ਰੀਤ। ਬੀ. ਐੱਸ ਸੀ. ਨਰਸਿੰਗ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਆ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਰੰਗ ਰੂਪ ਪੱਖੋਂ ਤੇਰਾ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਵੀ ਆ। ਪਿੰਡ ਜਾ ਆਵੀਂ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਪਸੰਦ ਆ ਗਈ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਵੀਂ। ਜੇ ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਈ, ਫਿਰ ਨਾ ਕਰੀਂ। ਮੈਂ ਮਾਈਂਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਇਆ, ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ”। ਭਾਅ ਜੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਮੂਡ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਰੋਜ਼ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਏ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਨਾ ਪਿਆ। ਬਸ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਭਾਅ ਜੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਨਾਲੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਤਾਂ ਉੱਝ ਹੀ ਖ਼ੂਬਸੂਰਤ ਬਹੁਤ ਸੀ ਤੇ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੀ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਘਰ ਆ ਸਾਂਭਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੀ ਆ। ਬੰਦਾ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨੰਬਰ ਵਾਲਾ ਫ਼ੋਨ ਏ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਵੀ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੱਡੀ ਦੀ ਸਪੀਡ ਓਨੀ ਈ ਆ। ਬਈ ਤੂੰ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਲਾ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ ਲੈ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਿਹਾ— ਚਲਦੀ ਗੱਡੀ ਫ਼ੋਨ ਅਟੈਂਡ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਧਰਲੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹੀ ਜਾਵੇ। ਵਿੰਗੀਆਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਨੇ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਮੰਨਣਾ ਹੁੰਦਾ। ਜਾਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਰੋਡ 'ਤੇ ਟਰੈਫਿਕ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਤੋੜ ਕੇ ਦਿਖਾਵੇ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸ਼ੈਰਿਫ ਮੋਟੀ ਟਿਕਟ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਆ।...ਇਹ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਅਜੇ ਤਕ ਫ਼ੋਨ ਨਾਲ ਚਿੱਬੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਵੇਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੇ ਫ਼ੋਨਾਂ 'ਤੇ ਈ ਜੰਗ ਜਿੱਤਣੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਸੁਦਾਗਰ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਵੀ ਉਦੋਂ ਟਰੱਕ ਡਰਾਈਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 'ਬੈਕ ਕਾਲ ਕਰਦਾਂ' ਕਹਿ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸੁਦਾਗਰ ਦਾ ਨਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦਿਆਂ ਈ ਮਨ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਸਮੁੰਦਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੌਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਲਾਲੀ ਦੀਆਂ ਡੋਰੀਆਂ ਹੋਰ

ਵਧ ਗਈਆਂ ਹੋਣੀਆਂ। ਮੈਂ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੁਕ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਲਾਇਆ ਸੀ।

“ਹੋਰ ਸੁਣਾ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹਾਲ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦਾ ਤੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ”।
ਮੈਂ ‘ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ’ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਭੂਆ ਦਾ ਤਾਜ਼ਾ-ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੁਦਾਗਰ ਮੇਰਾ ਜਮਾਤੀ ਏ ਤੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਬੋਲੇਗਾ ਤੇ ਇਕੱਲੀ-ਇਕੱਲੀ ਗੱਲ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਸਮਝ ਕੇ ਦੱਸੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੀਆਂ ਮਾਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਗਲੋਟਾ ਉੱਪੜਦਾ ਤੇ ਉਲਝਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਭਰਾਵਾ, ਹੌਸਲਾ ਨੂੰ ਸੀ ਪੈ ਰਿਹਾ, ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਾਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਪੁਲਾਂ ਉੱਤੇ ਦੀ ਲੰਘ ਚੁੱਕਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਭਾਬੀ ਤੇ ਫ਼ੌਜੀ ਭਾਪੇ ਦੇ ਗ਼ਲਤ ਬਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ”।

“ਇਹ ਰੋਲਾ ਈ ਆ? ਜਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਵੀ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ”? ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਾਪੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਫ਼ੌਜੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਸਫ਼ਾਇਆ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਰਲਿਆ। ਉਹ ਟੂਣੇਹਾਰੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕਾਬੂ ਕਿਵੇਂ ਆ ਗਿਆ?

“ਬੇੜੇ ਦਿਨ ਹੋਏ। ਗੇਟ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਭਾਬੀ ਫ਼ੌਜੀ ਭਾਪੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਮੱਘ ਭਰ-ਭਰ ਕੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਭਾਬੀ ਤੋਂ ਸਾਬਣ ਲੁਆ-ਲੁਆ ਕੇ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਭਾਬੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪੈ ਗਏ ਪਰ ਬੋਲੀ ਕੁਝ ਨਾ। ਪਰ ਫ਼ੌਜੀ ਦਿਮਾਗ਼ ਨੇ ਹੱਦ ਈ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ “ਓਏ ਸੱਗੀ, ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈ ਹੋਈ ਆ”। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਇੰਨੇ ਕੁਰੱਖਤ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿਚ ਵਰਤੇ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਰ ਹੀ ਗਿਆ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਭਾਲਣ ਲਈ ਬੀਬੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਚੁੱਪ। ਭਰਾਵਾ ਉਹਦੀ ਕਿੱਥੇ ਚਲਦੀ ਆ ਹੁਣ। ਨਾਲੇ ਜਦੋਂ ਵਹੁਟੀਆਂ ਆ ਜਾਣ, ਮਾਵਾਂ ਪਿੱਛੇ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਦਾ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਚੂਲ੍ਹਾ ਕੀ ਟੁੱਟਿਆ, ਨਾਤੇ ਈ ਤੋੜ ਬੈਠੀ”।

ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਕੇ ਟਰੱਕ ਤੋਰ ਤਾਂ ਲਿਆ ਪਰ ਮੂਹਰੇ ਦਿਸੇ ਕੁਝ ਨਾ। ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰਾ ਆਈ ਜਾਵੇ। ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਟੱਕਰ ਹੋਣੋਂ ਵੀ ਬਚੀ। ਫਰੀਵੇਅ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮੋਹਰੇ ਸ਼ੈਰਿਫ਼ ਚਲਾਨ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ‘ਮਾਮੇ’ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਗਿਆ। ਟਰੱਕ, ਟਰੱਕ ਸ਼ੌਪ 'ਤੇ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਲੋਡ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਡੈਸਪੈਚਰ ਨੂੰ ਗੀਕੁਐਸਟ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਵਿਚਲੇ ਬੈਂਡ 'ਤੇ ਪੈ ਗਿਆ। ਪਰ ਅੱਖਾਂ ਨਾ ਮੀਟ ਹੋਈਆਂ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੇਰਾ ਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਸੁਦਾਗਰ ਨਾਲ ਗੱਲੀਂ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਉਹੀ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਵੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਲੋਕ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਆ। ਉਹ ਵੀ ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਤੇ ਵਗਦੀ ਹਵਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹਵਾ ਵੀ ਕਾਲੀ ਹਨੇਰੀ ਬਣਦੀ ਦਿਸ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਹਨੇਰੀ ਵਿਚ ਉੱਡਿਆ, ਮੈਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਵਾਵਰੋਲਿਆਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ— ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਛੇਵੀਂ ਸੱਤਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ, ਸਾਡਾ ਗੁਆਂਢੀ ਕਰਮਾ ਈਰਾਨ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਇਰਾਕ ਤੇ ਈਰਾਨ ਦੀ ਜੰਗ ਛਿੜ ਪਈ ਸੀ। ਕਰਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਬਹੁ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਨਾ ਚਿੱਠੀ ਨਾ ਪੱਤਰ। ਪਿੱਛੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਭਾਬੀ, ਦੋ ਬੱਚੇ ਤੇ ਤਾਇਆ ਜੀ ਉਹਦੀ ਰੋਜ਼ ਉਡੀਕ ਕਰਨ। ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਸਾਲ ਲੰਘ ਗਏ ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਏ ਨੇ ਹੋਰ ਮੱਝਾਂ ਰੱਖ ਲਈਆਂ। ਦੁੱਧ ਵੇਚ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੁੱਧ ਲੈਣ ਆਉਣਾ। ਮੈਂ ਤੇ ਸੁਦਾਗਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਖੇਡਣ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਭਾਬੀ ਤਾਏ ਤੋਂ ਘੁੰਡ ਕੱਢਦੀ ਸੀ। ਚੁੰਨੀ ਦੇ ਲੜ ਵਿੱਚੋਂ ਈ ਭਾਬੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤਾਏ ਵਿੱਚੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਭਾਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨੇ ਤਾਏ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਵੇਖੀ ਜਾਣਾ। ਦੁੱਧ ਦਾ ਮੱਘ ਭਰ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਦਿਖਾਲਣਾ। ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਉਲਟਾਉਣਾ। ਅਸੀਂ ਡੇਢ ਦੋ ਘੰਟੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅੱਖ ਮਟੱਕਾ ਦੇਖੀ ਜਾਣਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਿਉ ਖਿਚੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਭੂਆ ਤਕ ਅੱਪੜੀ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਹੀ ਲਾਖੀ ਹੋਈ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਪੁੱਜੀ ਸੀ। ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਸੰਘ ਘਰੋੜ-ਘਰੋੜ ਕੇ ਉਹਨੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਪੱਟ-ਪੱਟ ਅੰਬਰੀਂ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਕੇ ਵਿਚ ਬਹਾ ਕੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲੁਆਏ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦੈ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ। ਜੇ ਸੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੁਣ ਤਕ ਭੂਆ...। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਬਾਹਲੀ ਲੜਾਕੀ ਹੋਵੇ। ਭੂਆ ਝੇਪ ਮੰਨਦੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਪਿੱਛੋਂ ਪੰਜ ਹਫ਼ਤੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਡਾਰੀ ਮਾਰ ਲਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਆਂ। ਬੀਬੀ ਵੀ ਕੁਸਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਆ। ਉਹ ਮੈਤੋਂ ਨੌ-ਦਸ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਏ। ਅੰਬੈਸੀ ਵਾਲੇ ਸਾਡੀ ਮੈਰਿਜ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਆ। ਔਬਜੈਕਸ਼ਨ ਲਾਈ ਜਾਂਦੇ ਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਦਿਨ ਕਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸਾਂ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦੈ ਭੂਆ ਆਦਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਵਧਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ। ਉੱਝ ਵੀ ਭੂਆ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਚੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੂਆ ਵਾਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਾ ਲਿਆ ਪਰ ਸੁਦਾਗਰ ਤਾਂ ਸਿਆਣਾ ਬੰਦਾ। ਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਚਾਚਾ, ਨਾ ਤਾਇਆ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਭੈਣ ਭਾਈ। ਇਕੱਲੀ ਤਾਂ ਵਣਾਂ ਵਿਚ ਲੱਕੜੀ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਦੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾਲ ਜੰਮਿਆ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਿੱਡ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੁੱਖ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਹੱਲ ਵੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਆ। ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਰੋਂਦਾ, ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਤੋਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨਾ ਰਹੀ। ਖ਼ੁਦ ਨੂੰ ਇਕ ਅੰਨ੍ਹੀ ਗਰਕ ਹੁੰਦੀ ਨ੍ਹੇਰੀ ਗੁਡਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਘਰ ਪੁੱਜਿਆ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਟਰੱਕ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ, ਮੀਂਹ ਪੈ ਕੇ ਹਟਿਆ ਸੀ। ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਸਿਰ

ਨੂੰ ਠਾਰਨ ਲੱਗੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਅੱਗ ਮੱਚੀ ਹੋਈ ਸੀ।

“ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ, ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਾਂ। ਕੁਝ ਛਕਣਾ ਛਕਾਉਣਾ ਕਿ ਚੱਲਦੇ ਰਹੀਏ” ਡਰਾਈਵਰ ਉਬਾਸੀ 'ਤੇ ਉਬਾਸੀ ਲੈ ਰਿਹਾ।

“ਭਰਾਵਾ, ਤੂੰ ਜੇ ਫਰੈੱਸ਼ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਹੋ ਲੈ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਬਸ...”। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੋਂ ਦਾ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਪੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜਾਉਂਦਿਆਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਏ।

ਸਾਹਮਣੇ ਚੌਕ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੱਬ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਰਥੀ ਬਣਿਆ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਲੜਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਰਜਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੈਂ ਰੱਬ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵਾਂ। ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ, ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਹੋਣ। ਕੌਰਵਾਂ ਵਾਲ਼ੇ ਰੱਬ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਬੈਠੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਦੇ ਰੱਬ 'ਤੇ ਫ਼ੌਜੀ। ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋਈ ਬੀਬੀ ਭੀਸ਼ਮ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।

“ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ”। ਬੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਭੱਜੀ ਆ ਰਹੀ ਏ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਲਵਾਰ ਤੇਜ਼ ਘੁਮਾਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤਲਵਾਰ ਸਹੀ ਟਿਕਾਣੇ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਏ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੀਸ ਲਾਹ ਕੇ ਅਹੁ ਮਾਰੇ ਹਨ। ਧੜ ਤੜਫ਼ ਰਹੇ ਨੇ। ਬੀਬੀ ਧੜਾਂ ਲਾਗੇ ਬੈਠ ਗਈ ਆ। ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।

“ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਟੋਇਅਲੈਟ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਜਾ ਆਵੋ”। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜੰਗ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰੈੱਸਟ ਰੂਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਿਆ ਹਾਂ। ਅਰਜਨ ਕੋਲ਼ ਤੀਰ ਰੱਬ ਹੈਗੇ ਨੇ। ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਯੁੱਧ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ ਵੀ। ਹਥਿਆਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਲਾਟੀ ਤੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ ਪਰ ਗਿਆਨ “ਯੁੱਧ ਲੜਨ ਲਈ ਯੁੱਧ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹਥਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਵਾਂਗਾ” ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਚੱਲਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਾਰਿਆ ਏ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਫਿਊਮ ਛਿੜਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਤੋਰ ਲਈ ਏ।

ਮੈਂ ਨਿਗ੍ਹਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਘੁਮਾਈ ਆ। ਅੱਵਲ ਤਾਂ ਸੜਕ ਕੰਢੇ ਦਰੱਖਤ ਦਿਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਹੜੇ ਟਾਵੇਂ-ਟਾਵੇਂ ਹੈਗੇ ਨੇ, ਉਹ ਵੀ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਹਰਿਆਲੀ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਜਾਊ? ਅੱਗੇ ਛਾਂਦਾਰ ਦਰੱਖਤ ਛਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫਲਦਾਰ ਬੂਟਿਆਂ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਖ਼ਾਤਮੇ ਨਾਲ ਮੌਸਮ ਤਾਂ ਬੇਯਕੀਨੇ ਹੋਏ ਹੀ ਹਨ, ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ।

ਡਰਾਈਵਰ ਗੱਡੀ ਦੀ ਸਪੀਡ ਵੀ ਵਧਾਈ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਇਕ-ਇਕ ਕਰ ਕੇ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧਕੇਲਦੀ ਹੋਈ ਗੱਡੀ ਸ਼ਰ-ਸ਼ਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਭੈਅ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਬੋਰਡ ਉੱਤੇ ਝਾਉਲਾ-ਝਾਉਲਾ ਜਿਹਾ ਅੰਬਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿਚਲਾ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਏ।

ਮੇਰੇ ਪੇਂਡੂ ਰਾਣੀਪੁਰ ਵਾਲੇ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ‘ਅੰਬਾਲੇ ਵਾਲੇ’ ਕਰ ਕੇ ਸੱਦਦੇ ਆ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਸਰਪੰਚ ਪਾਖਰ ਸੁੰਹ ਦਾ ਪੜਦਾਦਾ ਯੂਥਾ ਸਿਟੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਕਿਸੇ ਮੈਕਸੀਕਨ ਨਾਲ ਘਰ ਵਸਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉੱਧਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਸਰਪੰਚ ਦੀ ਪੜਦਾਦੀ ਅੰਬਾਲੇ ਵੱਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਘਰ ਰੱਖੀ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਹਦੇ ਦਾਦੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਉਸ ਅੰਬਾਲੇ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਅੰਬਾਲੇ ਵਾਲੇ ਈ ਸੱਦਦੇ ਆ। ਇਹ ਅੰਬਾਲੇ ਵਾਲਾ ਸਰਦਾਰ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ ਆਪਣੀ ਧੀ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੋਇਆ। ਇਹਦਾ ਜੁਆਈ ਵੀ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਟਰੱਕ ‘ਤੇ ਸਿਆਟਲ ਦੇਖਣ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੇਬਾਂ ਤੇ ਪੀਚ ਦਾ ਲੋਡ ਚੁੱਕਣ ਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਪੁੱਜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਬਾਲੇ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੁਆਈ ਨਾਲ ਫਰੂਟ ਲੈਣ ਦੀ ਵੇਟ ਕਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਕੱਠਾ ਜਿਹਾ ਹੋਈ ਜਾਵਾਂ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਜੁਆਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ,

“ਮੁੰਡਿਆ, ਫੌਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਤੈਨੂੰ ਸੁਦਾਗਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਈ ਹੋਣਾ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੁੱਝਿਆਂ ਦੇ ਖੱਤੇ ਆ। ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖੱਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੇ ਰੂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਪਿਉ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਵਹੁਟੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹਿੜਹਿੜ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰ ‘ਤੇ ਚੁੰਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੱਪੜਾ। ਸਹੁਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਆਂ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦੀਆਂ”।

ਉਹ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਬੋਲਿਆ, “ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਆ, ਤੇਰੀ ਵਹੁਟੀ ਉਹਦੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਟੀਕੇ ਲੁਆਉਂਦੀ ਆ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹਦੀ ਮਰਦਾਨਗੀ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਲੋਕ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਆ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ‘ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰੀ ਸਭ ਕੁਝ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ...। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਕੁਝ ਬੋਲ। ਉਹ ਨੀ ਕੁਸਕੀ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਹੜਾ ਫੋਨ ‘ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੋਣੀ ਆ...ਬਾਕੀ ਸਰਪੰਚ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੇਰੀ ਹਮਦਰਦੀ ਪੁੱਤਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਆ। ਤੂੰ ਜੋ ਕਹੇਂਗਾ ਤਨੋ ਮਨੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਆ”।

ਲੱਗਦਾ ਸਰਪੰਚੀ ਦਾ। ਆਪਣੇ ਜੁਆਈ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰਾ ਜਲੂਸ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਗੱਲ ਸਾਰੇ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਵਿਚ ਫੈਲ ਜਾਣੀ ਆ। ਸਰਪੰਚ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਭਾਂਬੜ ਈ ਬਾਲ ਸੁੱਟੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਮਨ

ਨੇ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਲਾਟੀ ਦਾ ਚੇਤਾ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਦੇ ਭੁੱਲਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਮਰੀਕਾ ਪੁੱਜਣ ਤਕ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਗਹਿਣੇ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਠਾਰਾਂ-ਅਠਾਰਾਂ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਛੁਡਾਈ। ਫੇਰ ਉਹ ਭਾਪੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਖ਼ਰੀਦ ਕੇ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਪੰਜਾਬ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਦਿਨ ਆਏ, ਗੁਲਾਟੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਉਹਦਾ ਆਪਣਾ ਮੌਲ ਆ। ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਐੱਮ. ਐੱਲ. ਏ. ਦੀ ਟਿਕਟ ਦਾ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਵੀ ਆ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਤੋਰੀ। ਉਹ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਔਰਤਾਂ-ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਮ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਏ। ਬਾਕੀ ਹੁਣ ਫਾਹਾ ਵਢਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਮਹਿੰਗੇ ਹੋ ਗਏ”।

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਨਾ ਬਦਲਿਆ। ਸਗੋਂ ਇੰਡੀਆ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਬੋਰਡ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਏ। ਬਾਹਰ ਸ਼ਾਮ ਢਲ਼ ਗਈ ਹੈ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਪਾਠ ਵਾਲੀ ਟੇਪ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਦੀ ਰਸ ਭਿੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਲੱਗੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮਹਿਕ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਬਲ਼ ਰਹੇ ਲਾਵੇ ਦੀ ਸੜਹਾਂਦ ਨੂੰ ਮੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਮਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮਨ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇੱਥੇ ਹੁਣ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਖੇੜੇ ਆਉਣੋਂ ਵੀ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸੱਧਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੌਲਦੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਸਿਵੇ ਬਲ਼ ਰਹੇ ਹਨ।

ਨਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਆ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਗੱਡੀ ਬੰਗਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਪਈ, ਕਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉੱਲਵੱਟੇ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਰਾਤ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਦਾ ਰਾਹ ਏ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਫ਼ੌਜੀ ਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਰੱਖਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਭਮੱਤਰਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਗੁੱਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਵੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਲਹਿਰਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸੁੱਚੇ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਅਖਾੜੇ ਵਾਲੀ ਟੇਪ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਮਨੋਂ ਕੱਢਿਆ ਏ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੁੱਚਾ ਸੂਰਮਾ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾਂ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਹਸ਼ਰ ਬਲਬੀਰੋ ਭਾਬੀ ਵਾਲ਼ਾ ਹੋਏਗਾ।

ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਭਰ ਆਏ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਚੈਨੀ ਜਿਹੀ ਉੱਠੀ ਆ। ਬੈਗ ਨੂੰ ਫਰੋਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਕੱਢ ਲਈ ਹੈ। ਬਲੈਕ ਲੇਬਲ ਦੀ ਬੋਤਲ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਲਾ ਲਈ ਹੈ। ਸੱਤ-ਅੱਠ ਘੁੱਟ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾ ਕੇ ਬੋਤਲ ਮੁੜ ਬੈਗ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ ਹੈ। ਬੰਗਾ ਲੰਘ ਗਏ ਹਾਂ। ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਆ।

ਮੇਰੀ ਨਸ-ਨਸ ਵਿਚ ਤੇਜ਼ੀ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਉਂਗਲੀ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਈਵਰ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਰਾਣੀਪੁਰ ਆ ਗਿਆ।

ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਸੂਬੇਦਾਰ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਯਾਦਗਾਰੀ ਗੇਟ' ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਤੇ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਉਹਦੀ ਮੌਤ...।

“ਬਸ ਆਹ ਵਸੀਵੇਂ 'ਤੇ ਈ ਲਾਹ ਦੇ।...ਆਹ ਲੈ ਆਪਣਾ ਕਿਰਾਇਆ। ਦੋ ਸੌ ਵੱਧ ਦਿੱਤਾ ਆ”। ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਨੋਟ ਫੜਾਉਂਦਿਆਂ ਉਹਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਈ ਵਿਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਉੱਚੇ-ਉੱਚੇ ਰੱਖ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਤਾਂ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਵਕਤ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਬਸ ਫ਼ੌਜੀ ਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੋਣ। ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੋਵੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ।... ਅੱਤ ਦੀ ਗਰਮੀ ਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਈ ਹੋਣਗੇ।

“ਅੱਜ ਨੀਂ ਛੱਡਦਾ ਤੈਨੂੰ ਫ਼ੌਜੀਆ... ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਤੇਰੀ ਚਿਖਾ ਵੀ ਨਾਲ ਈ ਬਲੇਗੀ”। ਪਤਾ ਨੀਂ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਲਲਕਾਰੇ ਵੱਜ ਰਹੇ ਨੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਆ।

ਮੈਂ ਕਾਹਲੇ-ਕਾਹਲੇ ਕਦਮੀਂ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਬੈਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਕ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਦੂਜੇ 'ਤੇ। ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਗਨੀ ਦੀਆਂ ਬੁਛਾਰਾਂ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੰਬ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੀਭ ਥਬਲਾ ਰਹੀ ਆ। ਮੈਂ ਪਿਛਵਾੜਿਉਂ ਐਂਟਰ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਸੁਆਦ ਆ ਗਿਆ। ਛੋਟਾ ਗੇਟ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਈ ਆ। ਕੰਧ ਨੀਂ ਟੱਪਣੀ ਪਈ। ਪਿੱਛੇ ਹਨੇਰਾ ਈ ਆ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਓਟ ਲਈ ਏ। ਹੈਅ! ਮੇਨ ਗੇਟ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ? ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਅਜੇ ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ। ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹਾਂ। ਫ਼ੌਜੀ ਵਾਲੇ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਤਾਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਲੀ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਲਾਇਆ ਏ। ਹੈਅ! ਇਹ ਕੀ?

“ਬਸ ਦੋ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਨੇ ਰੱਬ ਨੇ”। ਡਾਕਟਰ ਫ਼ੌਜੀ ਦੇ ਟੀਕਾ ਲਾ ਕੇ ਹਟਿਆ ਆ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਡੁਸਕਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਸੁਦਾਗਰ ਤੇ ਬੀਬੀ ਇਹਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ।

“ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਏਡਜ਼ ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਬੀਮਾਰੀ ਆ, ਜਿਹਤੇ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਆਪਾਂ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਲੜਾਈ ਲੜ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਆ, ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਸਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਈ ਰੱਖਿਆ”।

ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਭਾਪੇ ਨੂੰ ਏਡਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਈ? ਕਿਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਤੋਂ ਤਾਂ...?

“ਸੁਦਾਗਰ ਬੇਟਾ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਭਾਪੇ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਨੀਂ। ਇਸ ਭੈੜੀ ਬੀਮਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਲੋਕੀਂ ਸੌ-ਸੌ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਆ”। ਬੀਬੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ।

“ਇਹ ਤਾਂ ਜੋ ਗੁਰਜਿੰਦਰ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਇਸ ਧੀ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ

ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਪੁੱਤ ਤੋਂ ਵੀ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਬਬੇਰੇ ਫੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦੇਣਾ। ਆ ਮੇਰੀ ਧੀ...” ਬੀਬੀ ਨੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਏ। ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਏ।

“ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਕਦੋਂ ਦੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਰੁਖਸਤ ਹੋ ਗਏ ਹੁੰਦੇ”। ਬੀਬੀ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਸਿਰ ਪਲੋਸਣ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਭਾਪੇ ਨੇ ਹਟਕੋਰਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਹਦੇ ਪੀਲੇ ਪੈ ਰਹੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਵੇਖਣ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਭਾਪੇ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਟੋਹੀ ਹੈ। ਐਨਕ ਲਾਹ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

“ਭੌਰ ਉਡਾਰੀ ਮਾਰ ਗਿਆ”। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਭਾਪੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਢਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਕੀਰਨੇ ਬੀਬੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਸੁਦਾਗਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਵੇ ਮੇਰਿਆ ਬਾਬਲਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਊਜਾਂ ਲੁਆਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਦਨਾਮੀ ਖੱਟੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਸਕੀ”। ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਰੋ ਰਹੀ ਏ ਤੇ ਭਾਪੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਿਟ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਤੇ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁੰਨ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੱਝ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਇਕ ਤੇ ਮਨ ਕਰਦਾ ਮਨਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਈ ਮੈਂ ਵੀ ਭਾਪੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨਾਲ ਚੁੰਬੜ ਜਾਵਾਂ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਮੀਨਗੀ? ਇਕ ਸੋਚਦਾਂ ਭੱਜ ਜਾਵਾਂ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲਵਾਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਸੀ ਬੰਗੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਵੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਲਾਂ।

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇਕ ਪੈਰ ਪੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਲਈ ਦੋ ਪੈਰ ਪਿਛਾਂਹ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।...ਬਸ ਇਕ ਪੈਰ ਅੱਗੇ ਤੇ ਦੋ ਪੈਰ ਪਿੱਛੇ ਹੋਈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਵਿਹੜਾ ਭਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਗੇਟ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਪਿਛਵਾੜੇ ਵਾਲੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਵੀ ਆਂਦਕ-ਜਾਂਦਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਲੱਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਈ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਝੂਠਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹਾਂ ਤੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ।

ਕਿਊਟਾ-ਕਿਊਟਾ, ਤਾਰੇ ਤਾਰੇ

ਰੋਮਨ ਸਟਾਕਰ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਖੋਜ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੌਂ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਏ। ਅੱਤ ਦੀ ਠੰਢ ਕਾਰਨ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕਾਂਬਾ ਛਿੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟਾਕਰ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਪਿਛਵਾੜੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਚਮਕ ਪਈ। ਉਹ ਧੁੱਪ ਦਾ ਨਿੱਘ ਮਾਣਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਪਈ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਕੋਸੀ-ਕੋਸੀ ਧੁੱਪ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਇਸ ਨਿੱਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਹੋਰ ਮਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਸ਼ ਵੱਲ ਤੱਕ ਕੇ ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਪਿਆ ਰਸਾਲਾ 'ਵੀਕਲੀ ਸਾਇੰਸ' ਚੁੱਕ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸ ਦੀ ਬਿੱਲੀ ਕਿਊਟਾ ਅਤੇ ਕੁੱਤਾ ਟਫ਼ੀ ਪੂਛ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਏ। ਉਹ ਧੁੱਪੋਂ ਕੌਫ਼ੀ ਪੀਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ-ਖੱਬੇ ਬੈਠ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਊਟਾ ਮਿਆਉਂ-ਮਿਆਉਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਟਫ਼ੀ ਉਬਾਸੀਆਂ ਲੈਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਹਨ। ਰਾਤ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਟਫ਼ੀ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਪਈ ਰਹੀ ਸੀ। ਟਫ਼ੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਵੀ ਕਿਊਟਾ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ। ਕਿਊਟਾ ਦਾ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਖ਼ਾਸਾ ਮੋਹ ਹੈ।

ਅਚਾਨਕ ਕਿਊਟਾ ਨੇ ਸਟਾਕਰ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਮਿਆਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੰਜਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਟਫ਼ੀ ਵੀ ਪੂਛ ਹਿਲਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਡਾ. ਰੋਮਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚ ਵੜੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਰਸਾਲਾ ਵਿਚਾਲੇ ਛੱਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਾਡ ਲਡਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਕਿਊਟਾ ਕੁਰਸੀ ਥੱਲੇ ਪੁੱਠੀ ਲੰਮੀ ਪੈ ਗਈ। ਉਹ ਲੱਤਾਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੌਂਚੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗੀ। ਟਫ਼ੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੌਫ਼ੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਕੇ ਕੱਪ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੋਜ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਨੂੰ 'ਚਪਲ-ਚਪਲ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਟਫ਼ੀ ਮੂਹਰੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਛੰਨਾ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੁੱਧ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਲਿੱਬੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੁੱਧ ਪੀ ਘੱਟ ਅਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵੀ ਭਿੱਜ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ਫ਼ਰਸ਼ 'ਤੇ ਵੀ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਧ ਮੁਕਾ ਕੇ ਛੰਨਾ ਚੱਟ ਕੇ ਮੂਧਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਫ਼ਰਸ਼ ਤੋਂ ਦੁੱਧ ਚੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲ ਫ਼ਰਸ਼

ਹੋਰ ਗੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਨੂੰ ਇਹ ਤੱਕਦੇ ਹੀ ਕੌਫ਼ਤ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਗੰਦ ਪਿਆ ਦੇਖ ਸੜ ਭੁਜ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਕਹਿਰਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਕਦੋਂ ਟਫ਼ੀ ਅੱਗੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਛੰਨਾ ਰੱਖ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਗੰਦੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਬੁੜ-ਬੁੜ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਇਹ ਨਿੱਤ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਸੀ। ਉਹ ਬੜੀ ਨਜ਼ਾਕਤ ਨਾਲ ਟਫ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁਚਕਾਰਦੀ ਹੋਈ, ਛੰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬੜਾ ਰੋਕਦਾ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਜੂੰ ਨਾ ਸਰਕਦੀ। ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ, ਅੱਖਾਂ ਮਟਕਾਉਂਦੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ। ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਦਾ ਪਾਰਾ ਸੱਤਵੇਂ ਅਸਮਾਨ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਦਾ। ਉਸ ਦਾ ਖ਼ੂਨ ਖੌਲਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਾਲੀ ਉੱਤਰ ਆਉਂਦੀ।

ਅੱਗੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗੁੱਸਾ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਪੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਹੱਸਦੀ ਹੋਈ, ਉਸ ਉੱਪਰ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਾਰਾ ਉੱਤਰਦੇ ਵੀ ਦੇਰ ਨਾ ਲੱਗਦੀ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਕਸੀਸ ਵੱਟ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਅੱਜ ਉਸ ਦੀ ਬੁੜ-ਬੁੜ ਸੁਣ ਕੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਮਿੱਟੀ ਉੱਤੇ ਲੈ ਆਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਚੀਖ ਉੱਠੀ ਸੀ, “ਬਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰ ਲਿਆ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਘਰ ਤੇਰਾ ਇਕੱਲੇ ਦਾ ਨਹੀਂ”। ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਅਵਾ-ਤਵਾ ਬੋਲਦੀ ਅੰਦਰੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਗਿਲਾਸ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਛੰਨੇ ਵਿਚ ਪਾ ਉਸ ਵੱਲ ਕੌੜਾ-ਕੌੜਾ ਝਾਕਦੀ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਟੱਸ ਤੋਂ ਮੱਸ ਨਾ ਹੋਈ। ਸਗੋਂ ਗੱਲ ਹੋਰ ਵਿਗੜ ਗਈ।

ਹੁਣ ਘਰ ਵਿਚ ਨਿੱਤ ਹੀ ਤੂੰ-ਤੂੰ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸਟਾਕਰ ਜਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਚੰਡੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਂਦੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਘਰ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਪਿੱਟ ਸਿਆਪਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡੀ ਦਰਾੜ ਪੈ ਗਈ। ਉਹ ਇਕ ਛੱਤ ਹੇਠ ਹੀ ਜੁਦਾ ਹੋ ਗਏ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ, ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਟਫ਼ੀ-ਟਫ਼ੀ ਕਰਦੀ ਟਫ਼ੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਚੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਟਾਕਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੇ ਛੰਨੇ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਪਾਉਂਦੀ। ਗੰਦਾ ਹੋਇਆ ਫ਼ਰਸ਼ ਅਤੇ ਚਪਲ-ਚਪਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਟਾਕਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸੋਚਦਾ ‘ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਹੈ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੇ ਘਰਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੁਰਕਾਰ’। ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁੱਸੇ ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜਨ ਲੱਗਦੀ।

ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਮੁੜਨ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਾ ਕਰਦਾ ਪਰ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਬੇਟੀ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਂਦੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਲਈ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲੋਂ ਤਲਾਕ ਦੇ ਪੈਪਰ ਵੀ ਬਣਵਾ ਲਿਆਇਆ। ਬੇਟੀ ਦਾ ਮੋਹ ਅੱਗੇ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਹਰ

ਰੋਜ਼ ਤਲਾਕ ਦੇ ਪੇਪਰ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ। ਬੇਟੀ ਦੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਭਰੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੁੜ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਿੰਦਾ ਲਾ ਦਿੰਦਾ।

ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਮਕਾਨ ਦੇ ਪਿਛਵਾੜੇ ਚੁੱਪ ਸੇਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਟਫ਼ੀ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਰਿਆ ਛੰਨਾ ਰੱਖ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਚਪਲ-ਚਪਲ ਕਰ ਕੇ ਪੀਣ ਲੱਗਾ। ਟਫ਼ੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰਸ਼ ਲਿਬੇੜਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਈ। ਕਿਊਟਾ ਵੀ ਛੰਨੇ ਕੋਲ਼ ਬੈਠੀ ਲਲਚਾਈਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਰਸਾਲਾ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਰਸਾਲਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੁੜ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।...ਉਸ ਨੇ ਖੋਜ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ-ਪੜ੍ਹਦੇ, ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਕੀਤਾ। ਕਿਊਟਾ ਮੂਹਰੇ ਦੁੱਧ ਵਾਲ਼ੀ ਬਾਟੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਹ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵਿਚ ਮਗਨ ਸੀ। “ਪਰ੍ਹਾਂ ਹਟ”! ਉਸ ਨੇ ਏਨੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਭੱਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਊਟਾ ਅੱਗਿਓਂ ਬਾਟੀ ਚੁੱਕਣੀ ਚਾਹੀ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਟਾਕਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਟੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੁੱਧ ਦਾ ਇਕ ਵੀ ਤੁਪਕਾ ਨਹੀਂ ਡੁੱਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੁਆਲੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵੀ ਗਿੱਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਊਟਾ ਦੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਬਾਰੇ ਭੋਰਾ ਵੀ ਇਲਮ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਨ ਉਪਰੰਤ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਦਾ।

ਉਹ ਫਿਰ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਟਫ਼ੀ ਨੇ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੰਦ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਊਟਾ ਦੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਬਾਰੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਉਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਹੋਰ ਦੁੱਧ ਲਿਆ ਕੇ ਛੰਨੇ ਅਤੇ ਬਾਟੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ। ਟਫ਼ੀ ‘ਚੱਪ-ਚੱਪ’ ਕਰ ਕੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕਿਊਟਾ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਸਲੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੀ ਰਹੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਘਰ ਵਿਚ ਕਿਊਟਾ ਅਤੇ ਟਫ਼ੀ ਹੀ ਸਨ, ਹੋਰ ਸਭ ਮੈਂਬਰ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮੀਂ ਘਰ ਆਏ ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਦਾ ਪਤੀਲਾ ਖ਼ਾਲੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਟਫ਼ੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੂਈ ਉਸ ਉੱਪਰ ਹੀ ਜਾ ਟਿਕੀ ਸੀ। ਕਿਊਟਾ ਬੜੀ ਸਿਆਣੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਰਾਣੀ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਦਾ ਦੁੱਧ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਟਾਕਰ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਕਿਊਟਾ ਨੇ ਹੀ ਪੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਹੂੰ! ਇਹ ਚਲਾਕ ਤੇ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਜਾਨਵਰ ਹੈ। ਉਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ਪਤੀਲੇ ਵਿਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਟਫ਼ੀ ਅਖੇ ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਬਦਨਾਮ ਬੁਰਾ। ਇਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਲਿਬੇੜ ਕੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਿੱਲੀ ਮਾਸੀ ਕਿਊਟਾ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ”।

ਰੋਮਨ ਸਟਾਕਰ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਦਿਲੋ-ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਕਿਊਟਾ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਟੋਸਟਾਂ ਨਾਲ ਕੌਫ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਜੂਸ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਜੂਸ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੌਫ਼ੀ ਪੀਂਦਿਆਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਤਬੇਲੇ, ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜਿਆਂ ਵਿਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:

- * ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਤਰਲ ਪੀਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਠੋਡੀ ਵੱਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਚਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਰਲ ਬੜੀ ਸੌਖ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਸੰਪੂਰਨ ਗੱਲਾਂ' (Complete Cheeks) ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੰਦ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚ ਭੇਡਾਂ, ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਸੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
- * ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਜੀਵਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੰਦ ਬਾਹਰੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਖ਼ਾਲੀ ਸਥਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਤਰਲ ਨੂੰ ਪੀਣ ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਚੱਪ-ਚੱਪ' ਕਰ ਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਊਟਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਉਖਾੜ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਮਚਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਊਟਾ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਿਊਟਾ ਅਤੇ ਟਫ਼ੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਫ਼ੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਕੈਮਰਾ ਖ਼ਰੀਦਿਆ। ਉਹ ਟਫ਼ੀ ਮੂੰਹਰੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਪਲੇਟ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਥੀ ਕੈਮਰੇ ਦਾ ਬਟਨ ਔਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਟਫ਼ੀ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਪ ਦੇ ਅਕਾਰ ਵਿਚ ਢਾਲ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ ਜੀਭ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅੱਖਰ 'ਜੇ' ਅਕਾਰ ਦੇ ਚਮਚੇ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਜੀਭ ਦੁੱਧ (ਤਰਲ) ਤਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਤਾਂ ਕੱਪ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਰਲ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੀਭ ਨੂੰ ਚਮਚੇ ਦਾ ਰੂਪ ਅਤੇ ਅਕਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਤਰਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਕੁੱਝ ਦੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖਿੱਲਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਭਿੱਜ ਕੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਗੰਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਕਿਊਟਾ ਮਿਆਉਂ-ਮਿਆਉਂ ਕਰ ਕੇ ਸਟਾਕਰ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਟਾਕਰ

ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਚਕਾਰ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਂਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਕਿਊਟਾ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਬਿਨਾ ਲਿੱਬੜੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਖਿਲਾਰੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਦੇ ਨਿਰਾਲੇ ਢੰਗ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਕਿਊਟਾ 'ਤੇ ਤਜਰਬੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ। ਉਹ ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਨੂੰ ਬੁੱਝਣ ਲਈ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਊਟਾ ਅੱਗੇ ਪਲੇਟ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਦੁੱਧ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਥੀ ਕਿਊਟਾ ਵੱਲ ਕੈਮਰਾ ਸੇਧ ਲੈਂਦੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਆਮ ਕੈਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰ ਫ਼ੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਵੀਡੀਓ ਕੈਮਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੀ ਕਿਊਟਾ ਨੂੰ ਓਨਾ ਚਿਰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਵਿਚ ਰੀ-ਪਲੇਅ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵਾਚਿਆ। ਕਿਊਟਾ ਨੇ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੇ ਵਕਤ ਅਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅੱਖਰ 'ਜੇ' ਦੇ ਅਕਾਰ ਵਿਚ ਢਾਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਜੀਭ ਦਾ ਇਕ ਕਿਨਾਰਾ ਹੀ ਦੁੱਧ ਦੀ ਸੜ੍ਹਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੀਭ ਥੱਲੇ ਤਕ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰਲੀ ਸੜ੍ਹਾ ਨੂੰ ਹੀ ਛੂੰਹਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਖਿੱਚਦੀ, ਦੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਜੀਭ ਅਤੇ ਤਰਲ ਸੜ੍ਹਾ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁੱਧ ਦਾ ਇਕ ਸਤੰਬ (ਬੁਲਬੁਲਾਨੁਮਾ ਖੰਭਾ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਬਿੱਲੀ ਆਪਣੇ ਜਬਾੜਿਆਂ ਨੂੰ ਢੁੱਕਵੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਕਿ ਦੁੱਧ ਖਿਲਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਿੱਲੀ ਕੋਲ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਅਸਲੀ ਔਜਾਰ ਉਸ ਦੀ ਜੀਭ ਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਮਕੀ ਹੋਈ ਜੀਭ ਤਰਲ ਦੀ ਸੜ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀ ਤਾਂ ਸੜ੍ਹਾ ਤਣਾਓ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਧ ਖੁਰਦਰੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਜੀਭ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਉਹ ਤੇ ਸਵਾਰੀਆਂ ਗਤੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ ਬੱਸ ਦੇ ਰੁਕਣ 'ਤੇ ਬੱਸ ਅਤੇ ਸਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਵਿਰਾਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਗਤੀ ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਗਤੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਜੀਭ ਦਾ ਦੁੱਧ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ ਇਸੇ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਹੈ”। ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਬਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਦੀ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

“ਡਾਕਟਰ ਸਟਾਕਰ, ਭਲਾਂ ਇਹ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜੀਭ ਦੁਆਰਾ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ”? ਇਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨੀ ਉੱਕਾ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਲੱਗੀ।

“ਜਦੋਂ ਬਿੱਲੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਂਦੀ ਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜੀਭ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਦੁੱਧ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੀਭ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਏ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਧ ਸਤੰਬ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿਚ

ਦੁੱਧ ਹੇਠਾਂ ਪਿਆਲੇ ਵਿਚ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਗੁਰੂਤਾ (Gravity) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁੱਧ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਗੁਰੂਤਾ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟੇ, ਬਿੱਲੀ ਪੂਰੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਏ”। ਉਸ ਨੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ।

ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ। ... ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਰਿਆ ਪਿਆਲਾ ਮੇਜ਼ ‘ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਉਂਗਲੀ ਡੋਬਣ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਸਾਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੌਥੀ ਵਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਡੋਬ ਕੇ ਅਚਾਨਕ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਦਰਮਿਆਨ ਤਰਲ-ਸਤੰਬ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਲ ਸਤੰਬ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਉੱਠਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, “ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦੁੱਧ ਜੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿੱਲੀ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ”।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਜੀਭ ਦਾ ਰੋਬੋਟਿਕ ਮਾਡਲ ਬਣਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਰੇ ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਇਆ। ‘ਰੋਬੋਟਿਕ ਮਾਡਲ’ ਜੀਭ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਨਾਲ ਛੁਹਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਪਰਖੀ ਗਈ। ਚਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਜੀਭ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਰਾਹੀਂ ਤਰਲ ਪੀਣ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮੱਦਦ ਮਿਲੀ। ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਧਿਕ ਤਰਤੀਬਬੱਧ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਸੀ। ਬਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਉਸ ਦੀ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਦੀ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਏ। ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਜੀਭ ਪ੍ਰਤੀ ਸੈਕਿੰਡ ਇਕ ਮੀਟਰ ਦੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੀ ਏ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀ ਸੈਕਿੰਡ ਛੇ ਵਾਰ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਚੱਟ ਸਕਦੀ ਏ। ਬਸ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਰੋਮਨ ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਇਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਉੱਠੀ। ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ‘ਤੇ ਖੇੜਾ ਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਜਾ ਨੇ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਸੋਚੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਗੰਦਾ ਫ਼ਰਸ਼ ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ‘ਤੇ ਪਏ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵੱਟ ਘੁੰਮ ਗਏ। ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਟਫ਼ੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਝੂਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁਮਾ ਲਿਆ। ਬੇਟੀ ਮਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਨਜ਼ਰ ਦੌੜਾਈ। ਕਿਊਟਾ ਤੇ ਟਫ਼ੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ 'ਚੱਪ-ਚੱਪ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਛੋਹਲੇ ਕਦਮੀਂ ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਬੇਟੀ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਈ। ਕਿਊਟਾ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਬਾਟੀ 'ਚੋਂ ਦੁੱਧ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਟਫ਼ੀ ਦਾ ਦੁੱਧ ਛੰਨੇ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਡੁੱਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੀ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫ਼ਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਦੁੱਧ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਫ਼ਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਗੰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪੋਚਾ ਚੁੱਕਿਆ। ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਟਫ਼ੀ ਨੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਵੀ ਚੱਟ ਲਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਕਿਊਟਾ ਅਤੇ ਟਫ਼ੀ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੱਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ।

ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲਾਕ ਦੇ ਪੇਪਰ ਕੱਢੇ। ਪਾੜ ਕੇ ਡਸਟਵਿਨ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਫੇਰ ਇਕਦਮ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਬੇਟੀ ਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜੱਫ਼ੀ ਪਾ ਕੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ, "ਕਿਊਟਾ-ਕਿਊਟਾ, ਤਾਰੇ-ਤਾਰੇ! ਟਫ਼ੀ ਕਿਊਟਾ, ਪਿਆਰੇ-ਪਿਆਰੇ"।

ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਕਿਊਟਾ ਮਿਆਉਂ-ਮਿਆਉਂ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਟਫ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪੂੰਛ ਹਿਲਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਡਾ. ਸਟਾਕਰ ਨੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੰਨਾ ਦਿੰਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਦੁੱਧ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਪੋਸਟ ਸਕਰਿਪਟ:

- * ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਜਨ ਜਾਤੀ ਵਿਚ ਤਾਰੇ ਨੂੰ ਕਿਊਟਾ ਆਖਦੇ ਹਨ।
- * ਜੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ (Law of inertia) : ਹਰ ਇਕ ਵਸਤੂ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਰਾਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਰਾਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਵਸਤੂ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਸਤੂ ਦਾ ਇਹ ਗੁਣ ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹਤਾ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।
- * ਡਾ. ਰੋਮਨ ਸਟਾਕਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਜੀਵ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਵਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਪਡੋਵਾ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰੇਟ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਕੈਂਬਰਿਜ ਵਿਚ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਇਨਵਾਇਰਨਮੈਂਟਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦਾ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੈ।
- * ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਖੋਜ ਅਚਾਨਕ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਪਾਲਤੂ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਵਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿੱਲੀ ਬਿਨਾ ਡੋਲੇ ਜਾਂ ਖਿਲਾਰੇ ਦੁੱਧ ਪੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਅੰਨ੍ਹੇ - ਸੁਜਾਖੇ

ਡਾ. ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਦੀ ਸੋਚ ਉਸ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਉੱਤੇ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਰੇਲ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭੂਚਾਲ ਵੀ ਇਸ ਤੈਰਨ ਵਾਲੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਿੱਡੀਕੇਟ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਖਿਸਕਾ ਕੇ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

‘ਰੋਜ਼ਲਿਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ’ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਉੱਤੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਸਮਾਨੀ ਬਿਜਲੀ ਤੋਂ ਊਰਜਾ ਦਾ ਕੰਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਬੱਦਲਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਰਾਕੇਟ ਦਾਗ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਪੰਧ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚਲੇ ਕਣਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜਤ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਮਾਨੀ ਬਿਜਲੀ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਿਜਲੀ ਰਾਕੇਟ ਦਾਗ਼ਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ‘ਤੇ ਪਏ ਉਪਕਰਣਾਂ ਉੱਤੇ ਆ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਕੰਮ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਜੀਨ ਚਿਪ ਮਸ਼ੀਨ’ ਵੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਬਾਇਓ ਟੈਕਨੀਕ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿਚ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਕ ਇਸ ਉੱਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਣ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਆਕਸੀਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਭਾਰਤੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਪਿੰਡ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਨੀ ਸੌ ਪਝੱਤਰ ਵਿਚ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਉਚੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨ ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਬਾਠ ਹੈ। ਜੈਨੇਟਿਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਾਂ ਹੈ। ‘ਰੋਜ਼ਲਿਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ’ ਦੀ ਜਿਸ ਟੀਮ ਨੇ ‘ਡੌਲੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਭੇਡ ਦਾ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਡਾ. ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਉਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ।

ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ, ਇਕ ਹਾਲ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਵਾਈ। ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਛਾਂਦਾਰ ਦਰੱਖਤ, ਸੁੰਦਰ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਲਾਏ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ 'ਨਿਊਟਨ ਪਾਥ' ਦੇ ਨਾਂ ਵਾਲੀ ਪਲੇਟ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਬੂਟਿਆਂ ਤੇ ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਦੀ ਕੱਟ ਵੱਢ, ਸਫ਼ਾਈ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਆਪ ਹੀ ਲਾਉਂਦੇ। ਨੌਕਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਕੰਮ, ਯੂਰਪੀ ਸੁਭਾਅ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਧਾਰਨ ਕੱਦ, ਛੀਂਟਕਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਲਾਲ ਦਗ਼-ਦਗ਼ ਕਰਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਉਹ ਵਲੈਤੀਆ ਲੱਗਦਾ। ਸੰਘਣੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹ ਫੁਰਤੀਲਾ ਜਵਾਨ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਤੜਕੇ ਉੱਠ ਕੇ ਲੰਮੀ ਤੇ ਤੇਜ਼-ਤੇਜ਼ ਸੈਰ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼-ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਤ ਨੇਮ ਹੈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਆਏ। ਆਰੀਆ ਕਾਲਜ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੁਰੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈ। ਬਾਠ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹੀ ਐੱਮ.ਐੱਸ ਸੀ. ਕਰ ਰਿਹਾ ਬਲਰਾਜ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੁਰੀ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸੱਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਠ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿਚ 'ਐਡਵਾਂਸਡ ਸੈੱਲ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ' ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ, ਇਲਾਕੇ, ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵੀ ਵਧੀਆ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਣ ਸਕਣ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕੁਝ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨਗੇ। ਵਿਗਿਆਨਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ 'ਨੇਚਰ' ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਲੱਥਾ ਕਰ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਤਕ ਇਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੁਰੀ ਨੇ ਬਲਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਕ 'ਐਡਵਾਂਸਡ ਸੈੱਲ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ' ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਹੋਣਹਾਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਵਿਗਿਆਨਕ ਚੇਤਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦਾ ਫੈਲਾਓ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਸ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਪੱਚੀ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਮਰਦ ਚੁਣੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਿਚ ਫੀਡ ਕਰ ਲਏ।

ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਕਲਾਸ ਲੱਗਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਐਤਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ? ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਕੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ? ਵਿਗਿਆਨ ਹੀ ਕਿਉਂ ਪੜ੍ਹੀਏ? ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੁੜੀਏ? ਆਦਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਵਾਈ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਸਾਰ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਤ ਬੈਠ 'ਤੇ

ਸੌਣ ਤਕ ਹਰ ਵਸਤ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਬੜੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਬਰੀਕ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਰਾਹੀਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ।

ਸਰੋਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਭ ਕੇ ਸੁਣਦੇ। ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤੇ,

“ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਲੰਗੂਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਰਹੇ? ਲੰਗੂਰ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਹੁਣ ਲੰਗੂਰਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਰਹੇ? ਕੁੱਤਾ, ਬਿੱਲੀ, ਗਾਂ, ਬਲਦ... ਆਦਿ ਵੱਖ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਜੀਵ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਜਾਂ ਸਾਕਾਹਾਰੀ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕੀਤੇ ਦਰਦ ਜਾਂ ਕੈਂਸਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ? ਸੁਹਣੀ ਜਿਹੀ ਮੋਨਾਰਕ ਤਿਤਲੀ ਕੌੜੀ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੋਇਲ ਕਿਉਂ ਮਿੱਠਾ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ?”

ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਇਸ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਜੀਨੋਮ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ, ਆਦਤਾਂ, ਸਮਰੱਥਾ ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਆਦਿ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਲੈਪਟੋਪ 'ਤੇ ਉਂਗਲੀ ਘੁਮਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰਦੇ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਚਮਕ ਪਈ। ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਜੀਨੋਮ ਦੀ ਇਹ ਲੜੀ ਲੱਭ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਮੁਰਾਦ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲੱਭ ਸਕਣਗੇ।

ਅੱਜ ਉਸ ਕਲੋਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਲਾਸ ਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਭੇਡ, ਸੂਰ ਅਤੇ ਵੱਛੇ ਦੇ ਕਲੋਨ ਬਣਾਏ ਹੋਣ, ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸਰੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਬੜੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ। ਲੋਕ ‘ਨਿਊਟਨ ਪਾਥ’ ਦੇ ਹਾਲ ਅੰਦਰ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਹਨ। ਬਲਰਾਜ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ‘ਨੇਚਰ’ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੀ 1998 ਵਾਲੀ ਕਾਪੀ ਪਈ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਖੋਜ ਖ਼ਬਰ 'ਤੇ ਗਈ ਹੈ।

5 ਜੁਲਾਈ 1996 ਨੂੰ ਡਾ. ਈਅਨ ਇਲਮਟ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ‘ਡੌਲੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਭੇਡ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ 27 ਫਰਵਰੀ 1997 ਨੂੰ ਇਹ ਚਮਤਕਾਰੀ ਖੋਜ ਅਸੀਂ ਛਾਪੀ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ੰਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ‘ਡੌਲੀ’ ਜੁਆਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨੈਸ਼ਨਲ ਸਾਇੰਸ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਲੰਡਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਨ ਲਾਹ ਕੇ ਸਵੈਟਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਨੀਲੇ, ਹਰੇ ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਕੀਤਾ ਸਵੈਟਰ ਇਕ ਬਾਰੂਂ ਸਾਲ ਦੀ ਬਾਲੜੀ ਹੋਲੀ ਨੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਕੌਮੀ ਪੱਧਰ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ। ਸਵੈਟਰ ਦੀ ਬੁਣਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਚੁਗਦੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ (ਕਲੋਨ) ਭੇਡਾਂ ਵੀ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਅੱਜ ਡਾ. ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਨੇ ਵੀ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਸਵੈਟਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਭੇਡ ‘ਡੌਲੀ’ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ‘ਬੌਨੀ’ ਦੀ ਬੁਣਤੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਔਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਕਲੋਨ ਦੇ ਅਰਥ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।

‘ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਦੀ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਮੜੰਗਾ’। ਉਸ ਪੂਰੇ ਟਾਇਮ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਲੈਕਚਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ-

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 27 ਫਰਵਰੀ, 1997 ਨੂੰ ‘ਡੌਲੀ’ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਸਾਡੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ‘ਰੋਜ਼ਲਿਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ’ ਵੱਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਵਾਂਗ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕੋਨੇ-ਕੋਨੇ 'ਚ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਕੀ ਭਲਾਂ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭੇਡ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਂ, ਕਲੋਨ ਵਿਧੀ ਨਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਕਲਮ ਲਗਾ ਕੇ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਹੋਰ ਪੌਦੇ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ”।

“ਇਹ ਭੇਡ ਅਤੇ ਭੇਡੂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ”? ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਜੀ ਹਾਂ, ਬਿਨਾ ਮੇਲ ਤੋਂ। ਇਕ ਨਹੀਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਭੇਡਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਲੋਨਿੰਗ ਵਿਧੀ ਵਿਚ ਮਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੀ ਔਲਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ”। ਬਾਠ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਭੁੱਚਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ।

“ਕੀ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ”? ਅਮਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਨੀਸ਼ਾ ਮੁਸਕਰਾਈ ਹੈ।

“ਹਾਂ, ਬੀਬਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਜਾਂ ਮਰਦ ਦਾ ਸੈੱਲ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁੜੰਗੇ ਦਾ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ”। ਬਾਠ ਨੇ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਤੋਰੀ ਹੈ।

“ਇਸ ਵਿਚ ਦੋ ਆਪਸ਼ਨਜ਼ ਹਨ। ਜਿਸ ਵੀ ਔਰਤ ਜਾਂ ਮਰਦ ਦਾ ਹਮਸ਼ਕਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਚਮੜੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜਿਉਂਦੇ ਸੈੱਲ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੋਹਰੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸੈੱਲ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਸੈੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ”।

ਉਹ ਮਨੀਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵੇਖ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਹੋਇਆ ਹੈ-

“ਮਸਲਨ ਜਿਸ ਬੀਬੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਏ। ਮੰਨ ਲਓ ਇਸ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਘੱਟ ਆ। ਪਲੀਜ਼ ਮਾਈਂਡ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਮਨੀਸ਼ਾ। ਇਹ ਬਲਰਾਜ ਸਿੰਘ ਬਾਇਓਲੋਜੀ ਵਿਚ ਮਾਸਟਰ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ ਪਰ ਸੁਹਣੇ ਸੁਨੱਖੇ ਨੂੰ। ਪਰੀ ਵਰਗੀ ਬੀਬੀ ਮਨੀਸ਼ਾ ਦੇ ਚਮੜੀ ਦਾ ਸੈੱਲ ਅਤੇ ਬਲਰਾਜ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਸੈੱਲ ਲੈ ਕੇ ਬਣੇ ਭਰੂਣ ਤੋਂ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਣਾ ਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ”।

“ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਚਾਰ ਘਰ ਏਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹੋਏ। ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਚਿਰਾਗ਼ ਬਾਲ ਦਿਓਗੇ”? ਸ਼ਰਧਾ ਰਾਮ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਘੇਰਨਾ ਚਾਹਿਆ ਹੈ।

“ਦਰਅਸਲ ਕਲੋਨ ਦੀ ਖੋਜ ਅਜਿਹੇ ਲੋੜਵੰਦ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ”।
ਡਾ. ਬਾਠ ਨੇ ਕਲੋਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

“ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੀ”? ਬੈਂਕ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਪੁਨੀਤ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੰਕਾ ਵਿਚ ਹੈ।

“ਅਮਰੀਕੀ ਸੰਸਥਾ ਕਲੋਨਾਇਡ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ‘ਈਵ’ ਨਾਂ ਦੀ ਕਲੋਨ ਬੇਬੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ‘ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਏ”। ਬਾਠ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬੋਲ ਕੇ ਕਲੋਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਪਰਦੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੁੜ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

“ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਦੇ ਬੇਬੀ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬੇਬੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਉਸ ਦੇ ਨੈਣ-ਨਕਸ਼, ਕੱਦ... ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਆਇਸ ਹੋਏਗੀ”। ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਨੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ‘ਤੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਸੀਡੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

“ਸਰ ਕਲੋਨਿੰਗ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇਪਣ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ? ਇਹ ਖਰੀਦੀ ਜਾਂ ਵੇਚੀ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ”? ਟੈਲੀਫੋਨ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. ਤਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਘਾਣ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਆਰ, ਜਜ਼ਬਾਤ ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ”। ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਿਕਾ ਰਵਦੀਪ ਨੇ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

“ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਹੋ। ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਤੇ ਕੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ”। ਬਾਠ ਸੋਚ-ਸੋਚ ਕੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਸਰਦਾਰ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕਿਉਂ ਗੱਪਾਂ ਛੱਡੀ ਜਾਂਦੇ ਓ? ... ਭਾਵੇਂ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਪਰਲੋ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ”। ਸ਼ਰਧਾ ਰਾਮ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀ ਮੁੱਛਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

“...ਉੱਠੋ ਬਈ, ਇਸ ਬੂਠੇ ਤੇ ਮਨਮੁੱਖ ਬੰਦੇ ਦੇ ਕੂੜ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਗਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਸੁਣਨੀ ਕਿਉਂ ਐ”? ਸਰਪੰਚ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿੰਘ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਬੋਲਦਾ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹੈ।

ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਮਗਰ ਹੀ ਬਾਕੀ ਔਰਤਾਂ ਮਰਦ ਵੀ ਉੱਠ ਪਏ ਹਨ। ਬਾਠ, ਉਸ ਦਾ ਸਹਾਇਕ, ਬਲਰਾਜ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪੰਜ ਸੱਤ ਨੌਜਵਾਨ ਹੀ ਹਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਉੱਠਿਆ ਹੈ।... ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਲੈਤੀਆ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੰਭਲ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਦੋਸਤੋ, ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਡਾ ਮੁਲਕ ਯੂਰਪ ਤੋਂ

ਸੌ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਘਟਨਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਚਾਹੁੰਨਾ-

‘ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸਾਇਕਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਕੂਮਤ ਵੇਲੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਰੱਜੇ ਪੁੱਜੇ ਦੇ ਚਾਰ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫੇਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲੋਕ ਸਾਇਕਲ ਲੈਣ ਲੱਗੇ ਪਰ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹੇ। 1960 ਤਕ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਸਾਇਕਲ ਚਲਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖੀ। ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਬੀਬੀਪੁਰ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਾਮਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਪੰਡਿਤ ਛੱਜੂ ਮੱਲ ਦੀ ਨੂੰਹ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਇਸ ਭੈਣ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤੀ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਹਿਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ‘ਤੇ ਪੈਦਲ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਹੀ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਮਗੜ੍ਹ ਵਾਲੀ ਭੈਣ ਜੀ ਸਾਇਕਲ ‘ਤੇ ਸਕੂਲ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਨ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੰਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਹੈ ਜਾਂ ਝੂਠੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਭਗਤਾ ਵੀ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਔਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਉਹਦਾ ਪੋਤਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਸ਼ਾਮਾਂ ਢਲੀਆਂ ‘ਤੇ ਵਾਪਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਟਾਇਮ ਹੋਇਆ, ਬਾਬੇ ਭਗਤੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਭੈਣ ਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਹਿਰ ਦੇ ਪੁਲ ‘ਤੇ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਲੋਕ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ? ਦੂਰੋਂ ਇਕ ਸਾਇਕਲ ਨਜ਼ਰੀਂ ਪਿਆ। ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਔਰਤ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੁਲ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਓਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਐਨੀ ਮਲੱਖ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਉਹਦੇ ਸਾਇਕਲ ਨੇ ਝੋਲ ਖਾਧਾ। ਉਹ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਸੰਭਲ ਗਈ। ਉਹ ਔਧਾ ਪੈਡਲ ਮਾਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਗਰਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਘੁੰਮਦੀ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਲੰਘ ਗਈ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਘਬਰਾਹਟ ਉਹਦੇ ਚਿਹਰੇ ‘ਤੇ ਸਾਫ਼ ਝਲਕਦੀ ਸੀ। ਔਰਤਾਂ-ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿਚ ਉਂਗਲਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮਰਦ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਭਗਤਾ ਭੈਣ ਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵੱਲੋਂ ਸਾਇਕਲ ਚਲਾਉਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਾਹਲਾ ਸੀ।

“ਤਾਇਆ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਆ”। ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਚਾਚੇ ਮੁਣਸ਼ੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।

“ਸੌਰੀ ਦਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੁਫ਼ਰ ਤੋਲਦੇ ਹੋ। ਕਦੇ ਜ਼ਨਾਨੀ ਵੀ ਸਾਇਕਲ ਚਲਾ ਸਕਦੀ ਆ? ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਸੌ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਟੱਪ ਗਈ ਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇੱਦਾਂ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋ ਜੂ?” ਬਾਬੇ ਭਗਤੇ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ‘ਤੇ ਢਾਂਗੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਢਾਂਗੂੰ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਉੱਥੋਂ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਘਟਨਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ‘ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਹਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਰਾਮ ਤੇ ਸਰਪੰਚ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਬੰਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ

ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

“ਵਿਗਿਆਨ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੇ ਸੱਚਾ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ”। ਉਹ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਹ ਬੈਂਡ 'ਤੇ ਪਿਆ, ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਬਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਖੁਡਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵੱਲੋਂ ਟੁੱਟ ਕੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਰੈਕ 'ਤੇ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਐੱਚ. ਜੀ. ਵੈਲਜ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਦਾ ਕੌਨਟਰੀ ਆਫ ਬਲਾਈਡ' ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ।

'ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਨੂਨੇਜ਼ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੁਲਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਨੂਨੇਜ਼ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਲੈਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਦੀਨੋ ਸਰੋਤ ਨਾਂ ਦੀ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਲੜਕੀ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਹੁਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਨੂਨੇਜ਼ ਜਦੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਅੱਖਾਂ, ਨਿਗ੍ਰਾ, ਸੂਰਜ, ਫੁੱਲਾਂ, ਬੱਦਲ, ਤਾਰੇ, ਚਿਹਰਾ, ਬੁੱਲ੍ਹ, ਹੱਥ, ਹਨੇਰੇ... ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਚੰਭਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੰਦਾ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕਬੀਲੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੋਏਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ... ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ-ਦੇਖ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਮਦੀਨੋ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗ੍ਰਾ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਖ਼ਾਤਿਰ ਉਹ ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖੋਲੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਲੜਕੀ ਦਾ ਸਾਥ ਮਾਣਦਾ ਹੋਇਆ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਇਸ ਨਜ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਘਟਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਜਲਵਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨਿਗ੍ਰਾ ਨਾ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਬੀਲੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰ ਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਡਾ. ਏ. ਐੱਸ. ਬਾਠ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੀ ਕਰੇ? ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇ? ਨੂਨੇਜ਼ ਤਾਂ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਭੱਜ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਕੀ ਕਰੇ? ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਮੁਲਕਾਂ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਬੇਮਿਸਾਲ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਵਾਸੀ ਮਦੀਨੋ ਸਰੋਤ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਵਾਂਗ ਜੀਅ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬਿਆ ਵਾਪਸ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਜਾਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖਮ

ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਤੋਂ ਫੋਨ ਸੀ। ਭਤੀਜੇ ਦਾ ਨੰਬਰ ਦੇਖ ਕੇ ਥੋੜੀ ਘਬਰਾਹਟ ਵੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਂਝ ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਤਾਂ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਪੈ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਟੀ ਰਿਚਾ ਤੇ ਪੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਤਾਂ ਸੱਤ ਵਜੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲਈ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਠ ਵਜੇ ਆਪਣੀ 'ਸਿਗਰਟ ਸ਼ੌਪ' ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਅੱਠ ਵਜੇ ਸ਼ੌਪ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੌਂ ਵਜੇ ਘਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਕਰਦਿਆਂ, ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਿਆਂ ਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸਾਢੇ ਗਿਆਰਾਂ ਬਾਰਾਂ ਵੱਜ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜੇ ਉਹਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਨੂੰ ਘੰਟਾ ਕੁ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫੋਨ ਦੀ ਬੈਲ ਖੜਕ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵੀ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈਆਂ ਸਨ।

“ਸੁੱਖੀ ਦਾ ਸੀ। ... ਹਾਂ, ਸੁੱਖ ਸ਼ੈਰ ਹੀ ਹੈ”। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਵਦੀਪ ਦੇ ਅੱਧ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੋ ਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਹਨੇ ਨਵਦੀਪ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹਦੀ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਗਈ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਦੇ ਘੁਰਾੜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਛੱਤ ਵੱਲ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਰੇਸ਼ਮਾ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਹਨੂੰ ਵਲੂਪਰ ਕੇ ਰੱਖ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ੁਲਮ ਢਾਹਿਆ ਸੀ ਜਰਵਾਣਿਆਂ ਨੇ। ਉਹਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸਫੈਦਪੋਸ਼ ਕਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਲੇ ਦੀ ਗਾਲ੍ਹ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਯਾਦ ਆਏ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੁਕ-ਲੁਕ ਕੇ ਦਿਨ ਕੱਟਦੇ ਸਨ। ਉਹਦੇ ਭਤੀਜੇ ਸੁੱਖੀ ਕੋਲ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰੀ ਡੀਟੇਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਅਪਸੈਂਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਬੈਂਡ 'ਤੇ ਪਿਆ ਪਾਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈ ਰਿਹਾ। ਖ਼ੋਰੇ ਨਵਦੀਪ ਜਾਗ ਹੀ ਨਾ ਪਵੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵੇਰੇ ਡਿਉਟੀ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇੰਡੀਆ ਗੇੜਾ ਮਾਰਦੇ, ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੂੰ ਘਰ ਸੱਦ ਲੈਂਦੇ। ਘਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਹਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਦਿੰਦੇ। ਰੇਸ਼ਮਾ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ। ਕੱਪੜੇ ਲੀੜੇ ਧੋਣ ਤੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਕੀ ਬੀਤ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸਿਆਲਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਸੁੱਖੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਗਏ ਸੀ। ਛੇ ਵੀਕ ਪੰਜਾਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮਜ਼ਬੀਆਂ, ਤੇਲੀਆਂ ਤੇ ਬਾਜ਼ੀਗਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਇਕੱਠੇ ਹੀ

ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਬਾਜ਼ੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੌਲੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਹੈ। ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਦੋਨੋਂ ਪੜਪੋਤੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮਹਿਫ਼ਲ ਜਮਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਭੁਜੀਆ ਵਗ਼ੈਰਾ। ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਰਾਂ-ਇਕ ਵਜੇ ਆ ਕੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਦੌਲੇ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੂੰਹ ਨੇ ਸ਼ੌਪ ਖੋਲ੍ਹੀ ਨਾ। ਉਹ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬੈਂਚ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਭੰਨ ਸੁੱਟੇ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਟੀਨ ਸੀ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਨੇਮ ਬੋਰਡ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗਲ਼ੀ ਵਿਚ ਮਾਰੇ। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਖਰੂਦ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਕੁਸਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਨੂੰ ਤਾਲੇ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਦੌਲੇ ਤੇ ਉਹਦੀ ਨੂੰਹ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਕੋਠੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲਲਕਾਰਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

“ਕਿਹੜਾ ਆ ਓਏ? ... ਜਾਣ ਨਾ ਭੱਜ ਕੇ। ਅਸੀਂ ਆ ਰਲ਼ੇ”।

ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੇ ਮਗਰ ਹੀ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਠ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘਿਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪੱਤਰੇ ਵਾਚ ਗਏ। ਨਵਦੀਪ ਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਨੂੰ ਰਾਤ ਵਾਲ਼ੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਹੱਲੇ ਜਾ ਕੇ ਵੀ ਆਏ ਸਨ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਰਦਿਆਂ ਵੱਲ ਤਾੜੇ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਪਰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾ ਕੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮਿੰਨ੍ਹੀ-ਮਿੰਨ੍ਹੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਪਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਕੰਧ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰ ਤਾਂ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਸ਼ਾਇਰ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਝਾਉਲਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਪਾਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਢਾਂਗੀ ਚੁੱਕੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਸ਼ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਕਵਿਤਾ 'ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ' ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਾਈਨਾਂ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਇਵੇਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਣ-

ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤਕ ਜੀਂਦਾ ਰਿਹਾ
 ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਹਿ ਸਕੇ,
 ਧਰਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ
 ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਿੰਡ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ
 ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇੱਕੋ ਛੰਨ ਵਿਚ ਸੌਂਦਾ ਰਿਹਾ
 ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇੱਕੋ ਖੇਤ ਵਿਚ ਹੱਗਦਾ ਰਿਹਾ
 ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ
 ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਹਿ ਸਕੇ।

ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਕਦੇ ਉਹਦੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਵਾਗੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਚਾਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਹੁਣ ਤੇ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਭਰ ਜੁਆਨ ਵਾਗੀ ਉਹਦੇ ਮੋਹਰੇ ਘੁੰਮੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਕੁ ਸੌ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਘਰ ਹੋਣਗੇ। ਪੰਜ-ਸੱਤ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤਾਂ ਵਾਹਵਾ ਮੁਸ਼ਤਾਲ ਸਨ। ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਸਰਦਾਰ ਲਫਮਣ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਢੇਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਕੂਮਤ ਵੇਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਖੈਰ-ਖਵਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਵਜ਼ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਰੱਬੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਮੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਮਾਤੁੜ ਹੀ ਸਨ। ਉਂਝ ਪਿੰਡ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਆਬਾਦੀ ਕੰਬੋਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਜਿੰਨੇ ਕੰਬੋਆ ਤੇ ਜੱਟ ਸਨ, ਡੇਢ ਜਾਂ ਦੋ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਡੇਢ ਕੁ ਸੌ ਘਰ ਹੋਏਗਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੱਟੀਆਂ, ਕੱਟੇ, ਮੱਝਾਂ, ਝੋਟੇ, ਗਾਵਾਂ, ਵੱਛੇ, ਬਲਦ ਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਆਦਿ ਚਾਰਨ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਦਾਤ ਤੇ ਮਸ਼ਕ ਚੁੱਕੀ ਉਹਦਾ ਭਤੀਜਾ ਤੁਰਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਉਹਦਾ ਭਰਾ ਨਜ਼ੀਰਾ ਤੇ ਨਜ਼ੀਰੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮੁੰਡਾ ਬਾਕੀ ਅੱਧੇ-ਘਰਾਂ ਦੇ ਡੰਗਰ ਚਾਰਨ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਸਾਲ ਦੀ ਇਕ ਫ਼ਸਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਸਾਉਣੀ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਜੋ ਮੀਂਹ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਪਲਦੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਮੁਸ਼ਕੀ, ਵੀਰਾਨੀ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ। ਗ਼ਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਟਿੱਬੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਰੇਤ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਰੱਖਦੀ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪਸ਼ੂ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੀ ਢਾਬ 'ਤੇ ਚਰਨ ਲਾ ਦੇਣੇ। ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਅਡਿੰਗਣੀਆਂ ਉਸ ਦਾ ਦਿਨ ਭਰ ਜੀਅ ਲਾਈ ਰੱਖਦੀਆਂ। ਕੁਝ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਨਾਂ ਵੀ ਧਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਹੁਰਾਂ ਦੀ ਪੰਜ ਕਲਿਆਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਉਹਨੇ ਬਿੱਲੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦਬਕਾ ਮਾਰਦਾ, ਮਜ਼ਾਲ ਸੀ ਪਸ਼ੂ ਹਿੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦਾ।

ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਆਪਣੀ ਲਾਲੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰੇਤਲੇ ਟਿੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਵੀ ਉਦੋਂ ਈ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਲੈ ਤੁਰਦਾ। ਪਸ਼ੂ ਨਿੱਤ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜੁਗਾਲੀ ਕਰਦੇ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦੇ। ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਡਿੰਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ। ਉਹ ਹੱਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਰਲੀਆਂ ਤਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ। ਸੰਗਲ ਪਾ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦੇ।

ਦਬੰਗ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਇਰ ਨਾਲ ਮੁੜ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਮਿਲਾਈਆਂ ਹਨ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਤੇ ਉਹਦਾ ਭਤੀਜਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਰੋਟੀ ਲੈਣ ਤੁਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਪਾਸ਼ ਫ਼ੋਟੋ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਗੁਣਗੁਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

ਉਸ ਉਮਰ ਭਰ ਬਸ ਤਿੰਨ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ

ਇਕ ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਬਾਂਗ ਸੀ

ਇਕ ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਘਰਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਤੇ ਇਕ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੁੱਟਾਂ ਵਿਚ ਰੋਟੀ ਪੁਚਾਕਣ ਦੀ

ਟਿੱਬਿਆਂ ਦੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਨਣ ਵਿਚ

ਸੂਰਜ ਦੇ ਅਸਤਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ

ਬਹਾਰ ਵਿਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਚਟਖਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਨੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ
ਤਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ।

ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਤੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਵਿਤਾ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਾਇਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੁਝ ਟੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਿੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕਦੇ ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਹਲੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਬੜੀ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਹਲੂ ਦੀ ਚੜ੍ਹਤ ਨਾ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਦੇਖੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਹੁਰੀਂ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਦਾ ਬਾਪ ਦੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ—‘ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੋਹਲੂ ਚੱਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਬਟਵਾਰਾ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਲੁੱਟਿਆ ਪੁੱਟਿਆ ਗਿਆ। ਉਂਝ ਮੁੜ ਕੇ ਕੋਹਲੂ ਚਾਲੂ ਤਾਂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਮਾੜੀ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਜੋਗੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੋਹਲੂ ਲੱਗ ਗਏ। ਮਾਰਕੀਟ ਵਿਚ ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੇਲ ਤੇ ਬਨਾਉਣੀ ਘਿਓ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਮਾਰਕੀਟ ਦਾ ਸਸਤਾ ਤੇਲ ਪਿੰਡਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਰੁਖ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗਾ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਤੇਲ ਕੌਣ ਖਰੀਦਦਾ? ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਹਲੂ ਤੋਂ ਮੱਖੀਆਂ ਉੱਡਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਤੇ ਨਜ਼ੀਰਾ ਉਦੋਂ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਚੱਲ ਵਸਿਆ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਦੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਚਾਰਨ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਵੱਗ ਲਈ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਦਿਖਦਾ। ਲੰਮੀ ਢਾਂਗੀ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਝੂਲਦੀ ਪਈ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੂੜ ਉੱਡ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ 'ਤੇ ਪਈ ਮਿੱਟੀ ਵੀ ਉਹਨੂੰ ਬੇ-ਪਛਾਣ ਨਾ ਕਰਦੀ। ਉਹਨੂੰ ਉਹਦਾ ਹਦਵਾਣੇ ਵਰਗਾ ਸਿਰ ਅਜੇ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਚਮਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿੱਦਣ ਉਹ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਰਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦਾ। ਪਰਨੇ ਦੇ ਲੜ ਢਿੱਲੇ ਹੁੰਦੇ। ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਟੂਰੀਆਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਝਾਕ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਉਹਨੂੰ ਉਹਦੀ ਅਣਵਾਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਝਲਕ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪਾਸ਼ ਪਿੰਡ ਆਉਂਦਾ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲੀਂ ਜੁੱਟ ਜਾਂਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਆਜੜੀ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਵੇਂ ਉਹਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਦਾ। ਉਹ ਵੀ ਰੰਗਾਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਘੁਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ।

ਉਮਰ ਭਰ ਉਹ ਤਿੰਨ ਹੀ ਰੰਗਾਂ ਤੋਂ ਬਸ ਵਾਕਿਫ਼ ਰਿਹਾ

ਇਕ ਰੰਗ ਭੋਇੰ ਦਾ ਸੀ

ਜਿਦ੍ਹਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹਨੂੰ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਇਕ ਰੰਗ ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਸੀ

ਜਿਦ੍ਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਂ ਸਨ
 ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹਦੀ ਜੀਭ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
 ਇਕ ਰੰਗ ਉਹਦੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸੀ
 ਜਿਸ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਗਦਿਆਂ ਉਸ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾ ਰਿਹਾ ਦਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਥਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਮੱਕੀ ਦੀਆਂ ਪੰਦਰਾਂ-ਵੀਹ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾ ਕੇ ਹੀ ਲੱਸੀ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਡਕਾਰ ਮਾਰਦਾ ਤੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਪਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤਰ-ਪੱਤਰ ਘਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਚਾਰਦੇ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸੀ। ਹਰ ਘਰ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਰੋਟੀ, ਚਾਹ-ਪਾਣੀ ਤੇ ਬੀੜੀਆਂ ਦਾ ਬੰਡਲ ਦੇਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸੱਤਰ-ਪੱਤਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਘਰ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਜਿਸ ਘਰ ਦੀ ਵਾਰੀ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਘਰ ਦੀਆਂ ਬੁੜੀਆਂ-ਕੁੜੀਆਂ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਈ ਮੰਨੇ ਬੱਪਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀਆਂ।

“ਚਾਚਾ, ਬੀਬੀ ਰੱਜਵੀਂ ਚਾਹ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਆ ਕਿ ਨਹੀਂ”? ਪਾਸ਼ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਉਹਨੂੰ ਛੇੜਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮਸਾਂ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਹੋਏਗਾ ਪਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੱਗਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਹੁਰਾਂ ਦਾ ਚਾਚਾ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕੀ ਤੇ ਛੋਟਾ ਕੀ ਸਭ ਉਹਨੂੰ ਮੁਸ਼ਤਾਕਾ ਹੀ ਸੱਦਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਬਲਵਿੰਦਰ ਤੇ ਪਾਸ਼ ਚਾਚਾ ਸੱਦਦੇ ਸਨ।

“ਐਵੇਂ ਡੇਢ ਕੁ ਕੱਪ ਮਿਲਦਾ। ਰੱਜਵੀਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ”। ਉਹਨੇ ਸਿਕਰੀ ਭਰੇ ਕਾਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਤੀ ਜੀਭ ਫੇਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਬੀਬੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਦਾ ਕੱਪ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਫ਼ੌਜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੋ ਲੀਟਰ ਦਾ ਮੱਘ ਸੀ। ਠੋਕ-ਠੋਕ ਕੇ ਉਹਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੱਪ ਦੇਖ ਕੇ ਹੱਸ ਪਏ।

ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਗੰਨੇ ਪੀੜ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਜੇ ਗੁੜ ਦੀ ਇਕ ਪੱਤ ਹੀ ਕੱਢੀ ਸੀ। ਕਮਾਦ ਵੱਲ ਗਿਆ ਝੁਕਾਵਾ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ,

“ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗੰਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਚੂਪ ਕੇ ਛਿਲਕਿਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲਾਏ ਹੋਏ ਨੇ”।

ਉਹ ਅਜੇ ਕਿਆਛੇ ਹੀ ਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਟਿੱਬੇ ਵੱਲੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ, ‘... ਤੇਰੇ ਟਿੱਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੂਰਤ ਦੀਹਦੀ ਏ ਹੀਰ ਦੀ, ਓ ਲੈ ਦੇਖ ਗੋਰਖਾ ਉੱਡਦੀ ਏ ਫੁਲਕਾਰੀ’। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਮਾਣਕ ਸਟਾਈਲ ਕੰਨ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉੱਚੀ ਹੇਕ ਵਿਚ ਗਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਹੱਕੀ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਸ਼ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਸੱਦ ਲਿਆ। ਰਸ ਪੀਣ ਲਈ ਸੁਲ੍ਹਾ ਮਾਰੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਾਤ ਤੇ ਢਾਂਗੀ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਤੇ ਰਸ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਭਤੀਜੇ ਨੇ ਤਾਂ ਦੋ ਡੱਬਿਆਂ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਚੀਂਡ ਲਾ ਕੇ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਡੱਬੇ ਪੀ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾ ਪਏ ਸਨ।

“ਬਸ... ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਰੱਜਣਾ ਆ, ਮੱਲਾ”? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਤ ਤੇ ਢਾਂਗੀ ਢੁੱਕ ਕੇ ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ‘ਡਿਅਰ-ਡਿਅਰ’ ਕਰਦਾ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ।

ਜਿੰਦਣ ਵੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੇ ਘਰ ਪਾਸ਼ ਆਉਂਦਾ, ਉਹ ਉਹਨੂੰ ਸੱਦ ਲੈਂਦੇ। ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਲਾਸ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਸੁਣਦੇ। ਕਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਉਹਨੂੰ ਦੋ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰਤ ਲਾ ਕੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਆਹ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਚਮਕਦੀਆਂ ਦਿਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਉੱਤਰਦੀਆਂ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਦਿਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ,

ਮੂਲੀਆਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦ ਕੇ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ
ਵਧ ਕੇ ਛੱਲੀਆਂ ਚੱਬਣ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜਿੱਤੀ ਸ਼ਰਤ
ਪਰ ਆਪ ਉਹ ਬਿਨ ਸ਼ਰਤ ਹੀ ਖਾਧਾ ਗਿਆ,
ਉਸ ਦੇ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਖ਼ਰਬੂਜ਼ਿਆਂ ਵਰਗੇ ਉਮਰ ਦੇ ਸਾਲ
ਬਿਨਾ ਹੀ ਚੀਰਿਆਂ ਨਿਗਲੇ ਗਏ
ਤੇ ਕੱਚੇ ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਓਸ ਦੀ ਸੀਰਤ
ਬੜੇ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਪੀਤੀ ਗਈ।
ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ
ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸਿਹਤਅਫ਼ਜ਼ਾ ਸੀ।

ਜੱਜ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਇਰ ਯਾਰ ਪਾਸ਼ ‘ਤੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੇਰਾਂ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਮੁਸ਼ਤਾਕਾਂ’ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ! ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ-ਕੀ ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਹੋਣੀ ਦਾ ਇਲਮ ਸੀ? ਜਿਵੇਂ ਪਾਸ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਉਵੇਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਆਲੋਚਕ ਜਾਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਹ ‘ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ’ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਤਬਸਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

...‘ਮੈਂ ਐਨੀ ਜੈਨੂਅਨ ਪੋਇਟਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਆਮ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਹਰ ਪਾਪੂਲਰ ਕਵਿਤਾ ਕਿਸੇ ਵਾਦ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਹੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਖੱਟਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਧਰਮ, ਜਾਤ, ਰੋਮਾਂਸ, ਸਮਾਜਵਾਦ, ਸਾਮਰਾਜਵਾਦ, ਜੰਗ... ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਾਦ ਕਾਰਨ ਚਰਚਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਮ ਸਧਾਰਨ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਵਾਦ ਤੋਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਰਥ ਦਿੰਦੀ ਹੈ’।

“ਗੋਲਡਨ ਰੇਸ਼ੋ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ”? ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ

ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਉਲਝ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ।

“ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਗੋਲਡਨ ਰੋਸ਼ੋ ਲੱਭੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੋ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨੱਕ, ਦੋ ਮੋਢਿਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਧੁਨੀ, ਦੋ ਸਤੰਭਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਜਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਦੋ ਅੰਗੂਠਿਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਕਿਸ ਪੋਸ਼ਨ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਹਨ? ... ਕੰਨ ਹਨ? ਬਿਊਟੀ ਕੰਨਟੈਂਟ ਵਾਲੇ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੇਸਿਕ ਭਾਵ ਕਵੀ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਕਵੀ ਕਿਸੇ ਆਮ ਬੰਦੇ ਦੇ ਬੇਸਿਕ ਮੂਡ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੈ ਨਾ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ? ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਨਾਇਕ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲਾ... ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ ਦਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ”।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਸੁਣਨ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ। ਸ਼ਾਇਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਨਕਲਾਬ ਲਿਆ ਦਿੰਦੇ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਵਰਗੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਸੰਭਾਲ ਦਿੰਦੇ। ਉਹ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਫੁੱਲਿਆ ਨਾ ਸਮਾਉਂਦਾ। ਉਹ ਦੌਰ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਨਕਲਾਬ ਕਰਨ ਦਾ ਟੀਚਾ ਮਿਥ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਆਗੂ ਜੰਗਜੂਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਹੋਕਾ ਦਿੰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਵੀ ਦੋ-ਚਾਰ ਵਾਰ ਫੇਰਾ ਮਾਰ ਗਏ ਸਨ। ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਬੰਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ। ਇਨਕਲਾਬਪਸੰਦ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ।

“ਅਸੀਂ ਅਜੋਕਾ ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਕੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ। ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਸਰਾਭੇ ਤੇ ਊਧਮ ਦੀ ਸੋਚ ਵਾਲਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ, ਕਿਰਤੀ ਦੀ ਤੇ ਕਮਾਊ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਹੋਏਗੀ। ਮੁਲਕ 'ਚੋਂ ਫੈਲੀਆਂ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਵਰਗੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਅਲਾਮਤਾਂ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟ ਕੇ ਵਗਾਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ”।

ਬੰਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਸੁਣਦੇ ਤੇ ਤੁਰ ਜਾਂਦੇ। ਉਹ ਬੰਦੇ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਾਸ਼ ਹੱਕਾ-ਬੱਕਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਮਿਹਣਾ ਮਾਰਦਾ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਸਿਰ ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿਚ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਖੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਉਹ ਮੀਟਿੰਗ ਪਿੱਛੋਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲੱਗੇ।

“ਇਹ ਲੋਕ ਗ਼ਰੀਬ ਗ਼ਰਬੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਭਾਗੀਦਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਆ। ਜੇ ਜੱਸ ਖੱਟ ਹੁੰਦਾ, ਖੱਟ ਲੈ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਚਾਚਾ ਸਿਆ”।

“ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਗ ਹੀ ਚਾਰਾਂਗਾ”? ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

“ਚਾਚਾ ਸਿਆ, ਰਾਜ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ। ਨੌਕਰੀਆਂ, ਜ਼ਮੀਨ, ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਸਭ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਘਰ ਮਿਲੇਗਾ... ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂ? ਆਹ ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਕਿਆਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਧਿਆਂ ਕਰ ਕੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਵੱਲ ਅੱਖ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਸਗੋਂ ਲੁਕ-ਲੁਕ ਕੇ

ਦਿਨ ਕੱਟਦੇ ਨੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਨੂੰ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਕੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੱਬ ਜਾਂਦੇ”। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਠੀਕ ਆ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲੀਡਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ।... ਜਿੰਦਣ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਹੋਇਆ, ਦੱਸ ਦਿਓ”। ਉਹ ਢਾਂਗੀ ਤੇ ਦਾਤ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਆਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਨਾ ਤੋਰ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਲੱਗ ਗਈ। ਇਹ ਪੰਜ-ਛੇ ਸਾਲ ਉਥਲ-ਪੁੱਥਲ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਪਾਸ਼, ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਸ਼ਾਇਰ ਇਸ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ। ਤਸੱਦਦ ਸਹਿਆ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਵੀ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਆਪਣੀ ਉਚੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਜੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਲਾਬ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਬਿਖਰ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਮੁੰਡਿਓ, ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਾ... ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ”? ਮੂੰਹ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰੰਘਾਂ ਕੱਢਦਿਆਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਬੀੜੀ ਬੁਝਾ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਸੀ।

“ਚਾਚਾ, ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ਆ। ਤੇਰੀ ਪੈਸੇ ਧੇਲੇ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਾਂਗਾ”। ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਏ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ।

ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਲੈਕਚਰਾਰ ਦੀ ਕੱਚੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਪਾਸ਼ ਆ ਧਮਕਿਆ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਇਰ ਅਮਿਤੋਜ ਵੀ ਸੀ। ਪਾਸ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਚਲੋ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਈਏ। ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਨਕੋਦਰ ਆ ਗਏ। ਉੱਥੋਂ ਸਰਹਿੰਦ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਇਕ ‘ਡਰੀਮ ਹੋਟਲ’ ਸੀ। ਉਹ ਅਮੀਰਜ਼ਾਦਿਆਂ ਲਈ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਬਹਿ ਕੇ ਦਾਰੂ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਤੇ ਸ਼ਾਇਰ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਬੀਅਰ ਵਿਚ ਗੁਲਾਬ ਜਾਮਣਾਂ ਡੋਬ-ਡੋਬ ਕੇ ਖਾਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਨਖ਼ਾਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਠ ਸੌ ਰੁਪਏ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਅੱਧੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਹੋਟਲ ‘ਹਜ਼ਮ’ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਬੈਕ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ‘ਮੁਸ਼ਤਾਕਾਂ’ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦਾ ਮੋਟੇ ਨਕਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਪਥਿਆ-ਪਥਿਆ ਚਿਹਰਾ ਗੰਭੀਰ ਦਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਪੁੱਜੇ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਲਈ ਰੋਟੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹੀ ਸੀ।

ਪਾਸ਼ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੋਲੋਂ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜਿਆ ਸੀ... ਤੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ ਬਮਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਸੌ ਦੇ ਨੋਟ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲਿਆ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਪਾਸਾ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜਾ।

“ਮੁੰਡਿਓ, ਆਹ ਫ਼ੋਟੋ ਕਿਹਦੀ ਆ ਨੋਟ 'ਤੇ? ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਲੱਗਦੀ ਨਹੀਂ”! ਨੋਟ ਨੂੰ ਪਲਟਾਅ-ਪਲਟਾਅ ਕੇ ਵੇਖਦਿਆਂ ਉਹਦੀ ਮਸ਼ਕਰੀ ਹੱਸ ਰਹੇ ਕਰੇੜੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਉਹ ਚੁੱਪ ਸਨ। ਅਮਿਤੋਜ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਦੇਖਿਆ ਹੋਏਗਾ? ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਨੋਟ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾਇਆ। ਕਦੇ ਪਾਸ ਵੱਲ ਤੇ ਕਦੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਵੱਲ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਰੇ। ਉਹ ਬੋਲੇ ਨਾ। ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਨੋਟ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਲਾਇਆ। ਪਰਨੇ ਦੇ ਲੜ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ। ... ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਮਹੀਨੇ ਕੁ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪਿਆ। ਉਹਨੇ ਪੌੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਨੋਟ ਨੂੰ ਖਰਚਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹਨੇ ਜੁੱਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਰ ਕੱਢਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਲੀਰ। ਉਸ ਲੀਰ ਵਿਚ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਸੀ।

“ਬੁੱਲੇ ਲੁੱਟ ਪਿਆਰੇ”। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਏਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਖੂਹ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਖਰਬੂਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਪਾਸ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤ ਲਾ ਕੇ ਖਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਰਤ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਦਸ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਾਸ ਨੇ ਦਸ ਦਾ ਨੋਟ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸੌ ਦੇ ਨੋਟ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਪਜਾਮੇ ਦਾ ਨਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਨੇਫੇ ਵਿਚ ਲੁਕਾਇਆ ਮੋਮਜਾਮੇ ਵਿਚਲਾ ਨੋਟ ਕੱਢ ਕੇ ਪਾਸ ਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਨੋਟ ਚੋਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਖਦਾ। ਪਾਸ ਹੱਸ ਕੇ ਬੋਲਿਆ।

“ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਚਾਚਾ, ਇਸ ਨੋਟ ਦਾ ਕੀ ਕਰੇਂਗਾ?”

“ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਸੀਬੋ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਦਾਜ ਬਣਾ ਕੇ ਦਊਂਗਾ”। ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨਜ਼ੀਰੇ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਹਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ।

ਪਾਸ ਨੇ ਦੋਨੋਂ ਨੋਟ ਉਹਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਉਹਨੇ ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨੋਟ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਵਾ ਲਵਾਂ? ਨਾਲੇ ਨਜ਼ੀਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਅਕਲ ਆ ਜੂ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਅਵਾ ਤਵਾ ਬੋਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ, ਆਖ਼ਿਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਏ”।

ਪਾਸ ਦਾ ਹਉਕਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੋਟ ਮੋਮਜਾਮੇ ਵਿਚ ਲਪੇਟਦਾ ਉੱਠ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਪਾਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿਪ-ਤਿਪ ਕਰ ਕੇ ਅੱਥਰੂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਗ਼ਰੀਬੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਲੋਂ ਬੇਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ।

“ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿਆਂ, ਆਪਾਂ ਐਵੇਂ ਫਰੈਂਡਲਿਕ ਐਂਗਲ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਟੱਬਰ,

ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇ ਸਿਆਸਤ' ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ। ਬੰਦੇ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਚੈਨ, ਆਪਣਾਪਣ, ਜੀਵਨ... ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਪੈਸਾ, ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬੰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਰ, ਇਹ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਸਿਖਾ ਗਿਆ”। ਉਹਨੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਤੋੜਦੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਕੋਲ਼ ਬੁਲਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਉਸ ਦਿਨ ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਜਗਤਪੁਰ ਦੇ ਸਾਲਾਨਾ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਚਾਹ ਰੋਟੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਰੰਗੜਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਪੀ ਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਰੋਟੀ ਛਕ ਲਈ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਉਹਨੀਂ ਉਹਨੂੰ ਬੀੜੀਆਂ ਦਾ ਬੰਡਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਰੋਹੀ ਬੀਆਬਾਨ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਬੀੜੀ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਉਹ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਭਤੀਜੇ ਕੋਲ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਉਹ ਮੰਗਣ ਜਾਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਨੂੰ ਹੱਤਕ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਾਲੇ ਮੁਕੰਦੇ ਦੀ ਹੱਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਨੇਛੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਕੱਢ ਕੇ ਬੀੜੀਆਂ ਲਈ ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਨੋਟ ਬੁਦਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। “ਮੁਸ਼ਤਾਕਿਆ, ਇਹ ਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਓਏ। ਨੋਟ ਨਕਲੀ ਆ”।

ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲ਼ੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਰੱਖ ਕੇ ਬੋਲਿਆ।

“ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ। ਆਹ ਨਕਲੀ ਨੋਟ ਦੇ ਕੇ”। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਤੇ ਬੀਬੀ ਪਾਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੱਦਦੇ ਸਨ।

ਬੀਬੀ ਨੇ ਉਹ ਨੋਟ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੇਤਲੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨੂੰ ਬੀੜੀਆਂ ਲਈ ਪੱਚੀ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਘਰ ਮੁੜਿਆ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਪਾਸ਼ ਵੀ ਸੀ। ਬੀਬੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਸੁਣਾਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਨ ਖਿੱਚਦੀ ਬੋਲੀ,

“ਇਹਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਾਹਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਓ, ਨਕਲੀ ਨੋਟ ਦੇ ਕੇ”।

ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡਾਕਖ਼ਾਨੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਨੋਟ ਬਦਲਾਅ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹਨੂੰ ਉਹ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸੌ ਦਾ ਨੋਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

“ਇਹ ਨੋਟ ਲਾਲੇ ਮੁਕੰਦੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂ। ਉਹ ਸੌਦਾ ਦੇ ਦੇਵੇ”। ਉਹ ਲਾਲੇ ਦੀ ਹੱਟੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ।

“ਭਾਈ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿਆਂ, ਇਹ ਹੈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਾਤਾ ਪ੍ਰਬੰਧ। ਇੱਥੋਂ ਉਸਰਦੀ ਆ ਸਾਕਾਦਾਰੀ”। ਪਾਸ਼ ਫੇਰ ਫਰੈਂਡਲਿਕ ਐਂਗਲਜ਼ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਆਪਣੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਘੋਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਲਸਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਹਿ ਸਕੇ
ਭੁੰਮਣੇ ਦੀ ਮੱਖੀ ਵਾਂਗ
ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹੀ ਲੱਗੀ।

ਉਹ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਬੁੱਤ ਬਣ ਗਿਆ
ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਬੁੱਤ ਕਦੇ ਵੀ ਜਸ਼ਨ ਨਾ ਬਣਿਆ।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਚੌਰਾਸੀ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਲਿਉ ਸਟਾਰ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਵੈਣਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਰ ਬਲਵਿੰਦਰ ਜੱਜ ਬਣ ਵੈਣਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੰਦਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਾਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਾਸ਼ ਦੇ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਸਲੇਮ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮਹਿਬੂਬ ਉਸਤਾਦ ਸ਼ਾਇਰ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਂਟ ਕਰਨ। ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕੀਰਨੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅੱਥਰੂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਹਨੂੰ ਮੁਸ਼ਤਾਕ 'ਤੇ ਲਿਖੀ ਕਵਿਤਾ 'ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ' ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲੱਗੀ ਸੀ।

“ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਏ ਪਾਸ਼ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਐਫਰੋ ਜਾਂ ਯੂਰਪੀਅਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਸੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਲਈ ਤੈਨੂੰ ਨੌਬਲ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਸੀ”। ਉਹਨੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਉਹ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਇਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਕੈਂਡਲ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ, ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਗਿਆ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਕੇਂਦਰ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ 'ਮੁਸ਼ਤਾਕਾਂ' ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਘੜੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੀ ਮਾਰਧਾੜ ਵਿਚ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਪਿੰਡ ਚੇਤੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਵੀ। ਪਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵੇਲੇ ਗੋੜਾ ਵੱਜਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋ ਦਿਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਤਲਵੰਡੀ ਸਲੇਮ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਹਪੁਰ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਗੋੜੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨਿਆ। ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਗੋੜਾ ਹੀ ਉਹਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਸਲ ਗੋੜਾ ਸੀ। ਉਹ ਤੇ ਬੱਚੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਪਿੰਡ ਘੱਟ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਚਾਰ ਵੀਕ ਸਨ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਿਆਂ ਝੱਟ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀਆਂ। ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਹਜ਼ਾਰ-ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦੋ ਨੋਟ ਉਹਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਸਨ ਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਹ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵੀਕ ਉਹ ਪਿੰਡ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਵਦੀਪ ਨੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਰਖਵਾਉਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਮੁਸ਼ਤਾਕ

ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਨਹੀਂ ਚਾਰਦੇ ਸਨ। ਚਰਾਂਦਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਸ਼ੂ ਰੱਖਣੇ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬਲਦ ਤਾਂ ਗਾਇਬ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਖੇਤੀ ਟ੍ਰੈਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਲਈ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੱਝਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਬਿਹਾਰੀ ਨੌਕਰ ਹੀ ਪੱਠਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ। ਨਜ਼ੀਰੇ ਕੋਲ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਦੀ ਮੱਦਦ ਨਾਲ਼ ਖ਼ਰੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਸੀਬੋ ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁੰਡੇ ਵਿਆਹ ਲਏ ਸਨ। ਅਗਾਂਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜੁਆਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਨੋਂ ਮੁੰਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦਿਹਾੜੀ ਦੱਪਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਘੋਨਾ ਮੋਨਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖ, ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਵਰਗੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਰਹਿ ਨਾ ਹੋਇਆ।

“ਹਾਂ, ਬਈ ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੜੇ 'ਮਰੀਕਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਈ ਦਿਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਲੱਗਦੈ 'ਮਰੀਕਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੂਤ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਮਾੜ੍ਹੜਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣੂੰਗਾ”?

ਬਲਵਿੰਦਰ ਖਸਿਆਨੀ ਜਿਹੀ ਹਾਸੀ ਹੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਹਦੇ ਕੋਲ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦਾ ਉਹੀ ਘਰ ਸੀ ਜੋ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹੀ ਦੌਣ ਵਾਲੇ ਮੰਜੇ ਸਨ। ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਨਲਕਾ ਲਗਵਾ ਕੇ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ... ਫਿਰ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਸਨ ਤੇ ਮੋਹਰੇ ਬਰਾਂਡਾ। ਉੱਪਰ ਇਕ ਕਮਰੇ ਦਾ ਚੁਬਾਰਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਦੋ ਕਨਾਲਾਂ ਵਿਚ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਲੇ ਨਕਸ਼ੇ ਤਹਿਤ ਕੋਠੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਲਕੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਬਮਰਸੀਬਲ ਮੋਟਰ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਸਾਇਕਲਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਗਜ਼ਰੀ ਗੱਡੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਘਰ ਵਿਚ ਪਏ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਸਕਰੀਨਾਂ ਵਾਲੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ, ਕੈਮਰੇ, ਮੋਬਾਇਲ ਤੇ ਲੈਪਟਾਪ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਜ਼ੀਰੇ ਦੀ ਪੋਤੀ ਰੇਸ਼ਮਾ ਪਿੱਤਲ ਵਾਲੇ ਗਿਲਾਸਾਂ ਵਿਚ ਚਾਹ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਖੜਾਕ ਨੇ ਉਹਦਾ ਧਿਆਨ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਚਾਹ ਦਾ ਗਿਲਾਸ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।

“ਚਾਚਾ, ਕਿੱਦਾਂ? ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਦੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖ਼ਰਚ ਲਏ? ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦੇਣੇ ਆ”। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੇ ਉਹਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਲਾਂਭੇ ਕਰਨ ਲਈ ਖ਼ਰਚ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਚਾਹ ਦਾ ਘੁੱਟ ਭਰਿਆ ਸੀ।

ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਪਜਾਮੇ ਦੇ ਨੇਢੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਜ਼ਾਰ-ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦੋ ਨੋਟ ਕੱਢੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ ਮੋਮਜਾਮਾ ਤਾਂ ਫਟ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਨੋਟ ਅਜੇ ਸਾਬਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਉਸ ਸੌ ਦੇ ਨੋਟ ਵਰਗੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਲਾਲੇ ਮੁਕੰਦੇ ਨੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਨੋਟ ਸਿੱਧੇ ਕੀਤੇ ਸਨ।

“ਮੁੰਡਿਆ, ਇਹ ਰੇਸ਼ਮਾ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਆਉਣਗੇ”। ਉਹਨੇ ਦਰ

ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੀ ਰੇਸ਼ਮਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ। ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ 'ਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ‘ਅੱਜ ਸੰਨ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਇਕ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵਿਕਾਸ ਦਰ... ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤਕ ਪੁੱਜੀ।... ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ। ਚੁਰੰਜਾ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ’। ਬਲਵਿੰਦਰ ਦਾ ਸਿਰ ਚਕਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਛਿੱਥਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਨੋਂ ਮਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਬੈਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਗ਼ਰੀਬੀ... ਭੁੱਖਮਰੀ ਦੇ ਕੰਡੇ ਨੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸ ਹਉਕਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ।

ਮੁਸ਼ਤਾਕ, ਰੇਸ਼ਮਾ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਲਈ ਨੱਠੇ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ, ਉਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਉਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਭੋਗ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦਾ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਥਾਂਦੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸ਼ਕਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

“ਆਹ ਬਈ ਅਮਰੀਕਨਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮੋਹਤਵਾਰ ਤੇਲੀ ਬਣਾ ਲਏ”।

ਸਾਰੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਤੋਰ ਢਿੱਲੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਡਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਕਰਦਾ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਪੌਣੀ ਆਬਾਦੀ ਇਸ ਕੰਡੇ ਨਾਲ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋਈ ਦਿਸੀ। “ਕੀ ਛੋਟੀ ਜਾਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਹੈ”? ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। “ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੁਨਾਹ ਹੈ। ਉਸ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਮੁੱਠੀ ਮੀਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਹਰ ਸੁੰਹ ਦਾ ਟੱਬਰ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰ ਬੋਲ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੂ ਦੀ ਕੁਲ 'ਚੋਂ ਸਮਝਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਬਲਵਿੰਦਰ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਤੇ ਕੇਹਰ ਸੁੰਹ ਦੇ ਟੱਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਵਤ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬਲਵਿੰਦਰ ਹੁਰੀਂ ਘਰੋਂ ਲੇਟ ਤੁਰਨਾ। ਉਹਨੀਂ ਕਹਿਣਾ-

“ਚਾਹੇ ਖੂਹ ਚੋਂ ਝੋਟਾ ਕੱਢ ਲਿਆ ਚਾਹੇ ਕੰਬੋਅ ਘਰ ਚੋਂ ਕੱਢ ਲਏ”।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਸੰਭਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਦੋਂ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਸੀ। ਖ਼ਾਸਕਰ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਬੱਚਾ ਕਰ ਕੇ ਪੁਚਕਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਫੇਰ ਕੰਮ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸੁੱਖੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਗਏ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਖੁਸ਼ ਬੜਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਲਲਕਾਰੇ ਮਾਰ ਕੇ ਮੁੰਡੀਰ ਭਜਾਈ। ਸਾਰੇ ਉਹਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨੂੰ ਵਡਿਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਵਦੀਪ ਉਹਨੂੰ ਐਵਾਰਡ ਵਜੋਂ ਲੰਬਾ ਕੋਟ ਦੇ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਦੇ ਪੜਪੋਤੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ 'ਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਕਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤੇ ਮੁਰੱਬੇ ਤਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਬਿਲੇ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤੀਹ ਕੁ ਕਿੱਲੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਅਜੇ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀ ਜਗੀਰੂ ਹੈਂਕੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਛੱਡੀ।... ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਅੱਚੋਆਈ ਲੱਗੀ

ਹੋਈ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਗਿਆ? ਉਹ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਵਰਗੇ ਬੰਦਿਆਂ ਲਈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਸੇਜ ਹੀ ਵਿਛੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੇਹ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਬਰੈਂਟਵੁੱਡ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕਲਾਸਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿਚ 'ਬੁੱਢਾ ਤੇ ਸਮੁੰਦਰ' ਨਾਵਲ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਾ ਦਾ ਸਿਖਰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਉਹਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਪੋਰਟਰੇਟ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਗੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ।

ਬੋੜੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਡੋਨ ਰਾਹੀਂ ਖ਼ਬਰ ਪੁੱਜੀ ਸੀ। ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਹਦੇ ਜ਼ਿਹਨ ਵਿਚ ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ।

ਉਸ ਦਿਨ ਦੀਵਾਲੀ ਸੀ। ਨਜ਼ੀਰੇ ਨੇ ਬੱਕਰਾ ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਮੀਟ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ ਦਾ ਪੜਪੋਤਾ ਤੇ ਉਹਦਾ ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਮੀਟ ਲੈਣ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਤੱਕ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਕਿੱਲੋ ਮੀਟ ਪੁਆ ਲਿਆ ਪਰ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਖਹਿਬੜ ਪਏ। ਜਦੋਂ ਨਜ਼ੀਰੇ ਨੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ੀਰੇ ਦੇ ਬੱਪੜ ਜੜ ਦਿੱਤਾ। ਤੇੜ ਪਾਇਆ ਕੁੜਤਾ ਲੀਰਾਂ-ਲੀਰਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਲਾ ਰੱਪਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਵੀ ਭੱਜਿਆ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦਾਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਅੱਗਾ ਵੇਖਿਆ ਤੇ ਨਾ ਪਿੱਛਾ। ਦਾਤ ਵਰ੍ਹਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ... ਮੁੰਡੇ ਫਿਰ ਭੱਜ ਗਏ ਸਨ। ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੇ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਤ ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ 'ਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਟਾਇਰ ਟਿਊਬ ਵੱਢ ਸੁੱਟੇ ਸਨ। ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ ਦਾ ਕਚਰਾ-ਕਚਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡ ਰਹੀ ਧੂੜ ਨਾਲ ਅਸਮਾਨ ਘਸਮੈਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮੋਸ਼ੀ ਮਾਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਨ। ਕਾਲਜ ਕੀ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ। ਉੱਥੋਂ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜਣਾ ਤੇ ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲ ਦਾ ਕਚਰਾ-ਕਚਰਾ ਹੋਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਦੇ ਮੋਹਰੇ-ਮੋਹਰੇ ਭੱਜੇ, ਉੱਥੇ ਮਲੱਖ ਬੋੜੀ ਸੀ? ਜਨਤਾ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰ ਦੇ ਹੱਸੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਕੀਮ ਘੜੀ। ਨਜ਼ੀਰੇ ਦੀ ਪੋਤੀ ਰੇਸ਼ਮਾ ਸਰਕਾਰੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਕੰਡਾ ਚੋਂਭਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੇਸ਼ਮਾ ਨਾਲ ਵੀ ਖੇਹ ਖ਼ਰਾਬੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।... ਪਰ ਕੁੜੀ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਹਲਾਤ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਉੱਘ ਸੁੱਘ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਦਿੱਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਰੇਸ਼ਮਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਕੁਕਰਮ ਦੀ ਮੋਬਾਇਲ ਨਾਲ ਮੂਵੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ

ਦੇ ਵੀਡਿਓ ਕਲਿੱਪ ਬਣ ਗਏ। ਮੋਬਾਇਲਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਕਲਿੱਪ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੇ।

“ਭਾਈਆ, ਕਲਯੋਗ ਆ ਗਿਆ। ਗੁਣ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਧਿਆਣੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ।” ਦੌਲੇ ਦੀ ਨੂੰਹ ਨੇ ਮੋਬਾਇਲ ਵਾਲੇ ਕਲਿੱਪ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਲਿੱਪਾਂ ਬਾਰੇ ਦੌਲੇ ਨੇ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਹੂ ਉੱਤਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਾਤ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੀ।

... ਤੇ ਅੱਜ ਸੁੱਖੀ ਨੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਉਸ ਖ਼ਬਰ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਉਹਨੂੰ ਖ਼ਿਆਲ ਆਇਆ ਪਰਸੋਂ ਰਾਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ਅੱਜ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਤਾਂ ਆਈ ਹੋਏਗੀ? ਉਹਨੇ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਓਪਨ ਕਰ ਕੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪੰਨਾ ਫ਼ਰੋਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ... ਕਿੰਨੇ ਪੰਨੇ ਫ਼ਰੋਲ ਮਾਰੇ ਹਨ। ਖ਼ਬਰ ਕਿਤੇ ਰੜਕ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਫੇਰ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਲੋਕਲ ਪੰਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਜਿਹੇ ਇਕ ਕਾਲਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖ਼ਬਰ ਨਜ਼ਰੀਂ ਪਈ ਹੈ।

—ਮੁਸ਼ਤਾਕ (65 ਸਾਲ) ਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਸੜਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿਚ ਹਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼ਾਮੀਂ ਘੁਸਮੁਸੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਇਕਲ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵਹੀਕਲ ਦੀ ਫੇਟ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ। ਵਹੀਕਲ ਵਾਲੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਭੱਜਣ ਵਿਚ ਸਫ਼ਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪੁਲੀਸ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਲਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਬੁਠੀ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗਿਆ— ‘ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ਾਂ ਨੇ ਮਰਵਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਐਰਾ-ਗੈਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖਾੜਕੂ ਬੰਦਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰ ਉਹ ਪਾਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪਾਤਰ ਸੀ।... ਉਹ ਅਣਹੋਇਆ ਸੀ? ... ਨਹੀਂ। ਉਹਨੇ ਤਾਂ ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਹੂ ਲਾਹੁਣੇ ਸਨ ਪਰ...।’

ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀ। ਘੰਡੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਨੱਕ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ... ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਫੇਰਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਸ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਪਾਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਹੋਣ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਅੱਥਰੂ ਹਨ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਉਹਦੇ ਇਹ ਹੰਝੂ ਕਾਰਪੈਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਵਿਤਾ ਬਣੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਖੂਹ ਤਕ ਰਾਹ

ਅਜੇ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ

ਪਰ ਅਣਗਿਣਤ ਪੈੜਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀ ਗਈ

ਉਹਦੀ ਪੈੜ ਵਿਚ

ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਕ ਕੰਡੇ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੱਸਦਾ ਹੈ।

ਦੀ ਲੈਨਿਨਜ਼ ਫ਼ਰੰਮ ਕਲੋਨ ਵੈਲੀ

‘ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ’।

‘ਇਸਰੋਨੈੱਟ ਚੈਨਲ’ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਖ਼ਬਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਾਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਅੱਜ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਦੀ ਪੱਟੀ 25 ਜਨਵਰੀ 2021 ਵੀ ਫਲੈਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣੀ, ਉਹ ਵੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਕੱਛਾਂ ਵਜਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਟੀ.ਵੀ. ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੈਨਲ ਬਦਲ ਕੇ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਨ ਲੱਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਲੋਨ ਬਣਾ ਲੈਣ ‘ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਆਨ ਕਰ ਕੇ ਜੈਨੇਟਿਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਸਾਈਟ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸਕਰੀਨ ਉੱਤੇ ਉਛਾਲੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

‘ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ‘ਕਲੋਨਾਇਡ ਕੰਪਨੀ’ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਟੀਮ ਨੇ ਡਾ. ਬ੍ਰਿਗਟ ਬੋਇਸੋਲਿਅਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ 27 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ‘ਈਵ’ ਨਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। (ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਮਾਊਸ ਨੂੰ ‘ਕਲੋਨਾਇਡ’ ਦਾ ਪੇਜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਲੋਨ ਦਾ ਅਰਥ ਟਵਿਨ ਜਾਂ ਕਾਰਬਨ ਕਾਪੀ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਦਾ ਮੜੰਗਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਾਲੜੀ ‘ਈਵ’ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਗਦ-ਗਦ ਹੋ ਉੱਠਿਆ ਹੈ।)

ਮਾਊਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ‘ਨੇਚਰ’ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਅੰਕ 1997 ‘ਤੇ ਕਲਿੱਕ ਵੱਜੀ ਹੈ।

‘ਕਲੋਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਖੋਜੀ ਡਾ. ਈਅਨ ਵਿਲਮਟ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ‘ਰੋਜ਼ਲਿਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ’ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ 5 ਜੁਲਾਈ, 1996 ਨੂੰ ‘ਡੌਲੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਭੇਡ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਡੌਲੀ ਵੱਲੋਂ ਆਮ ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਭੋਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ‘ਬੌਨੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਲੇਲੀ ਅਤੇ ‘ਡੌਲੀ’ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਹੋਰ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਟੀਮ ਨੇ ‘ਰੌਜ਼ੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਗਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਲੋਨਿੰਗ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

ਹੁਣ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ‘ਉਰੇਗਾਨ ਰਿਜਨਲ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ’ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਡਾ. ਵੁੱਲਫ ਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਖੁਭਿਆ ਪਿਆ। 25 ਜਨਵਰੀ, 2001 ਦਾ ‘ਐਡਵਾਂਸਡ ਸੈੱਲ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ’ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਭਰੂਣ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੇ ਪੜਾਅ (ਛੇ ਕੋਸ਼ਿਕਾ) ਤਕ ਵਿਕਸਤ ਕਰ ਲੈਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਉਸ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆ ਹੈ।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਟੀ.ਵੀ. 'ਤੇ 'ਬੀਟਾ ਚੈਨਲ' ਲਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਨਲ ਭਾਰਤੀ ਨੂਰੀ ਬੱਕਰੀ, ਸਨੈਪੀ ਕੁੱਤਾ, ਸੀ ਸੀ ਬਿੱਲੀ, ਇਟਲੀ ਘੋੜੇ, ਤਾਲਿਬਾਨੀ ਸੂਰ, ਚੀਨੀ ਬੱਕਰੀ, ਗਰਿਮਾ ਅਤੇ ਸਮਰੂਪਰਾ ਮੱਝਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਨਰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਬਾਰੇ ਸਟੋਰੀ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। (ਇਸ ਨਰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹ ਤੇ ਉਹਦੀ ਸਾਬਣ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਰੀਨ ਦੀ ਡੋਟੋ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਟੋਪ ਉੱਤੇ ਬੇਬੀ ਨਰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।) ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਕਲੋਨ ਦੇਖਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 'ਬਾ-ਬਾ ਬਲੈਕ ਸ਼ੀਪ' ਵਾਲੀ ਪੋਇਮ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਬਚਪਨ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਜਨਮ ਬੰਬੇ ਵਿਚ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਉੱਚ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਮ.ਪੀ. ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਕ ਪਛੜੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸੀ ਪਰ ਨੌਕਰੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਸਮਰੱਥ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਦੋਂ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਸਾਲ ਮੈਡੀਕਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਡੈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਬੇਟਾ, ਤੇਰੀ ਰੁਚੀ ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੈਨੇਟਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਚ ਏ ਪਰ ਮੈਡੀਸਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਡਾਲਰਾਂ ਵਿਚ ਖੇਡੋਂਗਾ”।

ਉਸ ਦੇ ਮੰਮ ਡੈਡ ਦੀ ਸਕੀਮ ਸੀ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਫਰੈਂਚਾਇਜ਼ ਲੈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਹੀ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੋਚਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਐਮ.ਬੀ.ਬੀ.ਐੱਸ. ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਮ.ਡੀ. ਕਰਵਾਈ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੂਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਰੈਂਕ ਵਾਲੀ ਪੀਟਰਸਬਰਗ ਸਟੇਟ ਪੈਵਲੋਵ ਮੈਡੀਕਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਡੀ.ਐੱਮ. ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਸਕੋ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਕਲਾਸਾਂ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਸਟਲ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨਾਲ ਮਿਕਸ ਅੱਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਰੂਮ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਫ਼ਰਾਂਸੀਸੀ ਲੇਖਕ ਜਾਂ ਪਾਲ ਸਾਰਤਰ ਦੇ ਬੜੇ-ਬੜੇ ਪੋਸਟਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੇ ਇਹ ਚਿਪਕਾਏ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਰਤਰ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਲੰਬਰਦਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਗਾਊਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਪਛਤਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਜਗਾ ਤੇ ਲੋਕ ਨਵੇਂ ਸਨ। ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਘੁੰਮਣ ਫਿਰਨ ਜਾਂਦਾ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾ ਲੱਗਦਾ।

ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਲੇਬਸ ਤੇ ਬੁਕਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣੇ

ਸਨ। ਕਮਰਾ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾਣ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੀ ਵੀ ਕੀ? ਉਸ ਨੇ ਅਲਮਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਪੁੱਠੀ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੀ, ਮੁੜ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਪੋਸਟਰਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਰਤਰ ਦੇ ਲਿਖੇ ਕਥਨ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਦੇ—

- * ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਖੁਦ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਢਾਲਦਾ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
- * ਮਨੁੱਖ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਹੈ।
- * ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਜਮਾਤੀ ਘੋਲ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੰਮ ਡੈਡ ਵਾਂਗ ਅਜਿਹੇ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਔਖੇ-ਸੌਖੇ ਨੇ ਦਸ ਦਿਨ ਲੰਘਾ ਦਿੱਤੇ। ਗਿਆਰਵੇਂ ਦਿਨ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਫਟਣ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਦੋ-ਚਾਰ ਪੰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਬਾਰਵੇਂ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹਾਲਾਤ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਉਹਨੂੰ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।... ਆਖ਼ਰ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਨੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਤਰ ਮੁਕਾਈ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ...

“ਇਵੇਂ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਏ”।

ਚੌਵੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੰਮ ਡੈਡ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਧਨ ਕਮਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਦਿਨ ਇਸੇ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਰਿਹਾ। ਅਕਸਰ ਉਸ ਦੇ ਮੰਮ ਡੈਡ ਉਸ 'ਤੇ ਭਾਰੂ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਾਲ ਸਾਰਤਰ ਦੇ ਪੋਸਟਰ ਤੇ ਕਥਨ ਚੰਗੇ ਲੱਗਣ ਲੱਗਦੇ ਤੇ ਕਦੇ ਮਾੜੇ। ਉਸ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਖ਼ਰ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪੋਸਟਰਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਾਫ਼ੀ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਪੋਸਟਰਾਂ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾ ਕੇ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਜੀਨਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰੋਫ਼ਾਈਲ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਔਰਤ ਜਾਂ ਮਰਦ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਤੇਈ-ਤੇਈ ਕਰੋਮੋਸੋਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਜੀਨਜ਼ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੀਨਜ਼ ਕੈਮੀਕਲ ਹੈ। ਡੀ.ਐਨ.ਏ. ਜੀਨਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਰੱਸੀਆਂ ਵਰਗੇ ਜੀਨਜ਼ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਡਿਸਪਲੇਅ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਂ ਪਾਲ ਸਾਰਤਰ ਦੇ ਜੀਨਜ਼ ਦਾ ਜੀਨੋਮ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਈ ਸਾਈਟਾਂ ਫਰੋਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਈਟਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਡੈਸਕਟੋਪ 'ਤੇ ਦਾਅਰੀਨ ਦਾ ਹਸੂੰ-ਹਸੂੰ ਕਰਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ 'ਤੇ ਜਾਦੂ ਵਾਂਗ ਅਸਰ ਕਰਦੀ ਦਾਅਰੀਨ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਤਸਵੀਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਸਕੋ

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਮੁੜ ਲੈ ਗਈ ਹੈ।

ਉਦੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਕਲਾਸਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਾਰਕ ਸੀ। ਦਰਖਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਬਣੇ ਸੀਮੈਂਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਉਹ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਸਾਹਮਣੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸਾਂਵਲੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਲੜਕੀ 'ਤੇ ਪਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਾਦੇ ਲਿਬਾਸ ਵਿਚ ਵੀ ਫੱਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਤੋਂ ਇੰਡੀਅਨ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਖੂਬਸੂਰਤ ਤੇ ਤਰਾਸ਼ੇ ਬਦਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਲਿਸ਼ਕੋਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਵੀ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਵੀ ਪਾਗਲ ਕਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਉਹ ਕਦੋਂ ਉੱਠਿਆ ਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਘਾਹ ਉੱਤੇ ਰੋਂਗ ਰਹੇ ਕੀੜੇ ਮਕੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ-ਚੁੱਕ ਕੇ ਨਵੇਂ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਰਤੀ, ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਲੋ ਕਿਹਾ। ਲੜਕੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਢਕਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ਪਾਲ ਸਾਰਤਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਬੀਅਇੰਗ ਐਂਡ ਨਥਿੰਗਨੈੱਸ:' ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੀ।... ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਜਾ ਬੈਠੀ। ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਈ।

ਇਹ ਲੜਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ। ਇਹ ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਕਰ ਰਹੀ ਲੜਕੀ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਤੋਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਐੱਮ.ਬੀ.ਬੀ.ਐੱਸ. ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਾਬਿਰ ਰਿਆਜ਼ ਇੰਡੀਅਨ ਰੈਵੋਲੂਸ਼ਨਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਕਮੇਟੀ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵੀ ਤਰੱਕੀਪਸੰਦ ਹੈ। ਉਹ ਸਕੂਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸਮੇਂ ਹੀ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਦਿਵਾਸੀ ਔਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦੇ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਚੱਲੇ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਸਾਹਿਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਚੇਟਕ ਲਾਈ ਸੀ। ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਜਲਦ ਹੀ ਗੂੜੀ ਦੋਸਤੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਈ।

ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਿਲਣ ਲੱਗੇ। ਮਾਸਕੋ ਦੇ ਵਿਦਿਅਕ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ 'ਪ੍ਰੋਲੇਤਾਰੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ' ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੰਦਿਆਂ, ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੂਸੀ ਕੱਦਾਵਾਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਗੂ ਨਿਕੋਲਈਚ ਅਤੇ ਮਾਸ਼ਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਸੰਨ 2014 ਵਿਚ ਇਕ ਲੱਖ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਮਾਸਕੋ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਬਦਲਾਅ ਲਈ ਮਾਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਮਰੱਥ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦੇ ਇਕੱਠ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਰਚ ਆਪਣੇ

ਪੂਰੇ ਜਲੌਅ 'ਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾ ਡੱਟ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀਆਂ ਦੀ ਜਿਸ ਸ਼ਿੱਦਤ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ, ਸਮਰੱਥ ਲਈ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਸਮਝ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਹਦਾ ਮਨ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦਾਅਰੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਵੇ।

ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸਰਗਰਮ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਿਲਦੇ, ਪਿਆਰ, ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਛੇੜ ਲੈਂਦੇ। ਉਸ ਨੇ ਸਮਰੱਥ ਨੂੰ ਸਾਰਤਰ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।

‘ਸਮਾਜਵਾਦ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਲਾ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਆਂ ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ ਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਨਾਬਰਾਬਰੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ’। ਜਾਂ ਪਾਲ ਸਾਰਤਰ ਦੀਆਂ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਵੀ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆਂ ਸਨ।

ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਲੰਦੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਬੇਹਤਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।

‘ਪ੍ਰੋਲੇਤਾਰੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ’ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਣਤੀ ਰੂਸੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਹੱਥੀਂ ਬਣਾਏ ‘ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ’ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰੂਸੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਲੀਡਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ ਬਰੈਂਡ ਮਿਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਉਣ ਹਾਲਤਾਂ ਨਿੱਘਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤੋਂ ਅੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਰਾਜ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ‘ਸੋਵੀਅਤ ਸੰਘ’ ਦਾ ਪਤਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਕਾਇਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਆਸਾਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਮੀਰਾਂ ਤੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਮ ਆਦਮੀ ਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਖੁੱਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੇ ਲਾਲ਼ੇ ਪੈ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਵੇਸਵਾਗਿਰੀ ਦੇ ਪੰਦੇ ਵੱਲ ਧੱਕੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਲੋਕ ਮੁੜ ਅਸਲੀ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਵੱਲ ਪਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਦੱਬੇ ਕੁਚਲੇ ਵਰਗ ਦੇ ਹਿੱਤ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦਾਅਰੀਨ ਨੇ ਸਮਰੱਥ ਨੂੰ ਸਾਰਤਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਮੂ, ਕਾਫਕਾ, ਮਾਰਕਸ-ਐਂਗਲਜ਼, ਲੈਨਿਨ ਤੇ ਮਾਰਓ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ

ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਵਿਚਾਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸੋਚ ਤੇ ਨਿੱਗਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲਸਫੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰਤਾ ਹੈ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁੱਝ ਪੜ੍ਹ, ਸੁਣ ਤੇ ਜਾਣ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭੁੱਖ ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦਾਅਰੀਨ ਦੀ ਆਮਦ ਇਕ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਹਵਾ ਦੇ ਬੁੱਲੇ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਰਾਂ 'ਤੇ ਉੱਡੀ ਫਿਰਦੇ। ਉਹ ਦਾਅਰੀਨ ਦੇ ਸਾਹਿੱ ਜਿਉਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਬਣਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਲੈਣ ਲੱਗੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਡਾਕਟਰੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਜੈਨੇਟਿਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ 'ਡੌਲੀ ਬੈਨੀ ਕਲੋਨ ਕੰਪਨੀ' ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਇਹ ਕੰਪਨੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਖੋਜੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਇਕ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਇਸ ਖੋਜ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇੰਡੀਆ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਸੰਨ 2018 ਵਿਚ ਉਹ ਭਾਰਤ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨਰੀ ਪਾਰਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕਰ ਲਈ। ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦੀ ਗ਼ਰੀਬ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਨਿਕ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦਾ ਮੁਫ਼ਤ ਇਲਾਜ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਸਬੇ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਕਿਰਤੀਆਂ ਵਿਚ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇਨਕਲਾਬੀ ਵਿਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਅੰਡਰ-ਗਰਾਊਂਡ ਦਸਤਾ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਨੂੰ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਹੁੰਗਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਸਰ ਕਰਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਗਏ।

ਉਹ ਦੇਖਦੇ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੱਡੀ ਆਬਾਦੀ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਬੇਚੈਨੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗ਼ਰੀਬੀ ਤੇ ਅਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭੈਅਭੀਤ ਨੌਜਵਾਨ ਪੀੜੀ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸਿੱਦਤ ਨਾਲ ਟੁੰਬਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁੱਝ ਗੁਪਤ ਟਿਕਾਣੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟਿਕਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ-ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਸਕੂਲਿੰਗ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਮੁੰਡੇ-ਕੁੜੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਹੁੰਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਅੰਦੋਲਨ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ। ਉਹ ਸਫ਼ਲਤਾਪੂਰਵਕ ਜਿੱਤੇ ਵੀ ਪਰ ਉਹ ਮੁਕੰਮਲ ਇਨਕਲਾਬ ਵੱਲ ਨਾ ਵਧੇ।

ਮਾਰਚ 2020 ਵਿਚ ਨਿਕੋਲਈਚ ਅਤੇ ਮਾਸ਼ਾ ਨੇ 1917 ਦੀ ਰੂਸੀ ਬੋਲਸ਼ੇਵਿਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਨੇਤਾ ਵਲਾਦੀਮੀਰ ਇਲੀਚ ਲੈਨਿਨ ਬਾਰੇ ਤਿੰਨ ਰਚਨਾਵਾਂ

ਡਾ. ਰਾਜਨ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਕ ਪੁੱਜਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਤੇ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਤੋਂ ਰਾਜਨ ਉੱਥੇ ਦਾਖਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਰਾਹੀਂ 'ਪ੍ਰੋਲੇਤਾਰੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ' ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਸਰਗਰਮ ਕਾਮਾ ਹੈ। ਦਾਅਰੀਨ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਹੈ। ਕਾਮਰੇਡ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਮੌਤ 21 ਜਨਵਰੀ 1924 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੋਵੀਅਤ ਸੰਘ ਦੇ ਪਾਰਟੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਸ਼ ਫ਼ਰੀਜ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ਪਰ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬ ਨਾ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਸਾਇਣਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਡੈੱਡ ਬਾਡੀ ਨੂੰ ਪਰਿਜ਼ਰਵ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਮਾਸਕੋ ਦੇ ਰੈੱਡ ਸੁਕੇਅਰ ਵਿਚ ਪਈ ਲਾਸ਼ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁੱਝ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ, ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗਏ ਅਤੇ ਰੈੱਡ ਸਲਿਊਟ ਦੇ ਕੇ ਮੁੜਦੇ ਰਹੇ। 1995 ਵਿਚ ਰੂਸੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਲਾਸ਼ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਫੰਡ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਫੰਡ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ ਜੈਵਿਕ ਰਚਨਾ ਵਿਗਿਆਨ ਖੋਜ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੇ ਇਕ ਸੀਨੀਅਰ ਦਵਾਈ ਉਪਚਾਰਕ ਯੂਰੀ ਰੋਮਾਕੋਵ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੈਨਿਨ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਇਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਤਜਰਬਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਨਿਕੋਲਾਈਚ ਅਤੇ ਮਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਗੁਪਤ ਤਿੰਨ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਇਹ ਸਨ-

- * ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰੀ ਜਾਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਗਲੈਸਟਰੋਨ ਅਤੇ ਪੋਟਾਸ਼ੀਅਮ ਏਸੀਟੇਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਸਾਇਣਕ ਘੋਲ ਵਿਚ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਡੋਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਤਰੋਤਾਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਯੇਵਜੈਨੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
- * ਰੂਸੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਰਮਨ ਦੇ ਇਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋਲੋਂ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗ (Brain) ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜ ਅਜੇ ਤਕ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਚੀਰਫਾੜ ਅਤੇ ਸਰਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਵਿਚ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਂਭਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਤਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।
- * ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਲੱਡ ਕੱਢ ਕੇ ਫਾਰਮੋਲਡੀਰਾਈਡ, ਅਲਕੋਹਲ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੁੱਝ ਮਾਤਰਾ ਰਕਤ ਵਹਿਣੀਆਂ ਵਿਚ ਭਰ ਕੇ ਐਂਬੋਲੋਗਿੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੋ ਖੂਨ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਪਰਿਜ਼ਰਵ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਦੀ ਝਾਰਖੰਡ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਡਿਊਟੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਿੱਥੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਵੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਰਟੀ ਫੰਡ ਨਾਲ ਬਣੀ, ਇਹ

ਅੰਦਰੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਧੁਨਿਕ ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਟਰੇਡ ਸਟਾਫ਼ ਸੀ। ਬਾਹਰੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਸਟਾਫ਼ ਉੱਤੇ ਖਰਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਆਮ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਹੂਲਤ ਹੈ। ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਦੋਂ ਦੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸੀ, ਨਾ ਬੈਂਕ ਬੈਲੰਸ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਗ਼ਰੀਬ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖ ਆਰਾਮ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਹਸਪਤਾਲ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੇ ਕਿਰਤੀ ਲੋਕ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਮਾਇਆ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਫੈਲਾਏ ਜਾਲ ਤੋਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਦਾਅਰੀਨ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੀ -

“ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿਚ ਸਰਮਾਏਦਾਰ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਬਹੁਤ ਵਧ ਗਈ ਹੈ। ਭੁੱਖ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਲਾਲਸਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦੀ”।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਜਾਂ ਗ਼ੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਖ਼ਾਤਮੇ ਲਈ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਕਹਿੰਦਾ-

“ਆਪਾਂ ਨਸਲ-ਜਾਤੀ ... ਔਰਤ-ਮਰਦ ਵਰਗੇ ਭੇਦਭਾਵ ਪਹਿਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਿਟਾਉਣੇ ਹਨ। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਬੇ ਅਤੇ ਜਬਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਅਜਿਹਾ ਨਰੋਆ ਸਮਾਜ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣਮੱਤੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣ ਦੇ ਹੱਕ ਦੀ ਗ਼ਰੰਟੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੋਵੇ”।

ਪਾਰਟੀ ਔਰਤਾਂ, ਆਦਿ ਵਾਸੀਆਂ, ਦਲਿਤਾਂ, ਪੱਛੜੇ ਵਰਗਾਂ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਤਬਕੇ ਵਿਚ ਅੰਦੋਲਨ ਚਲਾਉਂਦੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਨਕਲਾਬ ਕਰਨ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਪਾਰਟੀ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੂਵਮੈਂਟ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੀ ਸਗੋਂ ਸਟੇਟ ਜਬਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਤਹਿਸ ਨਹਿਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਪਾਰਟੀ ਗ਼ਲਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਜਨਵਰੀ 2021

ਇੰਡੀਅਨ ਰੈਵੋਲੂਸ਼ਨਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ‘ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਨਕਲਾਬ ਨੇਪਰੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੜਿਆ?’ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਛੱਤੀਸਗੜ ਵਿਚ ਗੁਪਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਅਤੇ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਵਿਗਿਆਨ ਖੇਤਰ ਵੱਲੋਂ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਾਰਟੀ ਕਾਰਕੁਨ ਪੁਲੀਸ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸੈਨਾਵਾਂ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਕ ਲੱਖ ਜੰਗਜੂ ਅਤੇ ਜਨ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਦੀ

ਲਹਿਰ ਖੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਲੱਖਾਂ ਔਰਤ-ਮਰਦ ਆਪਣੇ ਘਰ-ਬਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਲੋਕ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਜੂਝ ਰਹੇ ਸਨ। ਐਨੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਹਿਰ ਜਿੱਤ ਵੱਲ ਵਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹੀ। ਸਭ ਲਈ ਏਹੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ।

“ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਪਣਾਏ ਬਿਨਾ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਕਾਸ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਪਾਰਟੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਸਮਕਾਲੀ ਬੰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ”। ਲਲਿਤ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਸੀ।

“ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਜਿਸ ਸਪੀਡ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਹ ਕਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਨੇਰਾ ਤਾਂ ਰਾਕਟ ਦੀ ਚਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ... ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਾਰਟੀ ਫੁੱਟਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਏ”। ਜਤਿਨ ਦਾਸ ਏਕਤਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਦਾ ਵਾਹ ਬੁਰਜੂਆ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਲੀਡਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਰੂਸ, ਚੀਨ, ਕਿਊਬਾ ਦਾ ਪਹਾੜਾ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਨਾ ਮਾਰਕਸਵਾਦ-ਲੈਨਿਨਵਾਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਾ ਇਸ ਦਾ ਸਥਾਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ। ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਸੀਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ”। ਨੌਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ ਤੇ ਨਾ ਕੌਮੀਅਤ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾ ਸਕੇ।

“ਇਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਹੀ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪੂੰਜੀਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਗੀਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਏ”। ਸੁਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਧਰੀ ਹੈ।

“ਪਾਰਟੀ ਜਾਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਧਰੋਂ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸਮਾਜੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਛੂਆ-ਛਾਤ, ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦੇ ਵਖਰੇਵਿਆਂ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਜਬਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਵੱਡੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਸਰਕਾਰੀ ਤੇ ਜਾਗੀਰਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਬੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਤਿੱਖੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦਲਿਤਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਲੜੀ ਗਈ”। ਬਿਹਾਰੀਆ ਗੁਲਾਬ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤਿੱਖੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬੜੇ-ਬੜੇ ਘੋਲ ਲੜੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਕ ਘੋਲਾਂ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤੀ ਅਵਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਤੇ ਨਿੱਜੀਕਰਨ ਦੀਆਂ ਲੋਕਮਾਰੂ ਨੀਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਹਾਂ”। ਨਵੀਦ ਇਕਬਾਲ ਮੱਛਰਦਾਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਰਾਜਨੀਤਕ ਲੜਾਈ ਲੜਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

“ਰੂਸੀ ਤੇ ਚੀਨੀ ਇਨਕਲਾਬ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੈਨਿਨ ਤੇ ਮਾਓ

ਵੱਡੇ ਸਿਧਾਂਤਕਾਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਂਨਾਇਕਾ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਵਿਚ ਕਾਮਰੇਡ ਲੈਨਿਨ ਜਾਂ ਮਾਓ ਜਿਹੇ ਕੱਦਾਵਾਰ ਲੀਡਰ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ”। ਸੈਲਸ਼ ਨੇ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

... ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਬਹੁਤੇ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਚਾਲੀ-ਪੰਜਾਹ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਡੈਲੀਗੇਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਵੀ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ‘ਇਨਕਲਾਬ ਸਿਰੇ ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹੇ?’ ਦੇ ਦਿਨ ਏਜੰਡਾ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਬਹੁਤੇ ਮੈਂਬਰ ਕਾਮਰੇਡ ਮਾਓ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਪਾਰਟੀ, ਸਾਂਝਾ ਮੋਰਚਾ, ਫ਼ੌਜ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਗਾਰ ਹਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇਈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂਬਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬ ਨੂੰ ਏਜੰਡੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਜਲਦੀ ਜਿੱਤ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਕਸਡ ਢੰਗ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਮਿੱਥਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੇ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਹਾਲਾਤ ਪ੍ਰਪੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਦ ਤਕ ਜਿੱਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਬਹਿਸ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੋਟ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਰੱਖੀ ਸੀ -

“ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਨਕਲਾਬ ਨੇਪਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੱਦਾਵਰ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਘਾਟ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ- ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਮਰੇਡ ਲੈਨਿਨ ਜਾਂ ਮਾਓ ਵਰਗੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਹੀਂ ਉੱਭਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਏਹੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਰੈੱਡ ਸੁਕੇਅਰ ਵਿਚ ਕਾਮਰੇਡ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਰਟੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਸੂਰਾ ਲੈਨਿਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਜਿੱਤ ਨੂੰ ਕੌਣ ਰੋਕ ਸਕੇਗਾ”?

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਸੁਣ ਦੇ ਮੀਟਿੰਗ ਹਾਲ ਵਿਚ ਰੌਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਮੈਂਬਰ ਮੁਸਕਰਾਏ ਹਨ। ਕੁੱਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੱਚ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ। ਕੁੱਝ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿਚ ਸਿਰ ਮਾਰਿਆ। ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਵਾਛੜ ਹੋ ਗਈ ਹੈ- ਜਦੋਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਦਾ ਅਜੇ ਤਕ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪੈਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ? ‘ਉਹ ਕੀ ਖਾਂਦਾ ਸੀ? ਉਦੋਂ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦੀ ਰੈਫ਼ਲੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਸੀ? ‘ਉਦੋਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁਣ ਹਨ? ਜਿੱਥੇ ਵੀਡੀਉਗ੍ਰਾਫ਼ੀ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ੀ ਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤਕ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੱਖੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਿਣਕ ਸਕਦੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਬਲੱਡ

ਸੈਂਪਲ, ਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਸੈੱਲ ਲੈ ਲਵੋਗੇ? ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਲਾ ਰਾਜਨੀਤਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਵੋਗੇ?

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਨਿੱਤਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਹਮਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਕ ਖੱਦਰ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਉਸ ਜੋੜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਉਮਰ ਦੀ ਇਕ ਸਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਪਰ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਲਾਬ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਗ਼ਦਰੀ-ਕਿਰਤੀ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਗੋਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਸੀਹੇ ਸਹੇ ਸਨ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪਿੱਛੋਂ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ। ਉਹ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਧ ਗਈ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਸੀ—

“ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਬੀਓ, ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਉਪਜ ਹੈ ਚੇਤਨਾ। ਦਿਮਾਗ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤੇ ਚੇਤਨਾ ਉਹਦੀ ਉਪਜ ਹੈ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਪਦਾਰਥਕ ਹਾਲਤਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬੰਦਾ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਉਹ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ”।

ਉਹ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਦਾਅਰੀਨ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਾਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਹੈ—

“ਦੋਸਤੋ, ਲੈਨਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਖ਼ਾਲੀ ਪਲਾਟ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਬਲਕਿ ਠੋਸ, ਸਮਾਜੀ ਅਤੇ ਸਿਆਸੀ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਰੂਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ”।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਦੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗਨ, ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਚਮਕ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਸਕੁਰਾਹਟ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁੱਝ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕਾਹਲ ਨੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਆਗੂ ਤੇ ਕਾਰਕੁਨ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਨਕਲਾਬ ਉਠ ਦਾ ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਜੋੜੀ ਆਸ ਦੀ ਕਿਰਨ ਬਣ ਕੇ ਚਮਕੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਪਾਰਟੀ ਘੋਲ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੁੱਟ ਵਿਚ ਨਿਕਲਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਥੇਬੰਦਕ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਲੋੜ 'ਚ ਵੀ ਉਹ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਬਹੁਸੰਮਤੀ ਨੇ ਲੈਨਿਨ ਦਾ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਜੁਲਾਈ 2025-ਜੂਨ 2026

- * 'ਡੋਲੀ' ਭੇਡ ਦੇ ਕਲੋਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਤਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਜਿਉਂਦੇ ਸੈੱਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਕੀਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੁਪਤ ਹੋ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਕਲੋਨ ਬਣਾ ਲਏ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸਨ। ਜੁਲਾਈ, 2025 ਵਿਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ 'ਡੋਲੀ ਬੈਨੀ ਕਲੋਨ ਕੰਪਨੀ' ਨੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਬੰਦੇ ਦਾ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਚੰਭਾਜਨਕ ਖੋਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ ਸੀ
- * ਰੂਸੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਯੇਵਜੈਨੀਆ ਲੈਨਿਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਵਾਲ਼, ਬਲੱਡ ਸੈੱਪਲ ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੈੱਪਲ ਲੈਣ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸੈੱਪਲ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਨਿਕੋਲਈਚ ਅਤੇ ਮਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੁੱਜਦੇ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਰਵ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਾਲ਼, ਬਲੱਡ ਤੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿਚਲੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਸੈੱਪਲ ਕੰਟੇਨਰ ਵਿਚ ਡਾ. ਰਾਜਨ ਰਾਹੀਂ ਜੂਨ 2026 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਪੁੱਜੇ। ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਤੇ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਵਾਲ਼ ਤੇ ਸੈੱਪਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਫੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਾਅ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਰਵ ਕਰ ਕੇ ਲੁਕਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਲੈਨਿਨ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਰੁਝ ਗਏ ਸਨ।
- * ਇਸ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜੋੜੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਧੰਨ ਦੀ ਸੀ ਪਰ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ (Biological Mothers) ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਅੰਦਰ ਭਰੂਣ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਾਰਟੀ ਨੇ 500 ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ।

ਅਕਤੂਬਰ, 2030

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ 2026 ਤੋਂ ਲੈਨਿਨ ਦਾ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਘਟਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਖੋਜ ਉੱਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਮ ਕਲੋਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਹੁਣ ਤਕ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਲੈਨਿਨ ਦਾ ਕਲੋਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹਰ ਪੱਖ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਹਿਤ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ- ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਆਇਨਸਟਾਈਨ ਅਤੇ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਆਇਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਖੋਜ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੋਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਐਨੀ ਪ੍ਰਬਲ ਇੱਛਾ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ

ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਅਣਦਿਸਦੇ ਰਾਹਾਂ ਦਾ ਰਾਹੀ ਬਣਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਉਹ ਐਨਾ ਡੂੰਘਾ ਕਿਉਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ? ਉਸ 'ਤੇ ਹੋਈ ਖੋਜ ਅਧੂਰੀ ਹੈ।

ਉਂਝ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਸੀ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਰਵ ਸੈੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਿਲੀਅਨ ਬਿਲੀਅਨ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿਚ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੈੱਲ ਹੋਣਗੇ, ਓਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚਣ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਇਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਨੇ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਸੈਂਪਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਡੀ.ਐੱਨ.ਏ. ਦੀ ਪ੍ਰੋਫ਼ਾਈਲ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੈੱਲਾਂ ਦੀ ਅਥਾਹ ਗਿਣਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਡੋਪਾਮੀਨ ਦਾ ਵੱਧ ਰਿਸਾਓ ਦੇਖ ਕੇ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅਗਾਂਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ-

ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਕ ਡੋਪਾਮੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਰਿਸਾਓ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਸਰਤ ਕਰਨ, ਖੇਡਣ ਅਤੇ ਸੈਕਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਰਿਸਾਓ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਆਮ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਰਾਜਨੀਤਕਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣ ਕਾਰਨ ਡੋਪਾਮੀਨ ਦਾ ਰਿਸਾਓ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਖੋਜ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚ ਡੋਪਾਮੀਨ ਦਾ ਰਿਸਾਓ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਗੁੱਸੇਖੋਰ ਤੇ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ- ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਡਿਕਟੇਟਰ ਹੋਏ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਡੋਪਾਮੀਨ ਦਾ ਰਿਸਾਓ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲੈਨਿਨ ਬਾਰੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੰਦੇ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਫਰੀਫਰੰਟਲਕੋਰਟਕਸ ਸੈਂਟਰ ਲੋਵ ਹੁੰਦਾ। ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਇਸ ਸੈਂਟਰ ਲੋਵ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਊਨਰਾਨ ਸੈੱਲ ਸਨ। ਇਹ ਸੈੱਲ ਬੰਦੇ ਦੀ ਔਖੀ ਤੋਂ ਔਖੀ ਘੜੀ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਕੜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਲੈਨਿਨ ਔਖੀਆਂ ਤੋਂ ਔਖੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹੱਲ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਸੀ।

ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਦੀ ਟੀਮ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬੜੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੈੱਲਾਂ ਦੀ ਵੱਧ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਡੋਪਾਮੀਨ ਦੇ ਰਿਸਾਓ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਨਿਊਨਰਾਨ ਸੈੱਲਾਂ ਵੱਲ ਤਾਂ ਖ਼ਾਸ ਤਵੱਜੋ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਲੋਨ ਨੂੰ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪੰਜ ਸੌ ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ ਸਨ। ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਮਾਵਾਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅੰਡਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਤਲਬ ਅੰਡੇ ਦੇ ਕੰਟੈਂਟਸ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੋ ਸੌ ਅੱਸੀ ਮਾਵਾਂ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅੰਡੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਡੀਕਲ ਚੈਕਅੱਪ ਕਰਨ, ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਵਾਂ

ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫਿਜ਼ੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਅਤੇ ਡਾਈਟੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਸੂਖਮ ਤਕਨੀਕ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰਾ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਅੰਡਾ ਜੋ ਕਿ ਗਰਭਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲੈਂਦੀ। ਉਹ ਅੰਡੇ ਵਿਚਲੇ ਨਿਊਕਲੀਅਸ (ਨਾਭੀ) ਨੂੰ ਮਹੀਨ ਸਰਿਜ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲੈਂਦੀ। ਫਿਰ ਨਾਭੀ ਰਹਿਤ ਕੀਤੇ ਅੰਡੇ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਇਕ ਸੈੱਲ ਅਲੱਗ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪੜਾਅ ਇਸ ਇਕ ਸੈੱਲ ਨੂੰ ਔਰਤ ਦੇ ਨਾਭੀ ਰਹਿਤ ਕੀਤੇ ਅੰਡੇ ਨਾਲ ਸੰਯੋਜਨ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਈਗੋਟ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਅੰਡੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਭਰੂਣ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਪੜਾਅ (ਭਾਵ ਛੇ ਸੈੱਲ ਪੜਾਅ) ਤਕ ਵਿਕਸਤ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਮਨੁੱਖੀ ਭਰੂਣ ਨੂੰ ਉਹ ਜੈਵਿਕ ਮਾਂ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੰਡਾ ਲਿਆ ਸੀ) ਦੀ ਕੁੱਖ ਅੰਦਰ ਟਿਕਾ ਦਿੰਦੇ।

ਚਾਰ ਸਾਲ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਅਨੇਕਾਂ ਭਰੂਣਾਂ ਅਤੇ ਨਵ-ਜੰਮਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ। ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਮਾਵਾਂ ਦਾ ਗਰਭ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਭਰੂਣ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਭਰੂਣ ਆਮ ਭਰੂਣ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇਕ ਜੈਵਿਕ ਮਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਮੌਤ ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਸੌ ਅੱਸੀ ਫਿਊਜ਼ਡ ਅੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਂਤੀ ਹੀ ਭਰੂਣ ਬਣੇ। ਸਾਰੇ ਭਰੂਣ ਪੰਦਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬਦਲੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਉਂਝ ਇਹ ਕਲੋਨ ਸਾਧਾਰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਸਦੇ ਸਨ ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਲੋਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈਦਾਇਸ਼ੀ ਨੁਕਸ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਗਰਭ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਜਨਮ ਉਪਰੰਤ ਮਰ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਸੈੱਲ ਦਾ ਨਾਭੀ ਰਹਿਤ ਅੰਡੇ ਨਾਲ ਸੰਯੋਜਨ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਡੀ.ਐੱਨ.ਏ. ਡਿਸਇੰਟੀਗਰੇਟ (ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਪੇਅਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ। ਡੀ.ਐੱਨ.ਏ. ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਹਾਰਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੰਦਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲੋਨਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਰਹੇ। ਕ੍ਰਾਂਤੀ, ਫ਼ਤਹਿ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਰੱਖੇ ਗਏ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਇਨਕਿਊਬੇਟਰੀ ਟਰੀਟਮੈਂਟ ਦਿੱਤਾ।

ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਤੇ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਦੀ ਇਸ ਸਫਲਤਾ ਉੱਤੇ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਅਤੇ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਦੀ ਸੀ। ਕ੍ਰਾਂਤੀ, ਫ਼ਤਹਿ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਨਿਧੀ ਗਾਂਧੀ, ਸੁਜਾਤਾ ਅਤੇ ਅੰਜੂ ਜੈਵਿਕ ਮਾਵਾਂ ਨੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਵਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਸਤਾਈ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਨਿਧੀ ਗਾਂਧੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਮੱਧ ਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ। ਸੁਜਾਤਾ ਪੇਂਡੂ ਲੈਕਚਰਾਰ ਸੀ। ਅੰਜੂ ਦਾ ਪਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਪਾਰਟੀ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ

ਪਰਿਵਾਰ ਹਮਦਰਦ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜੁਲਾਈ 2057

ਅੰਜੂ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਉਚੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਖਰਚ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਖਰਚ ਲਈ ਹਾਮੀ ਭਰੀ ਸੀ। ਸੰਨ 2045 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਹੜਤਾਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਅੰਜੂ ਦੇ ਪਤੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਆਪਣੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚ ਹੜਤਾਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਜ਼ਾਦ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਮਲੇ ਵਿਚ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਤਾਂ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਆਜ਼ਾਦ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਰਿਆਜ਼ ਨੂੰ ਗਹਿਰਾ ਸਦਮਾ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਪਾਰਟੀ ਆਗੂ ਤੇ ਕਾਰਕੁਨ ਸੋਗ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਕੰਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਹੇਠਲੇ ਮੱਧ ਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰ ਸਨ। ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਤਵੱਜੋ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਨਿਧੀ ਗਾਂਧੀ ਦਾ ਪਤੀ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦਾ ਕੋਚ ਸੀ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨੂੰ ਖੇਡ ਵਿਚ ਵੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਇਸ ਕਦਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੰਡੀਅਨ ਕ੍ਰਿਕਟ ਟੀਮ ਵਿਚ ਸਿਲੈਕਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਖੇਡ ਜ਼ਰੀਏ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਾਂ ਚਮਕਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਡੰਕਾ ਵੱਜਣ ਲੱਗਾ।

ਉੱਧਰ ਸੁਜਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਫ਼ਤਹਿ ਨੂੰ ਮਕੈਨੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਮਾਸਟਰ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਮਲਟੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੈਕੇਜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸਾਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਪਰ ਸਭ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਵੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਕਟ ਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮਸਲੇ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਕਿੱਥੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਅਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਨੇ ਲੈਨਿਨ ਵਾਂਗ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਗੱਜਣਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਅਤੇ ਮਲਟੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵੇਅਰ ਹਾਊਸਾਂ ਵਿਚ ਭੱਜ-ਦੌੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਆਜ਼ਾਦ ਹੀ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਦੌੜਿਆ ਪਰ ਉਹ...। ਜੁਲਾਈ 2057 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਡਾ. ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਡਾ. ਦਾਅਰੀਨ ਪਾਰਟੀ ਆਗੂਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਸਨ।...

ਪਾਰਟੀ ਕਾਰਕੁਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਲਾਜਵਾਬ ਹਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਤੇ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਯਾਦ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।

ਲਿਫ਼ੀ ਲਗਰ ਦੇ ਫੁੱਲ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਘਰ ਆਈ, ਹੁੰਮ ਬੜਾ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਕੂਲਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਹਰੇ ਬਿਠਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜਾ ਕੇ ਹੋਮ ਵਰਕ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸਾਹ ਤਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਤਨ ਮਨ ਨੂੰ ਅੱਚੋਤਾਈ ਲੱਗੀ ਰਹੀ।... ਹੁਣ ਦੁਪਹਿਰ ਢਲ ਗਈ ਏ। ਮੇਰਾ ਰਿਟਨ ਵਰਕ ਵੀ ਮੁੱਕ ਗਿਆ। ਲਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਰਾਂਗੀ। ... ਹੈਅ ! ਬਾਹਰ ਹਵਾ ਚਲਣ ਲੱਗ ਪਈ?

“ਸ਼ੁਕਰ ਆ, ਇਹਦੇ ਮਨ ਵੀ ਸਮੱਤਿਆ ਪਈ”। ਸ਼ਾਇਦ ਮੰਮੀ ਨੇ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਉਲਾਂਭਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੋਠੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਹਾਂ। ਅੱਠ-ਅੱਠ, ਦਸ-ਦਸ ਮਰਲਿਆਂ ਵਿਚ ਜਿੰਨੇ ਮਕਾਨ ਉਸਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕੋਠੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਟੂ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਸੈੱਟ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਾਲਾ ਡਬਲ ਹੈ। ਉੱਪਰਲਾ ਪੋਰਸ਼ਨ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗੇਟ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬਣੇ ਲੈਟਰ ਬਾਕਸ ਕੋਲ ਆ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਲੈਟਰ ਬਾਕਸ ਦੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ 'ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨਿਵਾਸ' ਉਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਲੱਸ ਟੂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਮੇਰੇ ਭਾਅ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਏ। ਹੇਠਾਂ ਪਾਪਾ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਏ। ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਜੰਮੀ ਪਈ ਆ। ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਅਮਰੂਦਾਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਏ। ਕੋਠੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਮਰੂਦ ਦਾ ਬੂਟਾ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੜਕ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਮਰੂਦ ਤੋੜ ਕੇ ਬਾਹਰਲੀ ਟੂਟੀ ਤੋਂ ਧੌਂਦੀ ਹਾਂ। ਹੱਥ ਨਾਲ ਫਾੜ ਕੇ ਸੁੰਡੀ ਬਗੈਰਾ ਚੈੱਕ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ।

ਹਵਾ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਉੱਡਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਮਜ਼ਾ ਆ ਗਿਆ। ਐਨੀ ਸੁਹਣੀ ਹਵਾ ... ਕੂਲ ਬਗੀਚ। ਮੈਸਮ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੋਈ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਮੰਮੀ ਕਹਿੰਦੇ, ਕਿਤੇ ਮੀਂਹ ਪੈ ਗਿਆ ਹੋਣਾ। ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਏ। ਲੋਕ ਵਹੀਕਲ ਭਜਾਈ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਯੰਗ ਕੁੜੀਆਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿਚ ਖੁਭ ਗਈ ਹਾਂ। ਅਮਰੂਦ ਨੂੰ ਟੱਕ ਵੀ ਮਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਤਿਤਲੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਈਕ 'ਤੇ ਉੱਡੀਆਂ ਫਿਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਐਕਟਿਵਾ 'ਤੇ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਲੰਘੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਦੀਦੀਆਂ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਲੇ ਮੋੜ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਗਿੱਧਾ ਅੰਕਲ ਦੀ ਕੋਠੀ ਅੱਗੇ ਬਾਈਕ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਏ। ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਾਨੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਡਿੱਗੀ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਰੰਗਦਾਰ ਗੋਗਲਜ਼ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜ ਲਏ ਹਨ। ਬੈੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਵੀਟੀ

ਦੀਦੀ ਬਾਹਰ ਆਈ ਆ। ਹੱਗ ਕਰ ਕੇ ਤਿੰਨੋਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹੱਸ-ਹੱਸ ਕੇ ਦੁਹਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਦੀਦੀਆਂ ਦੇ ਟੋਪਸ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਟੀ.ਵੀ. ਵਿਚਲੀਆਂ ਅਮੀਰਜ਼ਾਦੀਆਂ ਵਰਗੇ ਹਨ। ਹਾਏ ਮਰ ਜਾਂਅ ! ਕੀ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਹਨ। ਕਲਰ ਕਿੰਨੇ ਫੱਥ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟੀ ਸ਼ਰਟ 'ਤੇ ਨਿਗ੍ਹਾ ਮਾਰਦੀ ਹਾਂ। ਮਨ ਖੱਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੈਂਟ ਤੇ ਟੀ ਸ਼ਰਟ ਮੰਮਾ ਨੇ ਭਾਅ ਜੀ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗਰੇਸ ਬੜੀ ਸੀ। ਭਾਅ ਜੀ ਪਾ ਕੇ ਨਿਕਲਦਾ ਤਾਂ ਬੜਾ ਅਟਰੈਕਟ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੰਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁਆ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਦੀਆਂ ਦੇ ਟੋਪ ਦੇਖੋ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਟ ਦੇਖੋ। ਕੁੜੀਆਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਟਸ ਡਿਫਰੈਂਟ-ਡਿਫਰੈਂਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਲਾਈ ਤੇ ਡੀਜ਼ਾਇਨ ਕਰ ਕੇ। ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਮੋਹਰਿਓਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ...। ਕਲਰ ਵੀ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਲਰ ਬਲਿਊ, ਰੈਡ, ਯੈਲੋ ਤੇ ਗਰੀਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁੜੀਆਂ ਪਿੱਕ, ਪਰਪਲ, ਸਕਾਈ ਬਲਿਊ, ਮੋਵ, ਬੇਬੀ ਪਿੱਕ ਤੇ ਹੋਟ ਪਿੱਕ ਲਾਈਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜੇਬ ਵਿਚ ਹੱਥ ਪਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਪੈਂਟ ਜੁ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਵੇਖੋ। ਕਮਾਲ ਦੀ ਫਿਟਿੰਗ ਆ ਪਰ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿ ਮੁੰਡਿਆਂ ਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਬੌਡੀ ਸਟਰੱਕਚਰ ਵਿਚ, ਅੰਗਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੁੰਦਾ। ਮੇਰੀ ਪੈਂਟ ਦੇ ਗੋਡੇ ਮੋਹਰ ਨੂੰ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਆ। ਮੇਰੀ ਹਿਪ ਭਾਰੀ ਏ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਹਿਪ ਤੋਂ ਪੈਂਟ ਟਾਈਟ ਆ। ਦੀਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੀਨਜ਼ 'ਤੇ ਕਢਾਈ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲੀ ਸਫਾ ਚੱਟ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਦੇ ਡੀਜ਼ਾਇਨ ਦੇਖੋ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲੀ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਰੋਣਾ ਆਉਂਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀਆਂ-ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਦੇ ਡੀਜ਼ਾਇਨ ਵੀ ਡਿਫਰੈਂਟ-ਡਿਫਰੈਂਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਰੋਣਹਾਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਚੁਲਬੁਲੀਆਂ ਦੀਦੀਆਂ ਨੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਘੜਮੱਸ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਮਸਤੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹਵਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਆ। ਉਹ ਵਾਰ- ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਵੀਟੀ ਦੀਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਈ ਆ। ਡਰੈਸਜ਼ ਨੇ ਹਵਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਆ ਵੜੀ ਹਾਂ। ਗੇਟ ਦਾ ਅਰਲ ਲਾਇਆ ਏ।

ਮੈਂ ਟੀ.ਵੀ. ਮੋਹਰੇ ਬੈਠ ਗਈ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਭਾਅ ਜੀ ਫੈਸ਼ਨ ਚੈਨਲ ਲਾ ਕੇ ਕਿਧਰੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰੈਸਜ਼ ਪਾਈ ਬਿਊਟੀ ਕੁਈਨ ਰੈਂਪ 'ਤੇ ਕੈਟ ਵਾਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰੈਸਜ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਚਿੱਤ ਕਰਦਾ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰੈਸਜ਼ ਪਹਿਨਾਂ। ਇਹ ਡਰੈਸਜ਼ ਪਹਿਨ ਕੇ ਮਾਡਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪਰੀ ਲੱਗਾਂ। ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਮੋਹਰੇ ਖੜ੍ਹ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਨੈਣ ਨਕਸ਼ ਵੀ ਤੱਕੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਿਊਟੀ ਕੁਈਨਜ਼ ਦੇ। ਸਿਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਰ ਅੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਚ ਕਰਦੀ ਆਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਆਂ। ਪਰ ਮਾਰ ਡਰੈਸ ਤੋਂ ਖਾ ਰਹੀ ਆਂ।

ਮੈਂ ਇਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਹਾਂ।

ਸ਼ੁਕਰ ਸਕੂਲ ਦੀ ਡਰੈੱਸ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕਲਾਸ ਫੈਲੋਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਛੇੜ-ਛੇੜ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣ। ਹਾਂ ਸੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਕੋਟ ਭਾਅ ਜੀ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਪੰਜਵੀਂ ਤਕ ਤਾਂ ਜੁਰਾਬਾਂ, ਬਨੈਣਾਂ ਵੀ ਪਾ ਲੈਂਦੀ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਭਾਅ ਜੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਅ ਜੀ ਵਰਤਦਾ। ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਚਾਰ ਸਾਲ ਤਕ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੰਮੀ ਦੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਆ। ਟੈਡੀ, ਛੁਣਛੁਣੇ, ਝੂਲਾ, ਵਾਕਰ, ਸਕਲਿੰਗ ਬਾਟਲਜ਼, ਟਾਇਜ਼, ਸ਼ੂਜ ਐਂਡ ਸੋਫਟ ਪਿਲੋਜ਼ ... ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਂ ਭਾਅ ਜੀ ਵਾਲਾ ਹੀ ਯੂਜ਼ ਕੀਤਾ। ਭਾਅ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਗਰਮ ਕੋਟੀਆਂ ਬੁਣ ਕੇ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਉਹ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਮੇਰੇ ਪਾਪਾ ਦੁਬਈ ਗਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਦੋ ਕੁ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਛੁੱਟੀ ਕੱਟਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਾਅ ਜੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੀਆਂ ਜੈਕਟਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੀਆਂ ਪੈ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਛੋਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੰਮੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਆ। ਮਾਸੀ ਦੀ ਕੁੜੀ ਤਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ, ਕੋਟੀਆਂ, ਟੋਪੀਆਂ ਤੇ ਗਲੱਬਜ਼ ਉਹ ਹੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਦੁਖੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਉਹਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਸਾਡੇ ਬਿਲਕੁਲ ਘਸੇ ਪਿਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪੋਚਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਂਟੀ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਹਮਣੇ ਸਟੋਰ ਵਿਚ ਸਕੂਲ ਬੈਗ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵਾਇਆ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਮਾੜੇ ਜਿਹੇ ਵੀ ਫਟੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਮੈਂ ਲੈਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਲੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਟਿਫ਼ਨ, ਜਿਊਮੈਟਰੀ ਬਾਕਸ, ਗੋਗਲਜ਼ ਤੇ ਵਾਟਰ ਬੋਟਲਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਨਵੇਂ ਮਿਲਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਦੇ ਸਾਂਭੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਿਊਮੈਟਰੀ ਬਾਕਸ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਤੋੜ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਵਾਟਰ ਬੋਟਲਜ਼ ਤੇ ਟਿਫ਼ਨ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮਹੀਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਸਨ। ਭਾਅ ਜੀ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖਿਡੌਣੇ, ਕੈਮਰੇ, ਸ਼ੂਜ਼, ਪਿਸਟਲ, ਗੰਨਜ਼, ਕਾਰਾਂ, ਜਹਾਜ਼, ਖੁੱਲੀਆਂ ਜੀਪਾਂ ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਉਹ ਤੋੜ ਭੰਨ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ? ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਚਾਰ ਫਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਟੁੱਟਾ ਹੁੰਦਾ। ਪੂਛ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਖਿਡੌਣੇ ਮੰਗਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਚਨ ਸੈੱਟ, ਟੈਡੀ, ਬਾਰਬੀ ਡੋਲਜ਼, ਬਿੱਲੀਆਂ, ਕੁੱਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਾਪਾ ਬੈਗ ਲਿਆ ਕੇ ਘਰ ਰੱਖਦੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਜਣੇ ਬੈਗਜ਼ ਨੂੰ ਚੁੰਬੜ ਜਾਂਦੇ। ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਨ ਤੇ ਖਿਡੌਣੇ ਭਾਅ ਜੀ ਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਫ਼ਰਾਕਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰਬੀ ਡੌਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਫ਼ਰਸ਼ 'ਤੇ ਲਿਟ ਜਾਂਦੀ। ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦੀ।

“ਬੇਟਾ ਪਵਨਦੀਪ, ਪਾਪਾ ਐਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਆਏ ਆ। ਤੂੰ ਕਲੇਸ਼

ਨਾ ਕਰ। ਪਾਪਾ ਜਿਹੜਾ ਸਮਾਨ ਤੇ ਖਿਡੌਣੇ ਲਿਆਏ ਆ। ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਨੇ। ਇਕੱਲੇ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਦੇ ਨਈਂ, ਤੇਰੇ ਵੀ ਆ”। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ਰਸ਼ ਤੋਂ ਉਠਾ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ।

“ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਰੀ ਧੀ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਖਿਡੌਣੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂ”। ਪਾਪਾ ਮੈਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਂਦੇ।

ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਪਰਚ ਜਾਂਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਪਾ ਕਹਿੰਦੇ, ਮੈਂ ਮੰਨ ਜਾਂਦੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਤੌਖਲਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਕੀ ਇਹ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਹੋਏਗਾ? ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਪਾਪਾ ਛੁੱਟੀ ਆਉਂਦੇ। ਫਿਰ ਉਹੀ ਕਲੇਸ਼, ਉਹੀ ਮੰਨਣ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ। ਛੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਨ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਤਕ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਵਿਰੋਧ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਪਲ ਦੇ ਪਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਨਵਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖਿਡੌਣੇ ਦੇ ਦਿੰਦਾ। ਮੇਰੇ ਅੱਥਰੂ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੇ। ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਛੇਵੀਂ ਜਮਾਤ ਟੱਪਦਿਆਂ ਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਜਿਤਾਉਣ ਲੱਗੀ। ਨੌਵੀਂ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੱਖਰਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਿਆਣੀ ਬੋਝਾ ਆਂ? ਪੰਦਰਾਂ-ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਜੁਆਨੀ ਵੱਲ ਪੈਰ ਪੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਆ।

ਮੈਨੂੰ ਭਾਅ ਜੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ੂਜ਼ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਣਬੁਝ ਕੇ ਸੈਂਡਲਜ਼ ਦੀ ਡਿਮਾਂਡ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਮੇਰੀ ਅੜੀ ਅੱਗੇ ਮੰਮੀ ਮੰਨ ਵੀ ਜਾਂਦੀ। ਪਿੱਛੇ ਸਿਆਲਾਂ ਵਿਚ ਠੰਢ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ੂਜ਼ ਮੰਗ ਲਏ। ਨਾਨਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਵਿਆਹ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਭਾਅ ਜੀ ਦੇ ਦੁਬਈ ਵਾਲੇ ਸ਼ੂਜ਼ ਮੇਰੇ ਮੁਹਰੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਦੁਨੀਆ ਇੱਧਰ ਤੋਂ ਉੱਧਰ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣੇ। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਝਈਆਂ ਲੈ-ਲੈ ਪਵੇ।

“ਕਲੇਸ਼ਣੇ, ਤੇਰੇ ਪਾਪਾ ਕੈਨੇਡਾ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਗਏ ਹੋਏ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਦੁਬਈ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਹਾਲ ਆ। ਲੇਬਰ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਸੀਂ ਚੌਦਾ-ਪੰਦਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਮਿਲਦਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਪਾ ਕਾਰਪੋਂਟਰ ਨੇ। ਇਹ ਪੈਂਤੀ-ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤਕ ਮਸੀਂ ਪੁੱਜਦੇ ਨੇ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ, ਟਿਊਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਤੇ ਮਹਿੰਗਾਈ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚਾਰੇ ਦਾ ਸਾਹ ਸੂਤਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਿਗਾਨੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਖ਼ਾਤਰ ਭੰਸੜਾ ਭੰਨਾਉਂਦਾ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੋਅਰਾਂ ਦੀ ਪਈ ਹੋਈ ਆ”।

ਮੈਂ ਮੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਰਿਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਲੈ ਗਈ ਸੀ। ਕਲਪੀ ਪਈ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਸ਼ੂ ਲੈ ਵੀ ਦਿੱਤੇ। ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਬੋਲੀ ਜਾਵੇ,

“ਮੇਰਾ ਭਾਪਾ ਲੁਹਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿੰਨੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਉਹ ਸੇਪੀ ਕਰਦਾ। ਉੱਥੋਂ ਚਾਰ ਛਿੱਲੜਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੱਪੜਾ ਲੀੜਾ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੇ ਜੱਟਾਂ ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰਾਂ ਦੇ ਟਾਵੇਂ-ਟਾਵੇਂ ਬੰਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੱਬਰ ਲਈ ਕੱਪੜਾ ਲੀੜਾ ਲੈ ਆਉਂਦੇ। ਕਾਮਿਆਂ ਤੇ ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਤਾਰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ। ਅਸੀਂ ਉਹ ਕੱਪੜਾ ਪਾ-ਪਾ ਪਲੀਆਂ

ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੀ ਆਪਣੇ ਸਕੇ ਸੋਦਰੇ ਦੇ ਸ਼ੁਅ ਪਾ ਕੇ ਭਿੱਟ ਜਾਂਦੀ ਆ”।

ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਜਲੂਸ ਕੱਢਿਆ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਵੀ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ—

“ਹੁਣ ਦੋ-ਦੋ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹੀ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਸਾਡੇ ਵੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੱਤ-ਸੱਤ, ਅੱਠ-ਅੱਠ ਨਿਆਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀਗੇ। ਬੁੜੀਆਂ ਇਕ-ਇਕ ਸੂਟ ਨਾਲ ਕਈ-ਕਈ ਨਿਆਣੇ ਪਾਲ ਲੈਂਦੀਆਂ ਸਨ”।

ਮੰਮੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕਿਰਕਿਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰਸੋਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ—

“ਸਾਡਾ ਵੱਸ ਚੱਲੇ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਰਾਣੀ ਦੀ ਹਰ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਈਏ। ਮਹਿੰਗਾਈ ਇਨੀ ਆ, ਜਿਉਣਾ ਮੁਹਾਲ ਹੋਇਆ ਪਿਆ”।

ਪਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਆਂ, ਇਹ ਮਹਿੰਗਾਈ ਕੁੜੀਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਪੈਂਦੀ ਏ? ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਮਾਰ ਝੱਲ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਭਾਅ ਜੀ ਜਦੋਂ ਦੋ-ਢਾਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਇਹਨੂੰ ਸੈਕਲੀ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਛੇ ਕੁ ਸਾਲ ਤਕ ਚਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਢਾਈ-ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਸੈਕਲੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ। ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਾਇਕਲ ਲੈ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਵੱਡੀ ਹੋਈ। ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਰ ਸਾਇਕਲ ਲੈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੈਕਲ ਮੇਰੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

“ਇਹ ਪਵਨ, ਜਿਹੜਾ ਸੈਕਲ ਤੂੰ ਚਲਾ ਰਹੀ ਏਂ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ”। ਸੁੱਖ ਮੈਨੂੰ ਛੇੜਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ।

ਮੈਂ ਚਿੜ ਜਾਂਦੀ। ਸੁੱਖ ਵਾਲਾ ਸਾਇਕਲ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ। ਮੰਮੀ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਖਿੱਚਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਨਵਾਂ ਸਾਇਕਲ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦੀ। ਮੰਮੀ ਮੰਨਦੀ ਨਾ। ਮੈਂ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾ ਦਿੰਦੀ

“ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁੜੀ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰਸ਼ਿਐਲਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋ”।

“ਸਾਡੇ ਵੇਲੇ ਜੰਮਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਚ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਢਾਹ-ਢਾਹ ਕੇ ਸੀਰਮੇ ਪੀਂਦੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਂਦੀਆਂ”। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਪੈ ਜਾਂਦੀ।

ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰ ਫਾਡੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਵੀ ਕਰਦੀ। ਉਹ ਵੀ ਸਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਪਾਪਾ ਜੀ ਦੀ ਇਨਕਮ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਮੰਮੀ ਰੋਜ਼ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸੀਰੀਅਲ ਦੇਖਦੀ ਆ। ਇਹ ਸੀਰੀਅਲ ਔਰਤ ਦੀ ਇਗਜਿਸਟੈਂਸ ਬਾਰੇ ਹਨ। ਇੰਡੀਅਨ ਲੇਡੀ ਕਿਵੇਂ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੀ ਏ। ਸੀਰੀਅਲ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਔਰਤ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਮਰਦ ਦੀ ਗ਼ੁਲਾਮ ਰਹਿੰਦੀ ਏ। ਮੇਰੀ ਮੈਡਮ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ‘ਸਾਡੀ ਭਾਰਤੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਰਦ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਖਦੀ ਆ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿਚ, ਰਾਜਨੀਤਕ ਮੰਚਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਆ। ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਰਾਹ ਰੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਅਰਮਾਨਾਂ

ਦੀ ਬਲੀ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਆ। ਉਸ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਡੈਡੀ, ਭਰਾ ਤੇ ਪਤੀ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।’ ਇਸ ਦੁੱਖੋਂ ਸਾਡੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਾਲੀ ਨੀਤੂ ਮੈਡਮ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਹ ਹੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਨੇ। ਚੌਥ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ—

“ਕੁੜੀਆਂ ’ਤੇ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਕਿਉਂ? ਆਹ ਨੀਂ ਖਾਣਾ, ਉਹ ਨੀਂ ਪੀਣਾ, ਆਹ ਨੀਂ ਲਾਣਾ, ਉਹ ਨੀਂ ਪਹਿਨਣਾ। ਇੱਥੇ ਨੀਂ ਜਾਣਾ, ਉੱਥੇ ਨੀਂ ਖੜ੍ਹਨਾ। ਇੱਦਾਂ ਨੀਂ ਤੁਰਨਾ, ਓਦਾਂ ਨੀਂ ਬੈਠਣਾ। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਨੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਨੀਂ ਦੇਖਣਾ। ਵਾਲ਼ ਪੁੱਠੇ ਨੀਂ ਵਾਹੁਣੇ। ਕੋਈ ਫ਼ੈਸ਼ਨ ਨੀਂ ਕਰਨਾ। ਅੱਖ ਚੁੱਕ ਕੇ ਨੀਂ ਦੇਖਣਾ। ਸਿੱਟ...ਬਕਵਾਸ”।

ਮੈਡਮ ਨੀਤੂ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਬਿਹੋਵੀਅਰ ’ਤੇ ਬੜੇ-ਬੜੇ ਕੁਅਸ਼ਚਨ ਮਾਰਕ ਕਰਦੀ ਆ। ... ਸ਼ੁਕਰ ਆ, ਉਹ ਜ਼ਮਾਨਾ ਲੰਘ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਸਿਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਚੁੰਨੀ ਨੂੰ ਸੀ ਲਾਹੁਣ ਦਿੰਦੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਬਿਨਾ ਚੁੰਨੀ ਲਵਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਨੀਤੂ ਮੈਡਮ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਆ, ਉਹੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪਿਆ।

ਮੈਂ ਚਾਕ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈ ਹਾਂ। ‘ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨਿਵਾਸ’ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹ ਗਈ ਆਂ। ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਫੇਰੀ ਆ। ਚਾਕ ਨਾਲ ‘ਪਵਨਦੀਪ ਨਿਵਾਸ’ ਲਿਖ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਵੜੀ ਹਾਂ।

ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਮੂਡ ਅਪਸੈਂਟ ਹੋਇਆ ਪਿਆ। ਮੇਰਾ ਲਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲ਼ਾ ਸਕੂਲ ਵਰਕ ਰਹਿੰਦਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਲੈਸਨ ’ਤੇ ਧਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਰਿਹਾ। ਡਿਨਰ ਕਰ ਕੇ ਬੈੱਡ ’ਤੇ ਪਈ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਛੱਤ ਵੱਲ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਬਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਵੇ। ਏਹੀ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ।

ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਵੀ ਦੀਦੀਆਂ, ਭਾਅ ਜੀ ਸੁਖਨਿੰਦਰ, ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਗਿਫਟਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਰਹੀ। ਸਕੂਲ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾ ਲੱਗਾ। ਲੈਸਨ ਨਾ ਸੁਣਾਉਣ ਕਰ ਕੇ ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਡਾਂਟ ਵੀ ਖਾਣੀ ਪਈ। ਹੋਮ ਵਰਕ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ। ਸੂਰਜ ਦੀ ਗੀਟ ਘਟੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਅਮਰੂਦ ਤੋੜਨ ਲੱਗ ਪਈ ਹਾਂ। ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਐ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕਿਆ। ਰੇਲਿੰਗ ਤੋਂ ਕਰਮਨ ਨੇ ਮੂੰਹ ਥੱਲੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬੱਚਾ ਥੱਲੇ ਨਾ ਡਿੱਗ ਪਵੇ।

“ਹਾਏ ਦੀਦੀ, ਉਹ ਯੈਲੋ ਕਲਰ ਵਾਲ਼ਾ ਅਮਰੂਦ ਤੋੜ ਕੇ ਦੇ ਦੇ”।

“ਕਰਮਨ ...”। ਆਂਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੜਕੀ ਏ। ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਗਿਆ ਆ।

ਮੈਂ ਅਮਰੂਦ ਲੈ ਕੇ ਸੈਕਿੰਡ ਫਲੋਰ ਆਈ ਹਾਂ। ਕਰਮਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਮਰੂਦ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਏ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਸਿਕਥ ਕਲਾਸ ਦੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਆ ਤੇ ਕਰਮਨ ਥਰਡ ਦਾ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਲੰਬੀ, ਸਲਿਮ ਤੇ ਕੁਈਟ ਜਿਹੀ ਬੇਬੀ ਆ। ਕਰਮਨ

ਗੋਗਲੂ ਜਿਹਾ ਏ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਦਿਹਾੜੀ ਵਿਚ ਇਹਦੀਆਂ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਪੁੱਟ ਲਵਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਵ ਕਰਦੈ। ਪਰ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਭੈਣ ਭਰਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਇਹਦਾ ਕੁਟਾਪਾ ਕਰਦੀ ਆ।

ਇਹ ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ ਸਾਡੇ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹਨ। ਆਂਟੀ ਮੰਮੀ ਵਾਂਗ ਹਾਊਸ ਵਾਈਫ ਆ। ਰਾਜਿੰਦਰਪਾਲ ਅੰਕਲ ਟੈਲੀਫੋਨ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿਚ ਲਾਈਨਮੈਨ ਹਨ। ਉਹ ਘਰ ਆ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁੱਕ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੰਗਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਹਾਂ। ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ-

ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਸਥਾਨ ਏ? ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਆ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਅਸੀਂ ਤਰੱਕੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਾਂ? ... ਵੈਸੇ ਅੰਕਲ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਸਪੋਟਰ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੀ ਸਾਈਡ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ-

“ਅੰਕਲ ਜੀ, ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਰਸ਼ਿਐਲਟੀ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਆ?”

“ਬੇਟਾ, ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕੁੜੀਆਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਂਝ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਬਣਤਰ ਬੜੀ ਟੇਢੀ ਆ। ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਮੁੰਡੇ ਵੱਧ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਆ। ਧੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਜਬੂਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਉਂਝ ਵੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ”। ਅੰਕਲ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

“ਗਰੀਬਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮਜਬੂਰੀਆਂ ਹਨ। ਮੱਧਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੁਣ ਕੁੜੀਆਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਸਾਡੇ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਟੀ.ਵੀ. ਸੀਰੀਅਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ”। ਅੰਕਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।

ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਅੰਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਈ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਕਲ ਝੂਠੇ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਕਲ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਰੋਬਲਮ ਅੰਡਰਸਟੈਂਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਝੇ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ-

“ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਰ”।

ਮੈਂ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਕਰਮਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਘਰ ਵਿਚ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਏ। ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਜੀਅ ਇਕ ਰੂਮ ਵਿਚ ਸੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਰੂਮ ਦਾ ਬੈਂਡ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ। ਬਾਰਬੀ ਡੌਲ ਸਮੇਤ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਕੰਘਾ ਤੇ ਕੈਂਚੀ ਵੀ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ਵਾਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ। ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟ ਕੇ

ਫਰਾਕਾਂ ਤੇ ਸਾੜੀਆਂ ਪਾਉਂਦੀ ਏ। ਫਿਰ ਕਿਚਨ ਸੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣਾ ਤੇ ਖਾਣਾ ਖੁਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ।

ਅੱਜ ਸੰਡੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਫਰੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਉੱਪਰ ਆਈ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਅੰਕਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਹੋਰ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਟੈਡੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਮਚਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾ ਰਹੀ ਐ। ਕਰਮਨ ਨੇ ਵੀ ਇਕ ਚਮਚਾ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਹੈ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਉਹਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਰਮਨ ਤੋਂ ਚਮਚਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਦੁਹਾਈ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਕਰਮਨ ਰੋਂਦਾ-ਰੋਂਦਾ ਆਂਟੀ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਂਟੀ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਕਾਰਾਂ, ਪਿਸਤੌਲ, ਮੋਬਾਇਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਮਸਾਂ ਪੰਦਰਾਂ-ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਖੇਡਿਆ ਹੈ। ਮਲਕ ਜਿਹੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਛਾਂ ਹੈ। ਪੌੜੀ ਥੱਲੇ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਸਾਇਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਇਕਲ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਹੀ ਗੋੜੇ ਕੱਢੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿੰਡੋ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੱਕ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਪਸੀਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਾਹਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹੈ? ਕਰਮਨ ਨੇ ਸਾਇਕਲ ਭਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬ੍ਰੇਕ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਇਕਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਟੰਟ 'ਤੇ ਸਟੰਟ ਮਾਰ ਰਿਹਾ। ਸਾਇਕਲ ਦੀਆਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬ੍ਰੇਕਾਂ ਲਾਈਆਂ ਹਨ। ਉੱਚੀ ਦੇਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਹੈ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਭੱਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੈ।

“ਹਾਏ ਮੰਮੀ, ਮੇਰਾ ਸਾਇਕਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਮੋਟੇ ਨੇ” ਉਸ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਸਾਇਕਲ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਲੜ ਪਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਛੁਡਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਕਰਮਨ ਲੋਹਾ ਲਾਖਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜਿਆ ਪਿਆ। ਮੁੜ-ਮੁੜ ਸਾਇਕਲ ਖੋਹਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਂਟੀ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਚੁੰਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਪੂੰਝਿਆ ਹੈ।

“ਕਲਹਿਣੀਏ ਮਰਨ ਲੱਗੀ ਏਂ, ਜੇ ਉਹ ਸਾਇਕਲ ਚਲਾ ਲਊ। ਤੂੰ ਪੁੱਤ ਆਪਣਾ ਚਲਾ ਲੈ”।

“ਮੰਮਾ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਂ? ਉਹ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਨੂੰ ਚੱਲਦਾ। ਗੋਡੇ ਫੁੱਟਦੇ ਆ। ... ਨਾਲੇ ਉਹ ਵੀ ਦੀਦੀ ਦਾ। ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਵਾਂ ਸਾਇਕਲ ਚਾਹੀਦਾ”। ਕਰਮਨ ਹਟਕੋਰੇ ਲੈ ਰਿਹਾ।

“ਪੁੱਤ, ਤਨਖਾਹ ਮਿਲੀ ਤੇ ਦੀਦੀ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਸਾਇਕਲ ਲੈ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਇਹਦੇ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੇਰੇ ਮੇਚ ਦਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਤੂੰ ਲੈ ਲਵੀ”। ਆਂਟੀ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਤੁਰੀ ਹੈ।

“ਆਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਦਿਓ। ... ਉਹ ਝੂਲਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਵਾਕਰ ਪਿਆ। ਇਹ ਦੀਦੀ ਦੇ। ਉਹ ਮੈਂ ਵਰਤੇ। ਜੈਕਟਾਂ, ਜੁੱਤੀਆਂ, ਪੈਂਟਾਂ, ਕਮੀਜ਼ਾਂ, ਟੋਪੀਆਂ ... ਸਭ ਕੁਝ ਦੀਦੀ ਦਾ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਵੀ

ਮੇਰੀਆਂ ਨੂੰ। ਖਿਡੌਣੇ ਦੀਦੀ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਰਤਾਂ। ਮੇਰਾ ਕੀ ਹੈ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ”? ਕਰਮਨ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੋਰ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਾਂ। ਮੈਂ ਜੁਜ ਦੀ ਅੰਮਾ ਨੂੰ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਧੀ ਆ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਲਾਡਲਾ ਪੁੱਤ ਤੂੰ ਏਂ। ਮਸੀਂ-ਮਸੀਂ ਦਾ। ਆ ਮੇਰੇ ਕੋਲ।... ਹਾਏ ਮਾਂ ਮਰ ਜੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਤਾਰੇ ਤੋੜ ਕੇ ਲਿਆ ਦਿਆਂ।” ਆਂਟੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚ ਲਿਆ ਹੋਇਆ।

“ਆਹ ਬੁਰਸ਼ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦਾ। ਇਹ ਦੀਦੀ ਦਾ ਬੋੜਾ?...ਆ ਗਏ ਜੀ? ਕੀ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਆ ਮੇਰੇ ਸੁਹਣੇ ਸੋਨੂੰ ਮੋਨੂੰ ਲਈ? ਫੜਾਓ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ। ਉਹਨੂੰ ਨਈਂ ਦੇਣੇ”।

ਆਂਟੀ ਨੇ ਅੰਕਲ ਤੋਂ ਦੋਨੋਂ ਚਾਕਲੇਟਾਂ ਲੈ ਕੇ ਕਰਮਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਚਾਕਲੇਟ ਲਈ ਰੋਲਾ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਐ। ਕਰਮਨ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਕ ਚਾਕਲੇਟ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਏ। ਆਂਟੀ ਨੇ ਅੰਕਲ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਅੰਕਲ ਨੇ ਕਰਮਨ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਏਹੀ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

“ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਈਂ। ਪੁੱਤ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਆਂ। ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲੈਂਦੇ ਆਂ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਖਰੀਦਦੇ ਹਾਂ। ਦੀਦੀ ਲਈ ਨੂੰ। ਇਹ ਕਮਲੀ ਤੇਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਰਤਦੀ ਆ।...ਆਹ ਤੇਰੀ ਪਵਨ ਦੀਦੀ ਆ ਨਾ। ਭੈਣ ਜੀ ਹੁਰੀਂ ਇਹਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਆ ਪਰ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਵੱਡਾ ਭਾਅ ਜੀ ਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਵਰਤ ਲੈਂਦਾ ਫਿਰ ਪਵਨ”।

“ਸੁਣ ਲਿਆ ਜੁਜ ਦੀਦੀ! ਪਾਪਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਆ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਨੂੰ”। ਕਰਮਨ ਲੁੱਡੀਆਂ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

ਉਹ ਦੰਦੀਆਂ ਘਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਚਾਕਲੇਟ ਮੁੱਕ ਗਿਆ। ਅੰਕਲ ਡਰੈੱਸ ਚੋਜ ਕਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ... ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਵਾਟਰ ਕਲਰ ਨਾਲ ਪੇਂਟਿੰਗ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੀਆਂ ਉੱਡ ਰਹੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫਰਾਕਾਂ ਵਿਚ ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਕਲਰ ਭਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਕਰਮਨ ਵੀ ਵਾਈਟ ਸ਼ੀਟ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰਡ ਬੋਰਡ ਦੀ ਚੁੰਡੀ ਨਾਲ ਲਾ ਰਿਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ... ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਝੌਂਪੜੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦਰੱਖਤ ਵੀ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੇਤ ਹਨ। ਇਕ ਔਰਤ ਤੇ ਮਰਦ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗੋਡੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਕੁੜੀ ਤੇ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹਨ। ... ਹੁਣ ਸਿਆਪਾ ਪਏਗਾ। ਕਰਮਨ ਕਲਰ ਮੰਗ ਰਿਹੈ। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਅੰਕਲ ਅੰਦਰ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਵੱਲ ਘੂਰੀ ਵੱਟੀ ਆ।

“ਕਰਮਨ, ਇਹ ਵਾਟਰ ਕਲਰ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਭਰ ਨੂੰ ਹੋਣੇ। ਜਦ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋਏਂਗਾ ਸਿਕਥ ਕਲਾਸ ਵਿਚ। ਤਦ ਟੀਚਰ ਸਿਖਾਏਗੀ। ਮੇਰੇ ਸੋਨੂੰ ਮੋਨੂੰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਸਟਲ ਕਲਰ ਦਿੰਦੀ ਆਂ। ਉਹ ਭਰ ਦੇ। ਪਵਨ ਦੀਦੀ ਤੇਰੀ ਹੈਲਪ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਆ।

... ਇਹ ਮੇਰਾ ਸੁਹਣਾ ਨਿੱਕਾ ਵੀਰ ਆ”। ਜੁਜਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਪਿਸਟਲ ਕਲਰ ਦੀ ਡੱਬੀ ਲਿਆ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਉਹ ਤੇ ਮੈਂ ਕਰਮਨ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗ ਭਰਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿਚ ਰੰਗ ਭਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਖੇਡ ਰਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜੁਜ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨੂੰ ਉਭਾਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕਲਰ ਚਾਕ ਜ਼ਰੂਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਮਨ ਵੱਲ। ਜਿਹੜਾ ਕਰਮਨ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਲਾਲ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਏ। ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਰੋਸਾ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਏ। ਉਹ ਖਿੜਿਆ ਪਿਆ।

“ਜੁਜ ਦੀਦੀ, ਉਹ ਵਾਟਰ ਕਲਰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖ ਲਈਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਕਬ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਯੂਜ਼ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ”। ਕਰਮਨ ਨੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੋਲਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਲੋਲੂੜ ਜਿਹੇ ਨੂੰ ਕਿੱਸ ਕੀਤਾ ਏ। ਗੱਲ ਵੀ ਪੁੱਟੀ ਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਮਿਲਾ ਰਿਹਾ। ਜੁਜ ਕਲਰ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਚੀਰ ਕੱਢ ਰਹੀ ਏ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡ ਕੇ ਉਹ ਕਰਮਨ ਦੇ ਵਾਲ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਾਹੁਣ ਲੱਗ ਪਈ ਏ। ਕਰਮਨ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋ ਰਿਹੈ। ... ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ? ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਰਮਨ ਤੇ ਜੁਜ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਰਮਨ ਬਣ ਗਈ ਹਾਂ ਤੇ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨੂੰ ਜੁਜ ਬਣਾ ਧਰਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀ ਉੱਤਰੀ ਹਾਂ। ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਚਾਕ ਲਿਆ ਹੈ। ... ਲੈਟਰ ਬਾਕਸ ਕੋਲ ਪੁੱਜੀ ਹਾਂ। ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਫੇਰੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ‘ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਨਿਵਾਸ’ ਮੁੜ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਖਨਿੰਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਡੈਸ਼ ਪਾ ਕੇ ਪਵਨਦੀਪ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ‘ਸੁਖਨਿੰਦਰ-ਪਵਨਦੀਪ’ ਨਿਵਾਸ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਕਰਮਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਰਗੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਆ ਗਈ ਹੈ।

ਮੈਂ ਮਾਂ...

ਮੈਂ ਈ ਉਹਦੀ ਜਨਮਦਾਤੀ ਆਂ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਸ ਦੇ ਮਾਂ ਵਾਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਏ।

ਮੈਂ ਰਾਤ ਸੁੱਤ-ਉਣੀਂਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ। ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਬੁਲਬੁਲੇ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਤੇ ਕਦੇ ਆਵਾ- ਆਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਫੇਰ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਲਾ ਲਏ। ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।... ਹੁਣ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਜਿਹੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਫੀਡ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ਰਟ ਦਾ ਪੱਲਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ।

ਇਸ ਵਕਤ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਪਈ ਹਾਂ। ਐਡਾ ਵੱਡਾ ਘਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਪੈ ਰਿਹਾ ਏ।

ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ? ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ। ਜੁਆਨ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹਿ ਗਈ ਪਰ ਉਸ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਪੁੱਤਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖਿਆ। ਮਾਂ ਦੀ ਮਮਤਾ ਪਸੀਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੰਝੂ ਵਗ ਤੁਰੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਸਿੱਧੀ ਆਪਣੀ ਲਾਇਰ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ।

ਕਿਮ ਨੇ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੋਣੈ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ।... ਉਹਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਡੋਟੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਏ, ਸਿਵਾਏ ਜਨਮ ਵੇਲੇ ਦੀ ਇਕ ਡੋਟੋ ਤੋਂ। ਇਕ ਦਿਨ ਡੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਂ ਵਾਲੀ ਰੀਕਿਊਸਿਟ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੀ ਲਾਇਰ ਨੇ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਜੱਜ ਕਿਤੇ ਔਬਜੈਕਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸੀ?... ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜੱਜ 'ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਏ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮੋੜੇਗਾ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਤਾਂ ਦੁਆ ਹੀ ਦਏਗਾ? ਪਿਛਲੀ ਹਿਅਰਿਗ ਵੇਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਏਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ- “ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦੈ ਇਹ ਨਿਵੇਕਲੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੇਸ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਏ”।

ਮੈਂ ਕੋਰਟ ਜਾਣਾਂ। ਅਜੇ ਵਕਤ ਬੜਾ ਪਿਆ। ਅੱਜ ਤੜਕੇ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨੇਰਾ.... ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੜੀ ਸੀ।

ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੌਸ਼ ਏਰੀਏ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਬੰਗਲਾ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਮਹੱਲੇ ਵਿਚ ਜਗਮਗ-ਜਗਮਗ ਕਰਦਾ। ਬੰਗਲੇ ਦੀ ਹਰ ਸ਼ੈਅ ਇੰਪੋਰਟਡ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬੰਗਲੇ ਤੇ ਸ਼ੈਆਂ ਨਾਲ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਫੁੱਲਾਂ ਤੇ ਘਾਹ ਵਾਲਾ ਲਾਅਨ ਸੀ।

ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਬੜੇ-ਬੜੇ ਬਿਰਖ ਜੰਗਲ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅੰਬਾਂ, ਜਾਮਣਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ ਵੀ ਕਿਹੜਾ ਘੱਟ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਫੁਲ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਸੀਲਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ... ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ, ਜਾਂ ਮਾਲੀ ਚਾਚੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਦਾ। ਵੱਡੇ ਹਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘਾਹ ਵਿਚ ਲਾਅਨ ਵਿਚ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਾਇਪਾਂ ਉੱਤੇ ਪੀਂਘ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਭੈਣਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਫਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਪੀਂਘ ਝੂਟਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀਆਂ। ਛੋਟੀ ਵਨੀਤਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਟੈਡੀ ਬੀਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਝੂਟੇ ਦਿੰਦੀ।

ਬਾਹਰ ਪੰਛੀ ਜਾਗ ਪਏ ਹਨ। ਉਹ ਸਵੇਰ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਰੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪੰਛੀ ਚੀਅ-ਚੀਅ ਕਰਦੇ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਕਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਕਦੇ ਲਾਅਨ ਵਿਚ ਚਿੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਨੱਚਦੀਆਂ ਟੱਪਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਪੱਤਾ ਵੀ ਨਾ ਹਿਲਦਾ। ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਰਫ ਮੰਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ। ਉਹ ਵੀ ਹੌਲੀ ਜਿਹੇ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਦੁੱਧ...ਡਰਾਈ ਫਰੂਟ ਰੱਖ ਜਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੈਰਿਟ ਲਿਸਟ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਘਰ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ। “ਸਰੂਪ ਚੰਦ ਗੁਪਤਾ ਜੀ, ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੇਵੇ,” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰ ਮਾਣ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਡੈਡੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਫੈਕਟਰੀ ਲਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਤੇ ਡੈਡੀ ਦੇ ਦੋਸਤ ਬੈਂਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਮੈਚਿਊਰ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਲੈ ਕੇ ਫੈਕਟਰੀ ਲਾਈ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਫੈਕਟਰੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਜਦੋਂ ਉੱਥੋਂ ਥੱਕੇ ਟੁੱਟੇ ਘਰ ਆਉਂਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ, ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਤੇ ਖੇਡਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਬਕਾਵਟ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ- ‘ਗਣਪਤੀ ਬੱਪਾ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖਸ਼ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨੋਂ ਬੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਂਸਟ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕਾਂ’। ਸਾਡਾ ਕੈਰੀਅਰ ਬਣਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਏਮ ਸੀ।

ਡੈਡੀ ਜੀ ਨੂੰ ਧੀਆਂ 'ਤੇ ਮਾਣ ਵੀ ਬੜਾ ਸੀ। ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਆਸਾਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਈ. ਆਈ. ਟੀ. ਲਈ ਜੇ. ਈ. ਈ. ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਰੈਂਕ ਲੈ ਕੇ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈ। ਮੰਮੀ ਤਾਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇਕੱਲੀ ਇਕਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਡੈਡੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਸੀ। ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੱਦ-ਕਾਠ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਕੈਨੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿਚ ਬੀ. ਟੈੱਕ. ਕਰ ਲਈ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਹੀ ਬੀ. ਟੈੱਕ. ਕਰਦੀ ਸੀ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਸਨ। “ਬੇਟੀ ਸੁਧਾ, ਤੂੰ ਬੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਜੌਬ ਕਰ ਲੈ। ਸਾਡਾ ਬਿਜ਼ਨਿਸ ਘਾਟੇ ਵਿਚ ਚੱਲ ਰਿਹੈ। ਦੋ-ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੈਰਾਂ ਸਿਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।... ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਯੂ. ਐੱਸ. ਏ. ਤੋਂ ਐੱਮ. ਟੈੱਕ. ਕਰਾਉਣੀ ਏਂ। ਤੂੰ ਉੱਥੇ

ਈ ਸੈਟਲ ਹੋ ਜਾਈ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਟਾਪ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਣਾ। ਛੋਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਤਰੀ ਡਿਊਟੀ”। ਡੈਡੀ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਨੰਬਰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਪਏ ਸਨ।

ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਅੱਠਵੇਂ ਸਮੈਸਟਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਇਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਪਲੇਸਮੈਂਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਪੈਕੇਜ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਨਤੀਜਾ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਨੌਇਡਾ ਦੀ ਇਹ ਕਾਰ ਕੰਪਨੀ ਜੁਆਇਨ ਕਰ ਲਈ।

ਇਹ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲੁੱਡੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਮਾਣ ਵਿਚ ਡਿਊਟੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਰਟਸ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਫਿਊਚਰ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਲਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਡੈਸ਼ ਬੋਰਡ ਦੀ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਕਰਨ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਤੇ ਕਲਾਸਫੈਲੋ ਰਾਜੀਵ ਗਰਗ ਉੱਥੇ ਵੈਲਡਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵਰਕਰਜ਼ ਨਾਲ ਵੈਲਡਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰੰਗ ਨਾਲ ਲਿਬੜੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇਖ-ਦੇਖ ਹੱਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਡਿਊਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਡੈਸ਼ ਬੋਰਡ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਸਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਪੈਕਿਜ ਵਿਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਾਧਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੇਰਾ ਤੇ ਰਾਜੀਵ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ। ਰੋਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਸਾਂ। ਇਕੱਠੇ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਤੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਸਕਰੀਨ 'ਤੇ ਬਿਖਰੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੰਗ ਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ। ਸਾਡੀ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਫੌਰਨ ਤੋਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਹਲੇ ਸਨ। ਰਾਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਫਸ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਾਸਟਰਜ਼ ਕਰਾਂ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਅਕੈਡਮੀ ਤੋਂ ਕੋਚਿੰਗ ਲੈਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਸਕੋਰ ਵਿਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਰਿਕਾਰਡ ਐਗਜ਼ਾਮੀਨੇਸ਼ਨ (ਜੀ. ਆਰ. ਈ.) ਪਾਸ ਕਰ ਗਈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਰਿਜ਼ਲਟ ਆਇਆ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਵਿਚ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਰਿਜ਼ਲਟ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਅਰੇਂਜਮੈਂਟ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਬਸ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ...।

... ਹੰਝੂਆਂ ਨੇ ਸਿਰ੍ਹਾਣਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਏ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਨੇ ਤੇ ਦੰਦ ਵੱਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਹ ਸੀਨ ਚਿਤਵਦੀ ਹਾਂ, ਡਰ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਕਾਂਬਾ ਛਿੜ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰ ਖੱਬੜੀਆਂ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਲੱਤ ਤਾਂ ਨਾਲ ਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।... ਉੱਠ ਕੇ ਬਹਿ ਗਈ ਆਂ। ਰਾਤ ਵੀ ਇੱਕੋ-ਟੱਕ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ।... ਮੈਂ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਏ।

ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗ਼ਮੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਵਿਚ ਰਹੀ। ਰਾਜੀਵ ਬਥੇਰਾ ਦਿਲ ਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ। ਮੰਮੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਪਰ ਮੈਂ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਦੇ ਡਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੀ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਮਾਤਮ

ਹੀ ਮਨਾ ਰਹੀਆਂ ਸਾਂ, ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਪਾਰਟਨਰਜ਼ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਖ਼ਾਲੀ ਠੂਠਾ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲੋਨ ਸਨ, ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਕੇ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਮੋਹਰੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੰਮਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗ਼ਾਬੀਆਂ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ।

ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੈਕਟਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਫੈਕਟਰੀ ਬੈਂਕਰਪਟ ਹੋ ਗਈ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਤਾਂ ਬਸ ਬੈਂਡ ਹੀ ਮੱਲ ਲਿਆ। ਮਾਲਤੀ ਤੇ ਵਨੀਤਾ ਦਾ ਰੋਣ ਠੱਲ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਭੈਣਾਂ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਦੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਹਸੁੰ-ਹਸੁੰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਮੁਰਬਾ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਡਰੀ ਹੋਈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਿਮ ਗਈ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੀਵ ਹੋਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰਾ ਹੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਫਿਊਚਰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਕਰੀਬ ਚੌਵੀ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਰਗੇ ਮੈਟਰੋ ਸਿਟੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਸਵਾ ਤਿੰਨ ਲੱਖ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਪੈਕਿਜ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮਹਿੰਗਾਈ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿਚ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿਚ ਡੁੱਬੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾਉਂਦੀ? ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖ਼ਰਚ ਘਟਾ ਲਏ। ਆਪਣਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡ ਕੇ ਰਾਜੀਵ ਦੀ ਰੂਮਮੇਟ ਬਣ ਗਈ। ਜੋ ਪੈਸੇ ਜੋੜਦੀ, ਉਹ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਜਾਂਦੇ। ਮੈਂ ਹਰ ਵਕਤ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ, ਮਾਸਟਰਜ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਜੀ. ਆਰ. ਈ. ਟੈਸਟ ਮੈਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾ ਕੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਐੱਮ. ਐੱਸ. ਭਾਵ ਐੱਮ. ਟੈੱਕ. ਕਰਨ ਦਾ ਸੋਚਦੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਖ਼ਰਚ ਚੁੱਕਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਸੀ। ਸੋਚਦੀ-ਨਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰ ਲਵਾਂਗੀ, ਨਾਲੇ ਪੜ੍ਹ ਲਵਾਂਗੀ। ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ - ਪੜ੍ਹ ਹੋਏਗਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਹੋਏਗਾ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਸਕੋਰ ਵਾਲੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣਾਂ।... ਪਰ ਮੇਰਿਆ ਬਾਬਲਾ, ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਮੈਂ ਸਿਰ੍ਹਾਣਿਆਂ ਵਿਚ ਸਿਰ ਦੇ-ਦੇ ਰੋਂਦੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਰੋਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।

‘ਕੀ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਤੇ ਹਾਈ ਫੈਮਿਲੀ ਦੀ ਲੜਕੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੱਦਦ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਨਗੇ’।

ਇਕ ਦਿਨ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ‘ਡਾਂਗੀ ਆਈ. ਵੀ. ਐੱਫ. ਸੈਂਟਰ’ ਦੀ ਇਹ ਐਡ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਚੜ੍ਹੀ। ਮੈਂ ਡਰਦੀ-ਡਰਦੀ ਸੈਂਟਰ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਇਓਡਾਟਾ ਭਰਵਾ ਕੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਿਚ ਸੇਵ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਜ਼ਿਹਨੀ ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ, ਆਦਤਾਂ, ਸਮਰੱਥਾ ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਆਦਿ ਜਾਨਣ ਲਈ ਜੀਨੋਮ ਦੀ ਸੀਕੁਐਂਸ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਵਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

“ਮਿਸ ਗੁਪਤਾ, ਇਕ ਔਲਾਦ ਤੋਂ ਬਾਝ ਜੋੜਾ ਏ। ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਨੀ ਏਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਲੇਗਾ। ਭਾਵ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰੋਗੇ?” ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਡੀਲ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸੀ।

“ਨਹੀਂ ਸਰ”। ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਬਣਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ।

“ਮਿਸ ਗੁਪਤਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਉਦਾਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਿਆਣੀਆਂ ਨੇ”। ਡਾਕਟਰ ਮਮਤਾ ਡਾਂਗੀ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲੱਗੀ।

ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉਠ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਖਰੀ ਤੀਰ ਛੱਡਿਆ— “ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪੁੰਨ ਆ। ਨਾਲੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਸੈਲਰੀ ਜਿੰਨਾ ਪੇਅ ਕਰਨਗੇ।... ਮਨ ਬਣਾ ਕੇ ਵੀਕ ਤਕ ਦੱਸ ਦੇਣਾ”।

ਮੈਂ ਅਨਮੈਰਿਡ ਮਾਂ ਬਣਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਐਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਮੰਮ ਨਾ ਕਹਾ ਸਕਦੀ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਸੈਂਟਰ ‘ਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਕੇ ਟੈਕਸੀ ਫੜ ਲਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਬੈੱਡ ‘ਤੇ ਗਿਰਦੇ ਸਾਰ, ਮੇਰੇ ਹਟਕੋਰੇ ਉੱਚੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ‘ਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰੋਈ। ‘ਜੇ ਡੈਡੀ ਜੀ ਅੱਜ ਜਿਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ, ਇਹ ਦਿਨ ਨਾ ਦੇਖਣੇ ਪੈਂਦੇ’, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹੀ ਖਿਆਲ ਆਈ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਰਾਜੀਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਘਾਟ...

ਡੈਡੀ ਜੀ ਦੀ ਡੈੱਥ ਹੋਈ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਗਈ। ਮੰਮੀ ਜੀ ਦਾ ਫੋਨ ਸੀ। -- ‘ਸੁਧਾ ਬੇਟਾ, ਬੈਂਕ ਵੱਲੋਂ ਬੰਗਲੇ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਆ ਗਏ ਨੇ’। ਇਕ ਨਵੀਂ ਮੁਸ਼ੀਬਤ ਹੋਰ ਆ ਪਈ। ਡਾਕਟਰ ਡਾਂਗੀ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੈਲਰੀ ਜਿੰਨੀ ਆਫਰ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਅਨਮੈਰਿਡ ਮਦਰ ਬਣਾਂ ਜਾਂ ਨਾ, ਬਸ ਇਸ ਚੱਕਰਵਿਊ ‘ਚ ਫਸ ਗਈ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਵਨੀਤਾ ਦੀ ਲੈਟਰ ਆਈ ਸੀ। ਪੈਸੇ ਕੋਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਮੈਸਟਰ ਦਾ ਦਾਖ਼ਲਾ ਲੇਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਘੁਲਣ ਲੱਗੀ। ਪਾਗਲ ਹੋਈ ਖ਼ੁਦ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਪਸੈਂਟ ਹੋਈ ਦੇਖ ਰਾਜੀਵ ਨੇ ਡਾਂਗੀ ਸੈਂਟਰ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸਰੋਗੇਸ਼ਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਕੇ ਹੀ ਸੈਂਟਰ ਪੁੱਜੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਾ. ਮਮਤਾ ਖਿੜ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਆਓ ਭਗਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਸ ਦੱਸਿਆ “ਉਸ ਜੋੜੇ ਲਈ ਉਸ ਦਿਨ ਹੀ ਸੂਟਏਬਲ ਮਦਰ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਹੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੱਪਲ ਏ। ਤੁਸੀਂ ਹਾਂ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਦੋਨਾਂ ‘ਪਾਰਟੀਆਂ’ ਦੇ ਬਾਇਓਡਾਟਾ ਤੇ ਜੀਨੋਮ ਸ਼ੇਅਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਆਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਪਰਫੈਕਟ ਮਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਡੀਲ ਫਾਈਨਲ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਾਂਗੀ”।

ਡਾ. ਮਮਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਦਾ ਵੈੱਬ ਬਲੌਗ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਘਰ ਆ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਿਊਟਰ ਆਨ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਲੌਗ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਡੈਵੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ‘ਮੇਰਾ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਊਨ ਨਾਲ ਕਾਲਿਜ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਸਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਗੂੜ੍ਹੇ ਮਿੱਤਰ ਸਾਂ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਡਟ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ। ਡਿਗਰੀ ਲੈਣ ਤਕ ਕਈ ਜੋੜੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਤੇ ਕਈ ਟੁੱਟੀਆਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੇ ਸਟੀਵਨ ‘ਟੂਅ ਸੋਲਜ਼

ਇਨ ਏ ਬਾਡੀ' ਵਾਂਗ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਸਟੀਵਨ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਜੋੜਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੀ, ਉਹ ਲਿਵ ਇਨ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੁਝ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਤਾਂ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹ ਬੇਬੀ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਟੀਵਨ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਉਨ ਨੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਲੈਣ ਉਪਰੰਤ ਮੈਰਿਜ ਕਰਵਾ ਲਈ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਅਸੀਂ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਵਪਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਮੇਤ ਪੰਜ ਸਟੇਟਾਂ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਾਮਾਨ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੇਅਰਹਾਊਸ ਹਨ ਪਰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਕਿਲਕਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਵੱਜੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਖਿਡਾਉਣ ਲਈ ਤਰਸੇ ਪਏ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਮੇਰੇ ਅੰਡੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਬੱਚਾ ਠਹਿਰ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਰੀਰ ਭਰੂਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਗਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਇਸ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਅੰਦਰੋਂ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਦਾ ਘੱਟ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਬੱਚਾ ਗੋਦ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਸਾਡਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਹੀ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਡੇ ਡਾਕਟਰ ਹੌਪਕਿਨ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ 'ਬਾਂਝ ਜੋੜਿਆਂ ਵਾਸਤੇ 'ਇਨ ਵਿਟਰੋ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ' ਤਕਨੀਕ ਨਾਲ ਔਰਤ ਦੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ ਤੇ ਮਰਦ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਭਰੂਣ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਏ। ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਲਦਾ ਏ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਰੋਗੇਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਡ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯਤਨ ਕਰੋ, ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ'। ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਸਟੀਵਨ ਨੂੰ ਡਾ. ਹੌਪਕਿਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ ਏ। ਅਸੀਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਲੈਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਡੀ ਸਟੇਟ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿਚ 'ਸਰੋਗੇਸੀ' ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੰਟਰਨੈੱਟ 'ਤੇ ਸਰਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਦੇ ਵਪਾਰ ਸਬੰਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਜਾਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਤੇ ਯਕੀਨ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਈ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਲੈਵਲ ਦੀ 'ਬੇਬੀ ਕੰਪਨੀ' ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਪੇਡ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਦੀ ਲੋੜ ਏ, ਜਿਹੜੀ ਸਿੱਖਿਅਤ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਤੇ ਹਾਈ ਫਾਈ ਫੇਮਿਲੀ ਦੀ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ

ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗੇ”।

ਮੈਂ ਡੈਵੀ ਦਾ ਬਲੋਗ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਡਾ. ਮਮਤਾ ਦੀ ਕਾਲ ਦਾ ਇਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।

ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਊਨ, ਡੈਵੀ, ਮੰਮੀ ਤੇ ਮੈਂ ਡਾਂਗੀ ਆਈ ਵੀ ਐੱਫ ਸੈਂਟਰ ਵਿਚ ਸਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਾ. ਮਮਤਾ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਪਰ ਵਰਕ ਕਰਵਾਇਆ। ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਕਰਨ, ਜੰਮਣ ਪੀੜਾਂ ਜਰਨ ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਲਈ ਮੰਮੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕਰਵਾਏ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਜੋੜੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਾਲਾਂਗੀ। ਭਰੂਣ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਡਿਲਿਵਰੀ ਤਕ ਸਾਰੇ ਖ਼ਰਚ ਅਤੇ ਫੀਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕੀਤੇ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਡਾ. ਡਾਂਗੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਢੰਗ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਦਾ...ਮਤਲਬ ਮੇਰਾ ਬੀਮਾ ਵੀ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਡਿਲਿਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚਾ ਅਸਲ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਐਗਰੀਮੈਂਟ 'ਤੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਐਗਰੀਮੈਂਟ 'ਬੇਬੀ ਕੰਪਨੀ' ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਫਾਈਨਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਡਾ. ਮਮਤਾ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ਡੈਵੀ ਦੇ ਅੰਡੇ ਅਤੇ ਸਟੀਵਨ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂਆਂ 'ਤੇ 'ਇਨ ਵਿਟਰੋ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ' ਤਕਨੀਕ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਜੈਵਿਕ ਮਾਂ ਡੈਵੀ ਦੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ (ਓਵਰੀ) 'ਚੋਂ ਅੰਡਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਧੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਕਾਰਜ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਅਲਟਰਾਸਾਊਂਡ ਦੀ ਸੇਧ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਰਾਹੀਂ ਇਕ ਲੰਮੀ ਬਰੀਕ ਸੂਈ, ਅੰਡਕੋਸ਼ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ। ਉਸ 'ਚੋਂ ਤਰਲ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੰਡਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਬੜੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨਾਲ ਸੁੰਨ ਕਰ ਕੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਡੈਵੀ ਦੇ ਅੰਡੇ ਨੂੰ ਕਲਚਰ-ਮੀਡੀਅਮ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸ ਦੀ ਮੈਚਿਊਰਟੀ ਬਾਰੇ ਆਧੁਨਿਕ ਤਕਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਜਾਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਾਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਇਨਕੂਬੇਟਰ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਨਾਲ ਦੀ ਨਾਲ ਸਟੀਵਨ ਦੇ ਵੀਰਜ 'ਚੋਂ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਕੱਢ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਡਾ. ਡਾਂਗੀ ਤੇ ਡਾ. ਮਮਤਾ ਫੌਰਨਰ ਕਲਾਇੰਟਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਸਗੋਂ ਆਪ ਕੀਤਾ। ਵੈਸੇ ਸਾਰੀ ਟੀਮ ਸਰਗਰਮ ਸੀ। ਡਾ. ਡਾਂਗੀ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਤੇ ਅੰਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਪੱਕਤਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਸੀ। ਖ਼ਾਸ ਕਲਚਰ-ਮੀਡੀਅਮ ਵਿਚ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਤੇ ਅੰਡੇ ਦੀ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਯਾਨੀ ਮੇਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਇਨਕੂਬੇਟਰ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਇਕ ਸੈੱਲ ਤੋਂ, ਬਾਰਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਤੋਂ ਦੋ, ਦੋ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸੈੱਲ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਅਠਤਾਲੀ ਤੋਂ ਬਹੁੱਤਰ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਮੁੱਢਲਾ ਭਰੂਣ ਬਣ ਗਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਨੇ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਭਰੂਣ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖ ਲਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਭਰੂਣ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਆਖ਼ਰ ਇਕ ਭਰੂਣ ਤੋਂ ਬਣੇ ਜਾਇਗੋਟ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਟਿਕਾਉਣ ਵਿਚ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ

ਕੰਪਨੀ ਤੋਂ ਲੀਵ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਜਣੇਪੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮੈਂ ਟੈਫਲ ਦਾ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਟੈਸਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਕਿਹੜਾ ਸੌਖੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠ ਜਾਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਵੇਂ ਲੱਗਣਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਔਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰਦ ਸਹਿਣਾ।... ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਸ ਨੌਟੀ ਬੁਆਏ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਬੜੀ ਅਲਰਟ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹਦੀ ਸੇਫਟੀ ਖਾਤਰ ਤਾਂ ਰਾਜੀਵ ਤੋਂ ਵੀ ਡਿਸਟੈਂਸ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਦੀ।

ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਬੇਬੀ ਡਿਲਿਵਰ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਰਿਹਾ। ਸਗੋਂ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕਢਾ ਰਿਹਾ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਊਨ ਤੇ ਡੈਵੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋ ਵੀਕ ਬਾਅਦ ਇੰਡੀਆ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਡੇਵਿਡ ਬਰਾਊਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਠ ਵੀਕ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਬਰਥ ਨੂੰ ਸੈਲੀਬਰੇਟ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡੇਵਿਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪੇਪਰ ਵਰਕ 'ਬੇਬੀ ਕੰਪਨੀ' ਤੋਂ ਕੰਪਲੀਟ ਕਰਵਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਾਸ਼ੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ।

ਚੈੱਕ ਰਸੀਵ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਮੈਂ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਰਗ-ਰਗ ਵਿਚ ਉਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਮਮਤਾ ਸੀ। ਆਫਟਰ ਆਲ ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੀ ਤਾਂ ਅੰਸ਼ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਪਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਪਾਗਲ ਕਰ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਲਾ ਲੈਂਦੀ।

ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨੇ ਸੁੱਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ। ਉਦੋਂ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜਾ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਘੁਕ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਭਰਦਾ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਤੇ ਕੋਮਲ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਮਾਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਪਕੜ ਲੈਂਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਡੇਵਿਡ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਐਗਰੀਮੈਂਟ 'ਤੇ ਸਿਗਨੇਚਰ ਜੂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਸੀ। ਵੇਲ ਵਾਂਗ ਵਧ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਬੈਂਕ ਨੇ ਬੰਗਲੇ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਕੱਢੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਤੋਂ ਜੋ ਐਡਵਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੀ ਰਕਮ ਮੈਂ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਕਰਵਾ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਹ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਾਂਗੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬੜੇ ਦੁਖੀ ਮਨ ਨਾਲ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਦੇ ਜੂ. ਐੱਸ. ਏ. ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਅਪਸੈਂਟ ਹੋ ਗਈ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਖਾਣਾ ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਾ ਲੰਘਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਰੂਮ ਖਾਣ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਜੀਵ ਬਥੇਰਾ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਪਰ ਡੇਵਿਡ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਅਧੂਰੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਛੋਟੇ, ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਖਿਡੌਣੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਚੀ ਰਹਿੰਦੀ। ... ਮੈਂ ਵੀ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਜੀ. ਆਰ. ਈ.

ਤੇ ਟੈਂਫਲ ਦੇ ਟੈਸਟ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਸ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅਕੈਡਮੀ ਰਾਹੀਂ ਪੇਪਰ ਵਰਕ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਔਫ ਸਦਰਨ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਟਾਪ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਲਾਸ ਐਂਜਲਜ਼ ਦੀ ਇਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਫੀਸ ਭਰ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆ ਕੇ ਸਟੱਡੀ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈ। ਪਿੱਛੇ ਮੰਮੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੜਫਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮਾਲਤੀ ਤੇ ਵਨੀਤਾ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੈਂਪਸ ਅੰਦਰ ਕਦੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚ, ਕਦੇ ਕੋਰੀਅਰ ਤੇ ਕਦੇ ਪੇਪਰ ਮਾਰਕਿੰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਦੀ। ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਪਿੱਛੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਵਿਚ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਵਿਚ ਮਾਸਟਰ ਡਿਗਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਜੌਬ ਲੱਭਣ ਲੱਗੀ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਚਾਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ। ਚੌਥੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਮਿਸਟੀ ਆਟੋਮੋਬਾਇਲ ਹੈਵਡ ਵੱਲੋਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਕਰ ਲਈ।

ਇਹ ਮਲਟੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਰ ਕੰਪਨੀ ਏ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਸ ਦੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੋਬੋ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਕਰਨੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਈਂ ਬਣਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਹਾਅਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਕੰਟਰੈਕਟ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦਸ ਸਾਲ ਤਕ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਬਾਂਡਿਡ ਰਹਾਂਗੀ। ਇਸ ਦਸ ਸਾਲ ਦੇ ਕੰਟਰੈਕਟ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ, ਇਕ ਸਹੂਲਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਦਸ ਸਾਲ ਤਕ ਬੇਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਕੰਪਨੀ ਮੈਨੂੰ ਪੱਚੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪੇਅ ਵਾਧੂ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਨ। ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਵਾਧੂ ਤਨਖ਼ਾਹ ਤੇ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

‘ਦਸ ਸਾਲ ਬੇਬੀ ਨਹੀਂ ਲਏਗੀ’ ਵਾਲੇ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ‘ਤੇ ਸਿਗਨੇਚਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕੰਬੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਾਲਮ ‘ਤੇ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਤੀਹ ਸਾਲ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ, ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਪਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਰੀਕ ‘ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬੈਂਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੋਚੀਂ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਫਿਊਚਰ ਲਈ ਨੱਠੇ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਡੈਡੀ ਜੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਾਲੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ ‘ਤੇ ਸੁੱਟੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਾਂ ਕਦੋਂ ਬਣਾਂਗੀ? ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਂ ਹੁਕੁਕਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਡੇਵਿਡ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਡੈਡੀ ਜੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ‘ਤੇ ਭਾਰੂ ਪੈ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ‘ਤੇ ਸਿਗਨੇਚਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕੰਪਨੀ ‘ਤੇ ਆਇਆ ਗੁੱਸਾ ਪੀ ਗਈ। ਸਰ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ

ਮੁਸਕਰਾ ਪਈ।

ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁਝ ਗਈ। ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਏਨਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰ ਖੁਰਕਣ ਦੀ ਵੀ ਵਿਹਲ ਨਾ ਮਿਲਦੀ। ਸਵੇਰੇ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂਦੀ। ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਘਰ ਪੁੱਜਦੀ, ਸਰੀਰ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਬੈੱਡ ਉੱਤੇ ਗਿਰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਨੀਂਦ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਨੀ ਮੇਕਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਜੇ ਕਿਤੇ ਵਿਹਲ ਮਿਲਦੀ, ਮੈਂ ਪਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਫੋਟੋ ਕੱਢ ਕੇ ਚੁੰਮ ਲੈਂਦੀ। ਫਿਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਘਰ ਫੋਨ ਵੀ ਘੱਟ ਹੀ ਕਰਦੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਵੀ ਨਾ ਕਰਵਾਉਂਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਜੀਵ ਨੇ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰੀ ਰੱਖੀ। ਉਹ ਤੇ ਮੈਂ ਬਾਈ ਲਾਅ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਬਣ ਗਏ ਸਾਂ। ਰਾਜੀਵ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਮੰਗਵਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਜੌਬ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ ਸਾਂ। ਮੈਂ ਇੰਡੀਆ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦਿੰਦੀ ਤੇ ਏਥੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੀਆਂ, ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵੀ। ਰਾਜੀਵ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭੈਣ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੀ।

ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਂਗ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕੋਰਸ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਾਲਰ ਭੇਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਗਿਫਟ ਭੇਜਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਮੇਰੀ ਮੰਮਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨੂਰ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਬੰਗਲਾ ਮੁੜ ਚਮਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਚੀਅ-ਚੀਅ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋ ਨਾਲ ਆਲਾ-ਦੁਆਲਾ ਮਹਿਕਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਮਾਲਤੀ ਆਰਥੋ ਦੀ ਡਾਕਟਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਵਨੀਤਾ ਕੰਪਿਊਟਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ। ਦੋਵੇਂ ਕੈਨੇਡਾ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਤੇ ਵਿਆਹੁਣ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਫਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਰਾਜੀਵ ਦੀਆਂ ਵੀ ਸਭ ਲੋੜਾਂ ਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਦੀ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ਼ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਰੋਬੋ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਰੋਬਟ ਹੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਿਰਫ਼ ਕੰਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਮਝਦੀ। ਮੈਂ ਕੰਪਨੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਲਾਗਤ ਘਟਾਉਣ ਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ। ਕੰਪਨੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ, ਮਸ਼ੀਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਘੱਟ ਪਵੇ। ਮੈਂ ਹਾਇਰ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲੋਂ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਅਪਰੂਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ। ਟੈਕਸਾਸ, ਨਿਊਯਾਰਕ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ, ਕੈਨੇਡਾ, ਜਾਪਾਨ ਆਦਿ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਪਲਾਂਟਸ ਵਿਚ ਤੁਰੀ ਫਿਰਦੀ।

ਸ਼ੁਰੂ-ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਂਦੀ। ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਉਂਦੀ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਆਉਂਦੀ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਵਾਲਾ ਸਾਡਾ ਯੂਨਿਟ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਜਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਵਾਰ ਉੱਪਰ ਹੀ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਬਰਾਊਨ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਊਸ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਵਾਂ ਐਡਰੈੱਸ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋਈ ਮੁੜੀ ਸੀ।

ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਨ ਆ ਗਏ ਸਨ।

ਮੇਰੀ ਜੋਬ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬੇਬੀ ਨਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਦਾ ਪੀਰੀਅਡ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਬਣਵਾਸ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਹਲ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਨਖਾਹ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਡਿਊਟੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਲੀ ਮਾਂ ਜਾਗ ਪਈ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਟਾਗਰਾਮ 'ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪਾ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਵੀ ਮਾਂ ਬਣਨ ਨੂੰ ਮਨ ਕਾਹਲਾ ਹੋ ਉੱਠਿਆ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਇਸ ਅਨਮੋਲ ਸੋਗਾਤ ਦਾ ਨਿੱਘ ਮਾਣਾਂ। ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਲੈਪਟਾਪ 'ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ। ਡਾਊਨਲੋਡ ਕਰ ਲੈਂਦੀ। ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੱਢ ਕੇ ਬੈਂਡ ਭਰ ਦਿੰਦੀ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਉੱਪਰ ਲਿਟ ਜਾਂਦੀ। ਵੈਸੇ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਫੋਟੋ ਮੈਂ ਸਕਰੀਨ 'ਤੇ ਵਾਲ ਪੇਪਰ ਵਜੋਂ ਲਾ ਰੱਖੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਜੀਵ ਬੱਚੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਪਰ ਸਾਡੇ ਪੱਲੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੀ ਪਈ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਾ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਲੇਟ ਹੋ ਗਏ ਸਾਂ। ਕਦੇ ਗਾਇਨੀ, ਕਦੇ ਇਨਫਰਟੀਲਿਟੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਗੋੜੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਸਟ ਵੀ ਕਰਵਾਏ। ਆਖ਼ਰ ਇਕ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਅਲੀਸਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ “ਲੇਟਰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਕਨਸੀਵ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੰਮ ਏ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਫੁਲ ਏਫਰਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ”।

ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਜੀਵ ਨੇ ਡਾਲਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਮਾ ਲਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਹੇਵਡ ਵਿਚ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਰ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤੜਫ਼ਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਰਾਜੀਵ ਵੀ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਪਰੈਗਨੈਂਸੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਤੋੜਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ‘ਵਾਧੂ ਤਨਖਾਹ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਲੈ ਲੈਣੀ ਏ’, ਸੋਚ ਕੇ ਅਬੋਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਕੈਰੀਅਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਕੰਮ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੀ।... ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਾਂ ਬਣਨ ਦਾ ਗੋਲਡਨ ਪੀਰੀਅਡ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ ਭੈਣਾਂ ਕੋਲ ਮੇਰਾ ਫ਼ੋਨ ਸੁਣਨ ਲਈ ਟਾਇਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਏ। ਉਹ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਰਾਊਂਡ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ‘ਚ ਹਿੰਦੀ ਸਿਖਾਉਣ। ਉਹ ਹਸਬੈਂਡਜ਼ ਨਾਲ ਬਰਫ਼ੀਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਟਾਇਮ ਨਹੀਂ ਏ। ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੁਸ਼-ਹੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਬੇਬੀ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ ਏ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹਿੱਕ 'ਤੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ।

ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੇਬੀ ਲੈਣ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਪਰ ਸਭ ਵਿਅਰਥ। ਅਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦਾ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਬੋਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣ ਨਾਲ ਬੱਚੇਦਾਨੀ ਵਿਚ ਨੁਕਸ ਪੈ ਗਿਆ।

ਰਾਜੀਵ ਦੀ ਫੋਟੋ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤਕ ਰਹੀ ਏ।

ਆਖ਼ਰ ਇਹ ਬੰਦਾ ਵੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕਰ ਗਿਆ। ਅਮਰੀਕਾ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅੱਕ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੈਕਸੀਕਨ ਲੇਡੀ ਮਾਰੀਆ ਨਾਲ ਫਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਸੋਚਦੀ ਆਂ, ਰਾਜੀਵ ਕਿਉਂ ਮਾਰੀਆ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ? ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਕਮਲੀਏ! ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਭਰ ਜੁਆਨ ਔਰਤ! ਉਹਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਦੀ ਖਿੱਚ ਈ ਇੰਨੀ ਏ, ਮੇਰਾ ਬੰਦਾ ਪੱਟਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਕੀ ਦਿਨ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਮੁੰਡੇ ਮੈਨੂੰ ਖੜ੍ਹ-ਖੜ੍ਹ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲਾਤ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ। ਢਿਲਕੇ-ਢਿਲਕੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਕੱਸੀ ਫਿਰਦੀ ਆਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮਾਰੀਆ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ...। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਪਰੈਗਨੈਂਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਬੋਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ, ਉਦੋਂ ਰਾਜੀਵ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਹੁਣ ਕਹਿ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਬੌਸ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਦੀ ਸੀ... ਚਲੋ ਇਸ ਕਮੀਣੇ ਦਾ ਕੀ ਕਹਿਣਾ।

ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰੀਆ ਤੇ ਰਾਜੀਵ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਾਕ ਨਾ ਸਹਿਣਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਝੇ ਕੁਝ ਨਾ। ਉਹ ਬੰਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਰਹੇ। ਕਿਸੇ ਮਾਰੀਆ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਏ। ਘਰ ਵਿਚ ਕਲੇਸ਼ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਟੱਸਲ ਵਧਦੀ-ਵਧਦੀ ਤਲਾਕ ਤਕ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਮੈਂ ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਭੁੱਲਿਆ ਭਟਕਿਆ ਘਰ ਆ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਕੁੱਛੜ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦ 'ਤੇ ਅੜ ਗਿਆ। ਮਾਮਲਾ ਕੋਰਟ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਮ ਮੇਰੀ ਤੇਜ਼ ਤਰਾਰ ਵਕੀਲ ਏ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਰਾਜੀਵ ਤਲਾਕ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਬਸ ਇਸ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੋਈ ਸੁੱਧ-ਬੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਦਿਨ ਨਾ ਰਾਤ ਦਾ ਫਰਕ ਸੀ। ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖ ਘੂਰੀਆਂ ਵੱਟਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮਾਲਤੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ 'ਦੂਜੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਵਾ ਲੈ'। ਸੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਆਂ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਪੀਰੀਅਡਜ਼ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਸੀ। ਮੀਨੋਪਾਜ਼ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਕੁੱਖ ਕਿੱਥੋਂ ਸੁਲੱਖਣੀ ਹੋਣੀ ਏ? ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਸੈਕਿੰਡ ਮੈਰਿਜ ਲਈ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ... ਮੈਂ ਸੋਚੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਉਹ ਕਿਹਦੇ ਲਈ ਕਰਦੀ ਸੀ? ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੌਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹੈ? ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਸਰਮਾਏ ਦਾ ਜਾਲ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ੀਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

... ਹਾਂ, ਮੈਂ ਰੋਬਟ ਹਾਂ। ਇਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਆਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬੰਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪਾਪੜ ਵੇਲਦਾ ਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਊਨ ਤੇ ਡੈਵੀ ਵੀ ਏਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ 'ਚੋਂ ਡੇਵਿਡ ਬਰਾਊਨ ਲੈਣ ਇੰਡੀਆ ਗਏ ਸਨ। ਜਦ ਮੈਂ ਰਾਜੀਵ ਗਰਗ ਨਾਲ ਕੇਸ ਲੜ ਰਹੀ

ਸੀ, ਗੱਲਾਂ-ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਵਕੀਲ ਕਿਮ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਮ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੈਡੀਕਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਹਨੇ ਮੈਡੀਕਲ ਛੱਡ ਕੇ ਲਾਅ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ। ਕਿਮ ਮੈਡੀਕਲ, ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ, ਕੇਸ ਲੜ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹਨੇਰ ਪੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰਾਤ ਸੁੱਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਡੇਵਿਡ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਕੰਧ 'ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਚਿਤਰ ਵਿਚਲਾ ਬਾਲ ਗਨੇਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਡੇਵਿਡ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਕੁੱਖੋਂ ਜਨਮਿਆ, ਦੋ ਢਾਈ ਮਹੀਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਮਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਦੀ ਰਹੀ, ਸਾਂਭਦੀ ਰਹੀ ਤੇ ਖਿਲਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾ ਲੈਂਦਾ। ਉਹਦੇ ਬੁੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੁਤਕੁਤਾੜੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਉਹ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲੀਂ ਜੁਟ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਉਂ-ਉਂ ਕਰਦਾ। ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਉਹ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦਾ।

ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਵੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ। ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਤੜਕੇ ਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਘੁਲ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਬਾਲ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਆ ਚੜ੍ਹਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਡੇਵਿਡ ਬਰਾਊਨ ਦਾ ਬਿਜ਼ਨਿਸ ਵਾਲਾ ਐਡਰੈੱਸ ਸਰਚ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਤੇ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾ ਪੁੱਜੀ। ਉੱਥੇ ਡੇਵਿਡ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲੀ।

“ਬੇਟਾ, ਮੈਂ ਸੁਧਾ ਗੁਪਤਾ। ਤੇਰੀ ਜਨਮ ਦਾਤੀ...,” ਇਕ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣੀ ਪਈ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਜਾਣਦੈਂ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਏਂ,” ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਕਵੈਸਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੰਮ ਕਨਸਿਡਰ ਕਰ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਤੇਵਰ ਹੀ ਬਦਲ ਗਏ। ਉਹ ਇਕਦਮ ਚੀਕ ਉੱਠਿਆ “ਹੇ ਓਲਡ ਲੇਡੀ, ਤੂੰ ਧਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਬਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੰਮ ਡੈਡ ਨੇ ਪੇਅ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਜੇ ਹੋਰ ਲੋੜ ਏ ਤਾਂ ਹੋਰ ਲੈ ਲੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਡੈਵੀ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਮ ਮੰਨਦੈਂ। ਉਹਦੇ ਅੰਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਹਦੀ ਅੰਸ਼ ਹਾਂ। ਮੰਮ ਡੈਡ ਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਐਡੇ ਵੱਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਇਆ।... ਬੋਲ ਕਿੰਨੇ ਡਾਲਰ ਚਾਹੀਦੇ?” ਉਸ ਡਰਾਅਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚੈੱਕ ਬੁੱਕ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈ। ਇਕ ਮਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਉਤਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦਿੱਲੀ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੈੱਕ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਤੇ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਈ ਦਿਨ ਡਿਸਟਰਬਡ ਰਹੀ। ਉਦੋਂ ਜੁਆਨ ਸੀ, ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ

ਗਈ। ਹੁਣ ਝੱਲਣਾ ਔਖਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੁਲਹਿਣੇ ਕੋਲੋਂ ਸਰਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਰਹੀ ਸੀ ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਸ਼ਬਦ 'ਮੰਮ' ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

“ਬੇਟਾ, ਉਸ ਟਾਇਮ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਡਾਲਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਈਂ। ਤੇਰੇ ਮੰਮ ਡੈਡ ਵਾਲੇ ਡਾਲਰ ਮੋੜ ਸਕਦੀ ਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਚਾਹੀਦਾ”। ਮੈਂ ਮਾਂ ਵਾਲਾ ਤਰਲਾ ਲਿਆ ਸੀ।

“ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਆ। ਫੇਰ ਚਾਰ ਪੈਨੀਆਂ ਆ ਜਾਣ, ਕੀੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੰਭ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਐ”।

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੰਭਲੀ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀ ਆਪਣੀ ਲਾਇਰ ਕਿਮ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਵਾਨ ਵਕੀਲਣੀ ਕੋਲ ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋਈ ਸੀ। “ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਿਹੜੇ ਖੂਹ ਖਾਤੇ ਡਿੱਗ ਪਵਾਂ, ਕਿਮ? ਪਹਿਲਾਂ ਔਲਾਦ ਨਾ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਰਾਜੀਵ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਡੇਵਿਡ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰ ਗਿਆ ਏ”।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਵੇਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਲਈ ਸਟੀਵਨ ਬਰਾਊਨ ਤੇ ਡੈਵੀ ਆਏ। ਮੈਂ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਫਲੈਸ਼ਬੈਕ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹੁਣ ਵੀ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਐ। ... ਉਦੋਂ ਕਿਮ ਕੋਲ ਬੈਠਿਆਂ ਵੀ ਘੁੰਮੀ ਸੀ। ਉਸ ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ‘ਗੈੱਟ ਲਾਸਟ’ ਕਹਿ ਕੇ ਸੁੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਕੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।

“ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਮਿਸਿਜ਼ ਗੁਪਤਾ। ਇੰਨੇ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ... ਉੱਝ ਵੀ ਤੂੰ ਮਾਂ ਹੈਂ”। ਕਿਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਬਾਇਓਲੋਜੀਕਲ ਮਦਰ ਨਹੀਂ ਆਂ ਨਾ। ਉਹ ਡੈਵੀ ਏ”। ਮੇਰਾ ਹਉਕਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਹੁਣ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜਾਂ ਨੇ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਏ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਜਿਸ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪਲਦਾ ਏ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਹੱਕ ਹੁੰਦਾ ਏ”।

“ਕਿਮ, ਇਹ ਗੱਲ ਤੂੰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਏਂ। ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ”। ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਆਸ ਸੀ।

“ਤੂੰ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰ। ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪੈਣਾ”। ਕਿਮ ਨੇ ਹਾਮੀ ਭਰੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਕਹਾ ਲਵੇਗੀ।

“ਕਿਹੜੀ ਕੋਰਟ ਏ, ਜੋ ਚੌਵੀ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੇ ਲੜਕੇ ‘ਤੇ ਕੇਸ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਦੇਵੇਗੀ”? ਮੈਂ ਡਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਸੁਧਾ, ਵਕੀਲ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਏਂ। ਮੈਂ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੇਸ ਲਾਉਣਾ ਆਉਂਦੈ”। ਕਿਮ ਨੇ ਹਿੱਕ ਥਾਪੜੀ ਸੀ।

ਉਹ ਮੇਰਾ ਕੇਸ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਡੇਵਿਡ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਬਰਾਊਨ ਫੈਮਿਲੀ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਜਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ।

“ਮੀ ਲਾਰਡ, ਇਹ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਏ। ਬਰਾਊਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਟੋਰ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ, ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਕੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਮਿਸਿਜ਼ ਗੁਪਤਾ ਤਾਂ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਵੀ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਨੂੰ ਫਿਰਦੀ ਏ”। ਬਰਾਊਨ ਫੈਮਿਲੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

“ਮੀ ਲਾਰਡ, ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਕੋਈ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਹੜਾ ਮਰਜ਼ੀ ਦਸ ਕੁਇੰਟਲ ਆਲੂ ਰੱਖ ਲਏ। ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਏ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਪਿਆਜ਼ ਰੱਖ ਲਏ।... ਜੇ ਸੁਧਾ ਗੁਪਤਾ ਦੀ ਕੁੱਖ ਸਟੋਰ ਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਮਿਸਿਜ਼ ਡੈਵੀ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ। ਇਹ ਬਰਾਊਨ ਜੋੜਾ ਇੰਡੀਆ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦਾ”? ਕਿਮ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੱਟੀ ਸੀ।

ਕੋਰਟ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਉੱਤੇ ਬਰਾਊਨ ਫੈਮਿਲੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਰੋਗੇਸੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੱਖ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ “ਮੀ ਲਾਰਡ, ਕਿਸੇ ਜੋੜੇ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂ ਤੇ ਅੰਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਭਰੂਣ, ਕਿਸੇ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਲ ਰਹੇ ਭਰੂਣ ਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਜੈਨੇਟਿਕ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤਕ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦੀ ਏ। ਇਹ ਮਾਂ ਜਣੇਪੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੋਂ ਲਈ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਬੱਚਾ ਉਸ ਦੇ ਜੈਨੇਟਿਕ ਮਾਂ ਪਿਉ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦੀ ਏ।... ਮਿਸਿਜ਼ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਮਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ”। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਪੇਪਰਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜੱਜ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

“ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ‘ਮੈਡੀਕਲ ਸਾਇੰਸ’ ਦਾ ਇਹ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਏ। ਇਸ ਵਿਚ ਐਮਨੀਓਟਿਕ ਫਲਿਊਡ ਟੈਸਟ ਦੀ ਖੋਜ ਛਪੀ ਐ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਟੈਸਟ ਮੁਤਾਬਿਕ ਡਾਕਟਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਟੈਸਟ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰਿਜ ਖੋਭ ਕੇ ਕੁੱਖ ਅੰਦਰ ਪਲ ਰਹੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤਕ ਸੂਈ ਲਿਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਗਿਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਟੈਸਟ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸੂਈ ਚੋਭਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਂ ਦੇ ਬਲੱਡ ਸੈਂਪਲ ਤੋਂ ਹੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਐ। ਇਹ ਟੈਸਟ ਡਾਊਨ ਸਿਡਰਮ ਵਰਗੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਟੈਸਟ ਏ। ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਪਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦੈ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਫਲਿਊਡ ਲੀਕ ਹੋ ਕੇ ਮਾਂ ਦੇ ਬਲੱਡ ਵਿਚ ਰਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦੈ। ਮਾਂ ਤੋਂ ਈ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖ਼ੁਰਾਕ ਮਿਲਦੀ ਏ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਮਾਂ ਦੇ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਵਿਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ।... ਸਰ, ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਐ ਕਿ ਅੱਜ ਵੀ ਮਿਸਿਜ਼ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਖ਼ੂਨ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਦਾ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦਾ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਬੱਚੇ ਦੇ ਖ਼ੂਨ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ? ਸੋ, ਮੀ ਲਾਰਡ, ਮੇਰੀ ਮੁਵੱਕਲ ਨੂੰ ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ”। ਐਡਵੋਕੇਟ ਕਿਮ ਨੇ ‘ਮੈਡੀਕਲ ਸਾਇੰਸ’ ਦੇ ਐਮਨੀਓਟਿਕ ਟੈਸਟ ਵਾਲੀ ਖੋਜ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਉਣ।

“ਸੌਰੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੜਾ ਅਜੀਬ ਕੇਸ ਏ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਸ਼ਹਿਰੀ ਪਤਵੰਤੇ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਉਹ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਪੈਨਲ ਕੇਸ ਸਟੱਡੀ ਕਰੇਗਾ। ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਤਕ ਮੈਂ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ”। ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਮ ਕੋਲੋਂ ਮੇਰੀ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਖੋਜ ਦੇ ਡਾਕੂਮੈਂਟਸ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਡਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਇਸ ਤਰੀਕ 'ਤੇ 'ਬੇਬੀ ਕੰਪਨੀ' ਵੀ ਕੇਸ ਵਿਚ ਆ ਫਸੀ ਸੀ। ਲਾਇਰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ- 'ਕਾਨੂੰਨ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਏ। ਕੰਪਨੀਆਂ ਫ਼ੈਸਲੇ ਬੋੜਾ ਬਦਲ ਸਕਦੀਆਂ' ਉਹਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੁਣੀ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਮੰਮੀ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੀ। ਕਹਿੰਦੀ 'ਕਿਹੜਾ ਦੋ-ਦੋ ਘੰਟੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਲਾਈ ਰੱਖੇ। ਬੋਲੀ ਬੋੜਾ ਹੋਣਾ।' ਇਹ ਉਹੀ ਮਾਂ ਏ, ਜਿਹੜੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ 'ਪੀਏ, ਤੂੰ ਹੀ ਟੱਬਰ ਦਾ ਬੋੜਾ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਏਂ।' ਇਕ ਦਿਨ ਵਨੀਤਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ “ਦੀਦੀ, ਤੂੰ ਹਰ ਵਕਤ ਬੱਚੇ ਲਈ ਰੱਟ ਲਾਈ ਰੱਖਦੀ ਏਂ। ਜਿਸ ਹਾਈ ਕਲਾਸ ਦੀ ਤੂੰ ਹੈਗੀ ਏਂ, ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਛੋਟਾ ਏ। ਲਾਈਫ ਵਿਚ ਫਨ ਕਰੋ”। ਮਾਲਤੀ ਨੇ ਤਾਂ ਸਿਰਾ ਹੀ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਆਖਿਆ, “ਦੀਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀ ਡੇਵਿਡ ਲਈ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਬਣੇ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੀਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣ ਲਵੋ”।

ਮੈਂ ਪਰਸੋਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਅਪਸੈਂਟ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਇਕ ਲੋਕ ਕਥਾ ਯਾਦ ਆਈ- 'ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਏ। ਇਕ ਬੱਚਾ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਖੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਜਤਾਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਪੁੱਤ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ? ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਬੱਚੇ ਦੀ ਇਕ-ਇਕ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਵੋ। ਜਿਹੜੀ ਔਰਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਵੇਗੀ, ਬੱਚਾ ਉਸ ਦਾ ਹੋਏਗਾ”। ਦੋਨੋਂ ਔਰਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਜੋ ਔਰਤ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਾਂਹ ਖਿੱਚਣ ਲੱਗੀ। ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ, ਉਸ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਂਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਰਹੀ ਔਰਤ ਵੱਲ ਬੱਚਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਅਸਲ ਮਾਂ ਭੱਜ ਕੇ ਬੱਚੇ ਕੋਲ ਗਈ। ਬੋਲੀ “ਪੁੱਤ, ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਤਾਂ ਠੀਕ ਨੇ? ਉਹਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਨਕਲੀ ਮਾਂ ਏ। ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੇ ਬਾਂਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੱਚਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਂਡਿਓਵਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ”।

ਰਾਤ ਨੂੰ ਏਹੀ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਆ ਗਈ। ਡੇਵਿਡ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਬਾਂਹ ਡੇਵੀ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜੀ ਬਾਂਹ ਮੈਂ। ਜੱਜ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਲ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ

ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ, ਡੇਵਿਡ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਏ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਡੈਵੀ ਨੂੰ ਵੀ ਏਹੀ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਬਾਂਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਉਹਨੇ ਵੀ।

ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਡੈਵੀ ਵੀ ਬਾਂਹ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚੇਗੀ? ਆਖਿਰ ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਮਾਂ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਚੰਗੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਕਦੇ ਬੁਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਈ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਖਿਲਵਾੜ ਕੀਤਾ ਏ। ਮੈਂ ਸਰਮਾਏ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਗਈ। ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੀਮਤੀ ਸਾਲ ਖਾ ਗਈ।...

ਹੈਅ! ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਘੰਟੇ ਹੋ ਗਏ ਆ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਖੋਈ ਹੋਈ ਨੂੰ। ਮੋਬਾਇਲ ਦੇ ਅਲਾਰਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਏ ਕਿ ਅੱਜ ਕੋਰਟ ਦੀ ਤਰੀਕ ਏ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਮੈਂ ਭੁੱਲਦੀ ਬਹੁਤ ਆਂ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤ ਅਲਾਰਮ ਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਟਾਇਮ ਹੈਗਾ। ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਹਾਂ। ... ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਟੋਸਟਾਂ 'ਤੇ ਜੈਮ ਤੇ ਬਟਰ ਲਾ-ਲਾ ਖਾਣ ਲੱਗੀ ਹਾਂ। ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਵੀ ਆਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਗਰੀਸ ਦੀ ਇਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿਊਜ਼ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਏ “ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਜ ਇਕ ਅਹਿਮ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਦਾ ਵੀ ਬੱਚੇ ਉੱਤੇ ਹੱਕ ਓਨਾ ਹੀ ਹੋਏਗਾ ਜਿੰਨਾ ਬਾਇਓਲੋਜੀਕਲ ਮਦਰ ਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਐਮਨੀਓਟਿਕ ਫਲਿਊਡ ਟੈਸਟ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਮੰਨ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ”।

“ਹਿਪ ਹਿਪ ਹੁਰਾਹ...”। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਿਆ।

ਮੈਂ ਗੀਤ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਕਾਰ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਗਰੀਸ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਥੈਕਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨਾਲ ਜੱਜ ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਭੁਗਤੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ- ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੇਸ ਉਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਏ। ਹੁਣ 'ਤੇ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਆਧਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਪੀ ਮੂਡ ਵਿਚ ਕੋਰਟ ਪੁੱਜੀ ਹਾਂ।

ਕੋਰਟ ਰੂਮ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ, ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਤੇ ਪਤਵੰਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਏ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬੜੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਏ। ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਜ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਨੇ “ਸਰ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਰੋਗੇਟ ਮਦਰ ਲਈ ਸਾਈਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਟਰਮਜ਼ ਤੇ ਕੰਡੀਸ਼ਨਜ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਗ਼ਜ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਹੋਏ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ”। ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਵਕੀਲ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਏ।

“ਜੇ ਡਾਕਟਰ ਮਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਸੈਂਪਲ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਡੀ. ਐੱਨ. ਏ. ਦਾ ਪਤਾ ਲਾ ਸਕਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ? ਉਹ ਮਾਂ ਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸਿਜਿਆ ਏ”। ਲਾਇਰ ਕਿਮ ਨੇ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ

ਦਿੱਤੀ ਏ।

ਜੱਜ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਏ। ਉਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗਾ ਏ। ਮੇਰੀ ਧੜਕਣ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਸ ਏ ਕਿ ਫ਼ੈਸਲਾ ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹੋਏਗਾ। ਨਾਲੇ ਗਰੀਸ ਦੀ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੇ ਆਸ ਬੰਨ੍ਹਾਈ ਏ।

“ਕੋਰਟ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜੀ ਏ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਮੁਤਾਬਕ ਡੈਵੀ ਬਰਾਊਨ ਡੇਵਿਡ ਬਰਾਊਨ ਦੀ ਮਾਂ ਏ, ਨਾ ਕਿ ਸੁਧਾ ਗੁਪਤਾ। ‘ਐਮਨੀਓਟਿਕ ਫਲਿਊਡ ਟੈਸਟ’ ਦੀ ਖੋਜ ਅਨੁਸਾਰ ਜੈਵਿਕ ਮਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ ਵਾਲੀ ਮਾਂ... ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਦਾ ਐ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਦੋਨਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਇਹ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਖੋਜ ਏਥੇ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ।... ਕੋਰਟ ਸੁਧਾ ਗੁਪਤਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰਦੀ ਏ ਕਿ ਉਹ ਬਰਾਊਨ ਫੈਮਿਲੀ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਾਵੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਮਤਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਲਟਰਨੇਟਿਵ ਦੇਖੇ”।

ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਮਮਤਾ ਵਿਰੋਧੀ ਏ। ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਜਿਗਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਏ। ... ਅਸੀਂ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਰਾਊਨ ਫੈਮਿਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਏਅਰਪੋਰਟ ਵਾਲੀ ਟੈਕਸੀ ਫੜ ਲਈ ਏ। ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਤ ਬਣ ਗਈ ਹੋਵਾਂ।

ਜ਼ਖਮੀ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਫੜਫੜਾਹਟ

“ਓ...ਹੋ...ਹੋ..., ਬਈ ਐਨੀ ਗਰਮੀ! ਐਂ ਲੱਗਦੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋੜਗੀ। ..ਸਹੁਰੀ ਦੀ ਨੇ ਸਾਹ ਕੱਢਣਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਪਸ਼ੂਆਂ-ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਅੱਖ ਨਿਕਲਦੀ ਪਈ ਆ”! ਕਿਸੇ ਰਾਹਗੀਰ ਦੀ ਬਾਰੀ ਬਾਣੀਓਂ ‘ਵਾਜ਼ ਆਈ ਆ।

ਮੇਰਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਆ। ਨਾ ਬਿਜਲੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਹਵਾ ਦਾ ਬੁੱਲਾ। ਪੱਖੇ ਦਾ ਤਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਸਰਿਆ ਪਿਆ। ਬਿੰਦੂ ਮੈਨੂੰ ਪੱਖੀ ਝੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਭਿੱਜੀ ਪਈ ਸੀ। ਨਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਸਾ ਦੁਆ ਦਿੰਦੀ, ਨਾਲੇ ਪੱਖੀ ਦੀ ਝੱਲ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ। ਉਹਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ‘ਚੋਂ ਵੀ ਪਸੀਨਾ ਚੌਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੁੰਦ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬੁੰਦ ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ। ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ-ਭਲਾ ਬੋਲਦੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਬੁਰਾ-ਭਲਾ ਤਾਂ ਬਿੰਦੂ ਵੀ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਬਿਜਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ‘ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੀ ਧਰ ਲਿਆ ਸੀ-

“ਅੱਜ ਪਤਾ ਨੀਂ ਕਿਹੜਾ ਪਾਪੀ ਪਹਿਰੇ ‘ਤੇ ਬੈਠਾ! ਕਿੱਦਾਂ ਤੰਦੂਰ ਤਪਾਇਆ ਹੋਇਐ, ਜਾਨ ਕੱਢੀ ਪਈ ਆ। ਇਕ ਪੱਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਣ ਦਿੰਦਾ”!

ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨੋਂ-ਮਨੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. ਜਗਵਿੰਦਰ ਕਲਪਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ-

“ਫ਼ਸਲਾਂ... ਦਰੱਖਤ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਆ। ਨਵੇਂ ਦਰੱਖਤ ਕੋਈ ਲਾਂਦਾ ਨੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਆਬੋ-ਹਵਾ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ..ਬਸ ਬੰਦਾ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ‘ਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹੈ”।

ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ, ਉਹਨੇ ਮੂੰਹ ਫੁਲਾ ਲੈਣਾ ਸੀ-

“ਆਹੋ, ਮੈਂ ਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿੰਡੋਂ ਪੁੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਆਈ ਆਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ‘ਚ ਨਾ ਕੋਈ ਚੱਜ ਦਾ ਸਕੂਲ, ਨਾ ਹਸਪਤਾਲ ਤੇ ਸੜਕਾਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ...। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਆਣਿਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਸੋਚਿਆ। ਸ਼ਹਿਰ ਰਹਿਣਗੇ, ਚਾਰ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਨਈਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਆਂਗ ਭੱਠ ਝੋਕਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗਰੀਬੀ ਨੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ, ਘਰ ਦੀ ਜੂਨ ਸੁਧਰ ਜੂਗੀ”।

ਮੈਂ ਉਹਦੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣ ਚੁੱਕਾ ਆਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂ, ਇਹ ਕਲੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਆ। ਲੜਾਈ-ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਨੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕਿਹਾ। ਉੱਝ ਇਹਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ ਤੇ ਭਾਬੀ ਬਬੇਰਾ ਕਹਿ ਲੈਂਦੀਆਂ। ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਭੈਣ ਵੀ ਟੋਰਾ ਲਾ ਦਿੰਦੀ ਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦੈ, ਇਹ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਗੀ।... ਉਹ ਮੇਰਾ ਖੂਨ ਨੇ ਤੇ ਇਹਦੇ ਬਿਨਾ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਰਦਾ ਨੀਂ। ਹੁਣ ਤੇ ਉੱਝ ਈ ਮੈਂ ਇਹਦੇ

ਅਹਿਸਾਨਾਂ ਬੱਲੇ ਦੱਬਿਆ ਪਿਆਂ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਦਾ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਇਆ, ਏਹੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਦੀ ਐ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਪਾਸਾ ਲੈਣਾ ਵੀ ਔਖਾ। ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋਇਆ ਪਿਆਂ। ਆਪ ਤਾਂ ਇਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪਿੰਡੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਾ ਚੁੱਕੀ ਆ। ਇਹਨੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਵੀ ਤੌਲੀਆ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜੂਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਫ਼ਤਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਜੈਵੀ ਤੇ ਜਾਨਵੀ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਭਰ ਬੱਚੇ ਆ। ਜੈਵੀ ਯੂ. ਕੇ. ਜੀ. ਵਿਚ, ਜਾਨਵੀ ਤੀਜੀ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਆ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਮਾਡਲ ਸਕੂਲ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਜੈਵੀ ਜਿੱਡੇ ਬੱਚੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ ਤਦ ਜਾ ਕੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਵੜੇ ਹੋਏ ਆ। ਬਿੰਦੂ ਬਬੇਰਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਪਾਣੀ ਮੁੱਕ ਜਾਣੈ। ਧਰਤੀ ਤਾਂ ਸੁੱਕੀ ਜਾਂਦੀ ਆ ਪਰ ਨਿਆਣੇ ਕਿੱਥੋਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ? ਇਹ ਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਘੱਟੇ ਕੁ ਲਈ ਲਾਈਟ ਆ ਗਈ। ਮੁੜ ਟੈਂਕੀ ਭਰ ਲਈ।

ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਿੰਦੂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼-ਤਰਾਰ ਔਰਤ ਆ। ਕੰਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਹਲੀ ਆ। ਜਦੋਂ ਇਹਨੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਔਨ ਕਰ ਲਿਆ, ਫੇਰ ਤਾਂ ਬਸ ਇਹ ਖੁੱਭ ਜਾਂਦੀ ਆ, ਸੱਸਾਂ-ਨੂੰਹਾਂ ਦੇ ਸੀਰੀਅਲਾਂ ਵਿਚ। ਸੀਰੀਅਲ ਮੁੱਕੇ ਤਾਂ ਵਟਸਐਪ, ਫੇਸਬੁੱਕ...। ਬਸ ਦਿਨ ਰਾਤ ਏਹੀ ਖਲਜਗਣ, ...ਪਰ ਦਵਾਈ ਦਾ ਟੈਮ ਨਈਂ ਉੱਕਦੀ। ਉੱਝ ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੱਗਦੀ ਆ, ਫੇਰ ਨਿਬੇੜ ਕੇ ਈ ਸਾਹ ਲੈਂਦੀ ਆ।

ਪਿੰਡ ਸਾਂਝਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬੀਬੀ-ਭਾਪਾ, ਚਾਰੇ ਅਸੀਂ ਤੇ ਵੱਡੇ ਭਾਅ ਜੀ ਦਾ ਟੱਬਰ। ਮੱਝਾਂ ਪਾਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਘਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਦੁੱਧ ਵੇਚ ਕੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਮੁਕਦਾ ਨਈਂ ਸੀ। ਧਾਰਾਂ ਕੱਢਣ ਤੇ ਗੋਰੇ ਕੂੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਭਾਬੀ ਨਾਲ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉੱਤੋਂ ਭਾਬੀ ਦੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਕੰਮ ਨਈਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੇ ਆਂ। ਨਵੀਂ ਕਲੋਨੀ ਕੱਟੀ ਜਾ ਰਹੀ ਏ। ਅਜੇ ਉਸਾਰੀ ਟਾਵੀਂ-ਟਾਵੀਂ ਹੋਈ ਐ। ਸਾਡੇ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਪੰਜ ਮਰਲੇ 'ਚ ਬਣਿਆਂ। ਇਸ ਵਿਚ ਦੋ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ, ਰਸੋਈ, ਬਾਥਰੂਮ ਤੇ ਲੌਬੀ ਹਨ। ਇਕ ਇਹ ਇੰਨੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੋਚਾ ਲਾਉਂਦੀ ਏ ਜਾਂ ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਟੈਮ ਫੁਲਕੇ ਲਾਹੁਣੇ ਹੁੰਦੇ ਆ। ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਲਾਈ ਰੱਖਦੀ ਆ।

ਸਾਡਾ ਮਕਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਘੱਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਮਕਾਨ ਘੱਟ ਨੇ ਤੇ ਖ਼ਾਲੀ ਪਲਾਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੇ। ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਮੋਛੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਵੱਠੇ ਹੋਏ ਖੂਹਾਂ 'ਤੇ ਮੋਟਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਸਾਂ-ਸਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ। ਗਰਮ ਲੂੰ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੱਠੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਬਿੰਦੂ ਨੇ ਪਰਦੇ ਵੀ ਲਾਏ ਹੋਏ ਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਝਲਸ ਰਹੀ ਆ। ਮੇਰੀ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦੀ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਏ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ, ਓਨੀ ਹੀ ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੀ ਹਾਜ਼ਤ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬਿੰਦੂ ਪੌਟ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਨਾਂ ਇਸ ਮਾਂ ਦੀ ਧੀ ਦੇ, ਇਹ ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦੀ।

ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਤਕ ਤਿੰਨ ਫ਼ੋਨ ਆਏ ਸਨ। ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਾਂ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦਰਅਸਲ ਕੱਲ੍ਹ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਆ। ਮੇਰਾ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਏ ਨੂੰ ਪੱਚੀ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਰਿਹਾ। ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ ਪਰ ਉੱਥੇ ਡਾਕਟਰ ਬੜਾ ਨਲਾਇਕ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗਣਾ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪੇਨ-ਕਿਲਰ ਦੇ ਟੀਕੇ ਲਾ ਦੇਣੇ। ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਟੱਟੀ ਨਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੱਢ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਵਾਸੀਰ ਨਾਲ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਜਿੰਨਾ ਦਰਦ ਲੱਤ ਤੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ, ਓਨਾ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਭੈਣ ਤੇ ਬੀਬੀ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋ ਪਈਆਂ ਸਨ।

“ਇਹਨੂੰ ਬਥੇਰਾ ਕਿਹਾ ਸੀ -ਟੱਬਰ ‘ਚ ਰਹੀਦਾ। ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਕੱਟੋ ਜਾਂਦੇ ਆ”। ਪੌਟ ਪੌਂਦਾ ਭਰਾ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਬੋਲਿਆ ਸੀ।

ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਕੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਾਂ ਪਰ ਬਿੰਦੂ ਮੈਨੂੰ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਹਦੇ ਮੰਮੀ-ਡੈਡੀ ਦੇ ਗੇੜੇ ਵਧ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਲਾ ਤੇ ਸਾਲੀ ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਮੇਰੇ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਬਿੰਦੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਈਂ ਹੋਏਗੀ। ਹਾਂ, ਜੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤਕ ਵਿਆਹ ਅੱਗੇ ਪਾ ਦਿਓ। ਇਹਦੀਆਂ ਇੱਦਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਤੇ ਭੈਣ-ਭਾਈ ਛੱਡ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹਦੇ ਮਾਪੇ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਕਮਲੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਹੁਣ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਆ। ਮੇਰੇ ਸੱਸ-ਸੁਰੂਰਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ- ‘ਸਾਡਾ ਮੁੰਡਾ ਸਾਊਦੀ-ਅਰਬ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਆਇਆ। ਫੇਰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਆਉਣਾ ਪਊ?’

ਮੈਰ, ...ਬਿੰਦੂ ਅੱਜ ਵੀ ਦੁਪਹਿਰ ਤਕ ਨਾਂਹ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਨਿਭਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਜਾਂ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਆਂ। ਸ਼ਹਿਰ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਆ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਯਾਰ-ਦੋਸਤ ਵੀ ਬਣਨ ਨੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਮਹਿਕਮੇ ਵਾਲਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਝੱਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਇਹਦੇ ਸੂਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ। ਇਹਦੇ ਮਾਪੇ ਡੇਢ-ਦੋ ਸੌ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਾਂਝੀਵਾਲ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿੱਦਾਂ ਜਾਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਕੀਮ ਬਣਾਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਾਰੋਂ ਜਾਣੇ ਬਰਾਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਾਰ ਵਿਚ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਣਗੇ ਤੇ ਆਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਰਾਤ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਕੀਮ ਮੈਂ ਸਿਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ

ਆਪਣਾ ਜਲੂਸ ਬੋਝੋਂ ਕਢਵਾਉਣਾ ਆ? ਜ਼ਖ਼ਮ ਅੱਲ੍ਹੇ ਨੇ। ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇ! ਇਹਦੀ ਮਾਂ ਬੜੀ ਸਿਆਸਤਣ ਐ। ਰੌਂਦੀ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ—

“ਬਿੰਦੂ ਪੁੱਤ, ਤੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਭਰਾ ਆ, ਵਿਆਹ ਕਿਤੇ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਆ? ਜੇ ਹਰਜਿੰਦਰ ਆਉਣ ਨੂੰ ਨੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਤੂੰ ਨਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆ ਜਾਹ। ਇਹਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆ। ...ਆਪਣੇ ਜੇਠ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਲੈ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਬੋਝਾ ਨਿਰਮੋਹੇ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਆ?”

ਇਕ ਹੁੰਮ ਬੜਾ, ਦੂਜਾ ਫ਼ੋਨਾਂ ਨੇ ਮੱਤ ਮਾਰ ਲਈ। ਵਿਆਹ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਬਿੰਦੂ ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਫਸਗੀ। ਇਹ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗੋੜੇ ਕੱਢੀ ਜਾਵੇ। ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਜਾਇਆ ਕਰੇ। ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਲਟਕਿਆ ਜਿਹਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਹਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾ ਦੇਖੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਅੱਕ ਕੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ—ਜਾਹ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਹੇ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਸਿੱਧੀ ਬਰਾਤ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਜਦੋਂ ਇਹਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਆਉਣ ਦਾ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਇਹਤੋਂ ਛੋਟੀ ਪੰਗਾ ਪਾ ਕੇ ਬਹਿਗੀ। ਉਹ ਕਹੇ— ‘ਦੀਦੀ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜਾਗੋ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀ’। ਇਹਦਾ ਵੀ ਜਾਗੋ ਵਿਚ ਨੱਚਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਤਰਲੋਮੱਛੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਦੁਪਹਿਰ ਢਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਬਾਹਰਲੀ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ—ਸੂਰਜ ਹੋਰ ਲਹਿੰਦੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਏਗਾ। ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਇਹਦੇ ਗੋੜੇ ਵੱਧ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਸੂਪ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤੇ ਕਦੇ ਫਰੂਟ ਕੱਟ ਕੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹਦੀ ਸੁਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਇਹਦੀ ਰੂਹ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਫਿਰਦੀ ਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ— ‘ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਤੇ ਜਾਹ’। ਜਿਹੜਾ ਟੈਕਸੀ ਵਾਲਾ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਆ, ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਇਹਨੇ ਪਿੰਡ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਦੇ ਮਾਮੇ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਗੱਗੂ, ਸ਼ਹਿਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਖ਼ਰੀਦੋ-ਫਰੋਖ਼ਤ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹਨੇ ਉਹਨੂੰ ਬੱਸ ਫੜ ਕੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਈ ਲਾਈਟ ਵੀ ਆ ਗਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਆਪ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਤੇ ਨਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ। ਮੇਰੇ ਬੈੱਡ ਦੇ ਨਾਲ ਟੇਬਲ ਜੋੜਿਆ। ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਵਾਟਰ ਕੂਲਰ, ਭਾਂਡੇ, ਫਰੂਟ, ਛੋਲੇ, ਬਿਸਕੁਟ, ਟਾਰਚ, ਟੀ ਵੀ ਦਾ ਰਿਮੋਰਟ ਕੰਟਰੋਲ ਤੇ ਹੋਰ ਮੇਰੀ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲਾ ਸਮਾਨ ਇਸੇ ਟਾਈਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਇਕ ਲੰਮੀ ਸੋਟੀ ਵੀ ਕੋਲ ਰੱਖਵਾਈ। ਉਹ ਨੱਠੀ ਭੱਜੀ ਫਿਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਕਾਰ ਆਈ, ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਕੇ ਉੱਡ ਗਈ। ...ਮੈਨੂੰ ਵੀਹ-ਪੱਚੀ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆਂ।

ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਂਹ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਉਠਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਬੈੱਡ ਦੀ ਢੋਅ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਾਣ ਖਾ ਲੈਂਦਾ। ਤੌਲੀਏ ਨਾਲ ਹੱਥ-ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਮੁੜ ਮੈਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਲੰਮਾ ਪਾ ਦਿੰਦੀ। ਗੋਡੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੈਰ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਤਕ ਪਲੱਸਤਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸੱਜੀ ਲੱਤ ਮੋਟੇ ਸਰਾਹਣੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਆ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਰਿਹਾਂ। ਤਿੰਨ

ਘੰਟੇ ਦਾ ਬੱਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਆ। ਫ਼ੋਨ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਘੰਟਾ ਕੁ ਬੀਤਿਆ। ਉਹ ਦੋ ਕੁ ਘੰਟੇ ਤਕ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਆ-

“ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦੈ, ਗੱਰੂ ਨੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਕੁ ਪੁੱਜੈ? ਉਹਨੇ ਫ਼ੋਨ ਨੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਨਾਲਦਿਆਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੱਫ ਕੇ ਕਿਤੇ ਲਿਟਿਆ ਪਿਆ। ...ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੋਂ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏ ਲੋ”। ਉਹਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਮੋਸ਼ੀ ਝਲਕੀ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਲਿਆ।

“ਸੂਰਜ ਛਿਪਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਆਹ ਕਿਹੜਾ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ ਸ਼ਹਿਰ ਆਉਣ ਦਾ? ਪੱਚੀ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਵਾਟ ਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਆਵਾਂ, ਸਮੈਕੀਆਂ ਨੇ ਘੇਰ ਕੇ ਲੁੱਟ-ਖੋਹ ਵੀ ਕਰਨੀ ਆ ਤੇ ਕੁਟਾਪਾ ਵੱਖਰਾ। ...ਗੱਲ ਸੁਣ ਹਰਜਿੰਦਰ, ਤੂੰ ਔਖਾ-ਸੌਖਾ ਰਾਤ ਕੱਟ ਲੈ, ਮੈਂ ਸਾਝਰੇ ਮੱਝਾਂ ਚੋਅ ਕੇ ਆ ਜੂੰ, ਨਾਲੇ ਤੇਰੀ ਭਾਬੀ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਪਕਵਾ ਕੇ ਲੈ ਆਉ”। ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਸ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਅੱਠ ਵੱਜੇ ਆ। ਬਿੰਦੂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਆ। ਪਿਆਸ ਬਹੁਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਆ। ਉਹਨੂੰ ਗਈ ਨੂੰ ਦੋ ਘੰਟੇ ਹੋ ਚੱਲੇ ਆ। ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ। ਪਏ-ਪਏ ਨੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਲਾਇਆ। ਦੋ ਘੁੱਟ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਦੋ ਘੁੱਟ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਆ। ਮਨਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਤਾਂ ਉੱਠਣਾ ਹੀ ਪੈਣਾ। ਸਰਾਹਣਾ ਲੱਤ ਬੱਲਿਓਂ ਕਿਵੇਂ ਖਿੱਚਾਂ? ਲੱਤ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸਰਾਹਣਾ ਖਿੱਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ...ਦਰਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਆ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬੈਠਣਾ ਤਾਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਘਿਸਰ-ਘਿਸਰ ਕੇ ਢੋਅ ਵੱਲ ਵੱਧ ਰਿਹਾਂ। ਕੂਹਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰ ਪਾ ਕੇ ਪਿੱਠ ਢੋਅ ਨਾਲ ਲਾ ਲਈ ਆ। ਦਰਦ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਾਹ ਨਿਕਲਿਆ ਆ। ਮੈਂ ਚੀਸ ਪੀ ਲਈ ਆ।

ਸ਼ੁਕਰ ਆ ਅੰਨ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਲੱਗਾ।

ਮੈਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਵਿਚ ਸਫ਼ਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬਿੰਦੂ ਹਰ ਪੰਦਰਾਂ-ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਕੇ ਹਾਲ ਪੁੱਛ ਲੈਂਦੀ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਉਹ ਨੌਂ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜ ਜਾਵੇਗੀ। ਏਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਫ਼ੋਨ ਲਾ ਲਿਆ। ਪਿੱਛੋਂ ਡੀ ਜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਗੀਤ-ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਕੰਨ ਪਾੜਵੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹਨੇ ਮੇਲਣਾਂ ਤੇ ਦਾਦਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਠਣੀਆਂ ਵਿਚ ਖੁੱਭ ਜਾਣੈ। ਕਹਿੰਦੀ- ‘ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗੀ। ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਈ ਤਾਂ ਆਪ ਕਰ ਲਇਓ’ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਬੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬੋੜੋਂ ਪਾਵਾਂਗਾ? ਰਾਤ ਔਖੇ-ਸੌਖੇ ਕੱਟ ਲੈਣੀ ਆ। ਸਵੇਰੇ ਭਾਅ ਨੇ ਆ ਜਾਣਾ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਤਕ ਇਹ ਮੁੜ ਆਏਗੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾਂ, ਬੰਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦਾ? ਐਸ. ਡੀ. ਓ. ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ-

“ਇਸ ਨੱਠ-ਭੱਜ ਵਾਲੇ ਸਿਸਟਮ ਨੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਸਮਾਜ ਨਾਲੋਂ

ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਦਾ ਬੰਦਾ ਇਕੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਸਹਿਮ ਭਰ ਦਿੱਤਾ”।

ਦਰਦ ਨਾਲ ਹੂੰਗਾ ਵੱਜਦੇ। ਪਲੱਸਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲੱਤ 'ਤੇ ਖਾਰਸ਼ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਆ। ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਖਾਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦਰਦ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੱਸਣ ਬਹਿ ਜਾਊਂਗਾ? ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਚੁੱਕਣ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਉਹ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ ਰਹਿਣੀ ਆ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਨਾ, ਇਹ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਵੱਧ-ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਲਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੰਪ ਓਪਰੇਟਰ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲੀ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ। ...ਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਖੂਬ ਧਮਾਲਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸੁਹਰੇ ਘਰੋਂ ਨੱਠੀ ਆਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਿੰਦੂ ਨੇ ਜੁਦੇ ਕਰਵਾ ਕੇ ਉਹਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਵੀ ਸੱਟ ਮਾਰੀ ਏ। ਉਹ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਕਲਪੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਬਜ਼ੀ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਡੀ 'ਚ ਬਾਈਕ ਲੈ ਕੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੀ ਸੀ, ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਵੱਡੀ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਲੱਗਾ, ਡਰਾਈਵਰ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ...ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪੈਰ ਚੂਰਾ-ਚੂਰਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਗੋਡੇ ਤਕ ਲੱਤ ਕਈ ਥਾਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਥੀਏਟਰ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਤਾਂ ਭੈਣ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਰੋ ਪਈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਭੈਣ ਦੇ ਹਟਕੋਰਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਕੀਤਾ ਆ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਾਗੋ ਵਿਚ ਮੇਲੂਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੋਣੀ ਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਭੜਥੂ ਪਾਇਆ ਹੋਣਾ। ਚੀਸਾਂ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਆ ਰਹੀ। ਉਹਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ ਹੈ-

“ਠੀਕ ਓ ਜੀ? ...ਅੱਛਾ, ਜੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਹਟ ਰਿਹਾ, ਦਰਦ ਤੇ ਨੀਂਦ ਵਾਲੀ ਗੋਲੀ ਖਾ ਕੇ ਸੌਂ ਜਾਓ”।

ਦੋਨੋਂ ਗੋਲੀਆਂ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਈਆਂ ਹਨ। ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਟੀ ਵੀ ਤੇ ਲਾਈਟ ਵਾਲੇ ਬਟਨ ਦਬਾਏ ਹਨ। ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਰ ਜਿਹੀ ਲੰਘੀ ਆ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਗੋਲੀਆਂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਲੱਗਦਾ। ਅੱਖਾਂ ਭਾਰੀਆਂ-ਭਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ।

...ਹੈਂਅ! ਇਹ ਕੀ? ਬੜੀ ਸੁਹਣੀ ਅੱਖ ਲੱਗ 'ਗੀ ਸੀ, ਜਾਗ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਖੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਕੁਸ਼ ਪਤਾ ਨੂੰ ਚੱਲਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਫੁੱਲ ਸਪੀਡ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਜੂ ਆ ਰਹੀ ਏ। ਮੈਂ ਬੈਟਰੀ ਜਗਾਉਂਦਾ ਆਂ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਫਰਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਰ ਚਮਕੇ ਹਨ। ਕੁਸ਼ ਪਤਾ ਨੂੰ ਚੱਲਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਤੇ ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਮੱਦਦ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਵਾਲਾ ਬਟਨ ਦਬਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ੁਕਰ ਏ, ਪੱਖਾ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਦੇਸੀ ਪੱਖਾ ਆ। ...ਬੇਰਿੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਘੀਂ-ਘੀਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਆ। ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਬਟਨ ਦਬਾ ਕੇ ਪੱਖਾ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਆਂ।

ਮੈਂ ਮੋਬਾਈਲ ਤੋਂ ਟੈਮ ਦੇਖਿਆ। ਅਜੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜਣ ਵਿਚ ਸੱਤ ਮਿੰਟ ਰਹਿੰਦੇ ਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੀ ਜਾਂ ਅਰਧ ਨੀਂਦ ਵਿਚ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨਾ

ਇਹ ਆਇਐ ਕਿ ਪੱਖਿ ਦੇ ਫਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਨੇ। ਫਰ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਵੱਜਾ। ਮੱਥਾ ਖੱਖਰੀਆਂ-ਖੱਖਰੀਆਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੀ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਆ, ਮੈਂ ਸਹਿਮਿਆ ਬੈਠਾਂ। ਮੇਰੇ ਦੋਨੋਂ ਹੱਥ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਨੇ। ਹੁਣ ਪੱਖਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਮਿੰਟਾਂ 'ਚ ਪਸੀਨੇ ਵਿਚ ਗੜ੍ਹਚ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੱਖੀ ਝੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ। ਹੱਥ ਥੱਕ ਗਿਆ ਐ। ਮੈਂ ਪੱਖੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਮੱਛਰ ਭੀ-ਭੀ ਕਰ ਰਿਹੈ। ਕੰਨ ਜਾਂ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਲੜ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਦੈ। ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਫਰਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰੀ ਆ। ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੇ ਨੂੰ। ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਫਰ ਹਿਲਾ-ਹਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਆਂ। ...ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਡਰ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਗੋਤੇ ਖਾਣ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਆ। ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਬਿਮਾਰ ਬੰਦਾ ਕਿਸੇ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕਰ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦੈ? ਮੈਨੂੰ ਟੀ. ਵੀ 'ਤੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੌਰਾਨ ਭੂਚਾਲ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਮਚੀ ਖਲਬਲੀ ਯਾਦ ਆਈ ਆ। ਲੋਕ ਹਲਕੇ ਝਟਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਏ ਤੇ ਘਰਾਂ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿਚ, ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ਪਏ ਸਨ। ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਲੜਦਿਆਂ ਮੰਜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਾਲਾਂ ਬੱਧੀ ਤੋਂ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠ ਆ ਗਏ। ਲਾਸ਼ਾਂ ਵਿਛੀਆਂ ਪਈਆਂ ਨੇ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਂਥਾ ਛਿੜ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਨਟਾਂ ਨੂੰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਫੇਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਆ।

ਨਟਾਂ ਦੇ ਵਿੱਲੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਬਿੰਦੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਨਟ ਵਿੱਲੇ ਹੁੰਦੇ, ਹੁਣ ਤਕ ਫਰ ਡਿੱਗ ਪੈਣੇ ਸਨ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪੱਖਾ ਚੱਲਦਾ। ...ਹੁੰਮਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਕਾਹਲਾ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਪੱਖਾ ਨਾ ਚਲਾਇਆ, ਮਰ ਜਾਉਂ। ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਬਟਨ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਆ। ...ਹਵਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਵਿਚ ਸਾਹ ਆਇਆ ਐ।

ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਆਉਣੀ। ਡੈਂਬਰਿਆਂ ਆਂਗ ਬੈਠਾ ਆਂ। ਇਕ ਦਰਦ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੱਢੀ ਪਈ ਆ। ਦੂਜਾ ਸਾਰਾ ਧਿਆਨ ਪੱਖੇ ਵੱਲ ਆ। ਮੈਂ ਘਿਸਰ-ਘਿਸਰ ਕੇ ਬੈੱਡ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇੱਥੋਂ ਪੱਖਾ ਥੋੜੀ ਦੂਰ ਐ। ਪਰ ਪੱਖਾ ਫੁੱਲ ਸਪੀਡ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹੈ। ਜੇ ਫਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣ, ਇਹ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਡਿੱਗ ਸਕਦੇ ਆ। ਇਕ ਸੋਚਦਾਂ, ਇਹਦੀ ਸਪੀਡ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂ। ਪਰ ਕਰੂ ਕੌਣ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੈੱਡ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉੱਤਰ ਵੀ ਜਾਵਾਂ, ਇਕ ਲੱਤ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਤੁਰੂ ਕਿੱਦਾਂ? ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਰੈਗੂਲੇਟਰ ਨੂੰ ਘੁਮਾ ਕੇ ਦੇਖਦਾਂ। ਸੋਟੀ ਤਿਲਕ ਕੇ ਥੱਲੇ ਨੂੰ ਡਿੱਗੀ ਜਾਂਦੀ ਆ। ਮੈਂ ਰੈਗੂਲੇਟਰ ਦੀ ਸਪੀਡ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਘੁਮਾਉਂਦਾ ਆਂ ਪਰ ਸੋਟੀ ਟਿਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਧਰ ਫਰ ਚੁਅਰ-ਚੁਅਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ! ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਤਾਰ ਜਿਹੀ ਫਿਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਟਨ 'ਤੇ ਸੋਟੀ ਦਬਾਈ ਹੈ। ਪੱਖਾ ਮੁੜ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਖੁੱਲ੍ਹ ਸੁੱਕਣ ਲੱਗ ਪਏ ਐ। ਮੈਂ ਵਾਟਰ ਕੂਲਰ 'ਚੋਂ ਪਾਣੀ ਗਲਾਸ ਵਿਚ ਪਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕੋ ਸਾਹੜੇ ਪੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਦਸ ਮਿੰਟ ਹੀ ਕੱਟੇ ਹਨ, ਤਪਦੇ ਕਮਰੇ

ਨੇ ਗਰਮਾਇਸ਼ ਛੱਡਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਆ। ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਭਿੱਜ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਲਾਹ ਲਈ ਆ। ਇਹਦੇ ਲਾਹੁਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਲੱਗਾ। ਨਿੱਕਰ ਪਾ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਬੈਠਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਦਰਦ ਨੇ ਜਾਨ ਕੱਢੀ ਪਈ ਆ। ਬਿੰਦੂ ਬਬੇਰਾ ਕਹਿ ਹਟੀ ਕਿ ਕੂਲਰ ਲੈ ਲਓ। ਮੈਂ ਨਾ ਮੰਨਿਆਂ। ਪੰਪ ਓਪਰੇਟਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਹੁੰਦੀ ਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਖਰਚੇ। ਓਦਾਂ ਜੇ ਔਖਾ-ਸੌਖਾ ਕੂਲਰ ਲੈ ਲੈਂਦਾ, ਆਹ ਜੱਭ ਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਕੂਲਰ ਤਾਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਲੀ ਮੂਹਰੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਹਵਾ ਬਿਨਾ ਰਾਤ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਾਂਗਾ?

ਜੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਰਾਂ? ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ। ਜਿਹੜੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪੰਜ-ਸੱਤ ਘਰ ਹੋਗੇ ਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਸਿੱਧੇ ਮੂੰਹ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਭੀੜੀਆਂ ਗਲੀਆਂ 'ਚੋਂ ਆ ਕੇ ਇੱਥੇ ਵਸੇ ਨੇ। ਮੇਰੇ ਮਹਿਕਮੇ ਵਾਲੇ ਦੋ-ਚਾਰ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੋਗੇ ਨੇ ਪਰ ਉਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਨੇ। ਮੈਂ ਮੋਬਾਈਲ ਵਿਚ ਫੀਡ ਕੀਤੇ ਨਾਂ ਵੇਖਣ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਟੈਮ ਆਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਵਾਹ ਜੀ ਵਾਹ! ਇਹਦਾ ਚੇਤਾ ਹੀ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਿੰਦਰ ਬਿਜਲੀ ਮਕੈਨਿਕ। ਇਹਦਾ ਘਰ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਈ ਆ। ਮੈਂ ਵਿੰਦਰ ਦਾ ਨੰਬਰ ਲਾਇਆ। ਪੰਜ ਵਾਰ ਨੰਬਰ ਲਾ ਚੁੱਕਾਂ। ਇਹ ਚੁੱਕਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਮੂਰਖ ਆਂ। ਇਹ ਭੈੜਾ ਤਾਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਦਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਚੁੱਕਣ ਲੱਗਾ? ਗਰਮੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬਿਜਲੀ ਮਕੈਨਿਕਾਂ ਕੋਲ ਮਰਨ ਦੀ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਰ ਕੇ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਆ। ਮੈਂ ਆਂਡ-ਗਵਾਂਡ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾਂ। ਕੋਈ ਕੁਸਕ ਈ ਨੀ ਰਿਹਾ। ਹਾਰ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਨਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗੁਆਂਢ ਦਾ ਲੱਖਾਂ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੁੰਦਾ ਆ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਦੁੱਖ-ਦਰਦ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਈਵਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਟੈਮ ਕਿੱਥੇ? ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆ ਗੀ। 'ਉਦੋਂ ਕੱਚੇ ਕੋਠੇ ਸਨ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ। ਵਿਹੜੇ ਦਾ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ। ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਡਾਕਟਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਭਰ ਸਰਦੀ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਦਵਾਈ ਦੇ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਡੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਤੀਹ-ਚਾਲੀ ਦੇ ਕਰੀਬ ਔਰਤਾਂ ਤੇ ਮਰਦ ਖੇਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬੁੱਕਲਾਂ ਮਾਰੀ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਢੋਅ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਉਹ ਠੁਰ-ਠੁਰ ਕਰਦੇ ਵੀ ਸਬਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਜੋੜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੀ ਦਵਾਈ ਨਾਲੋਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੌਸਲਾ ਬਜਾਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਗੀ। ਮੇਰਾ ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ-

“ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਬਿਪਤਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ਵੱਧ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਆ। ਆਧੁਨਿਕ ਦੌਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਸਵੈ-ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਆ ਤੇ ਘਰ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਈਂ...”

ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟ ਕੇ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਹਾਂ।

ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੁੱਜ ਗਈਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਵੀ ਸੁੱਤਾ ਨਈਂ ਸੀ ਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ। ਦੋ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਈਟ ਨੀਂ ਆਈ। ਅੱਖਾਂ ਰੜਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਸਿਰ ਭਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦੁਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਤ ਕਾਫ਼ੀ ਬੀਤ ਗਈ ਆ। ਗਰਮੀ ਘੱਟ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਬਦਲਾਅ ਨੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਕਮਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨਾ ਤੱਤਾ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਦਾਂ, ਅਜੇ ਜੁਲਾਈ ਮਹੀਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਹੁੰਮਸ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਤੇ ਚਿੱਪ-ਚਿੱਪ ਵੱਖਰੀ। ਪੱਖੀ ਝੱਲ-ਝੱਲ ਬਾਂਹ ਦੁਖਣ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਆ। ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਾਲੀ ਵੀ ਵੱਧ ਗਈ ਹੋਣੀ ਐ।

ਜੇ ਮੈਂ ਨਾ ਸੁੱਤਾ, ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੌਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਤਾਸੀਰ ਹੁੰਦੀ ਐ। ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਖੜਾਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਆ। ਗਰਮੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨੀਂਦ ਆਈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਨਾ। ਚਲੋ ਦੇਖੀ ਜਾਊ। ਕੁਸ਼ ਨੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੱਖਾ ਚਲਾ ਈ ਲੈਂਦਾ ਆਂ। ਜੇ ਅੱਗੇ ਦੋ-ਢਾਈ ਮਹੀਨੇ ਬਚੇ ਰਹੇ ਆਂ। ਅੱਜ ਵੀ ਬਚਾਅ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਂ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਬਟਨ ਦੱਬਿਆ ਐ। ਪੱਖੇ ਨੇ ਸਪੀਡ ਫੜ੍ਹ ਲਈ ਆ। ਵਾਹ! ਕਿੰਨੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਆ। ਮਸੀਂ ਸਾਹ ਵਿਚ ਸਾਹ ਰਲਿਆ।

ਮੈਂ ਪੱਖੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੰਧ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਹੋ ਕੇ ਪੈ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਲਾਈਟ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੁਝਾਈ। ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਰੱਖ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਉਂਗਲਾਂ ਦੀਆਂ ਝੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ ਚੱਲ ਰਹੇ ਪੱਖੇ ਦੇ ਫਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਸ਼ਕੋਰ ਪੈ ਰਹੀ ਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੁੱਤਾ, ਨਾ ਜਾਗਦਾ। ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਪੱਖੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਰ ਮਾੜੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਆ, ਮੈਂ ਝੱਟ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਬੇਰਿੰਗ ਚੀਂ-ਚੀਂ ਕਰਦੇ ਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਫਰਾਂ ਦੀ ਚਿਰੜ-ਚਿਰੜ ਹੀ ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦੈ ਹਵਾ, ਹਵਾ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਕੇ ਫਰਾਂ ਵਿਚ ਵੱਜਦੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ। ਲੈ ਮਾਰੇ ਗਏ! ਫਰ ਦੀ ਮਾੜੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਇਹਨੇ ਜਾਨ ਕੱਢ ਲੀ।

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੀ ਬੇਬੇ ਦੇਬੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਆ ਗੀ। ਜਿਹੜੀ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਪਈ ਰੋਜ਼ ਰੱਬ ਨੂੰ 'ਚੁੱਕ ਲੈ ਭੈੜਿਆ' ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਘਰ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿ ਮੰਜੇ ਹੇਠਾਂ ਸੱਪ ਐ। ਉਹ ਛੜੱਪਾ ਮਾਰ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੈਂਕੀ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਆ, ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਾਈ। ਇਕ ਦਿਨ ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ-

“ਉੱਝ ਵੀ ਮੌਤ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨ ਦਾ ਭੈਅ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੰਗ ਕਰਦੈ। ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਜਿਉਂਦਾ ਮਨੁੱਖ ਮੌਤ ਤੋਂ ਵੀ ਭੈੜੇ ਸਮੇਂ 'ਚ ਗੁਜ਼ਰਦੈ”।

ਮੈਂ ਮੌਤ ਵਾਲੇ ਡਰ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਇਹਦੇ ਹੱਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ। ਦੂਸਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਟੇਬਲ ਫੈਨ ਪਿਆ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਤਕ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂ? ਓਦਾਂ ਜਿੱਦਣ ਦੀ ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਪੈਣ ਲੱਗੀ ਐ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਟੇਬਲ ਫੈਨ ਵੀ ਚਲਾ ਲਿਆ ਕਰੋ। ਬਿੰਦੂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ- ‘ਬਿੱਲ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੈ। ਇਕ ਨਾਲੇ ਸਾਰੇ। ਨਲਕੇ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮੋਟਰ ਲੱਗੀਓ ਆ। ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਟੈਂਕੀ ਭਰਦੀ ਆ। ਇਹ ਮੋਟਰ,

ਮੀਟਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੁਮਾਉਂਦੀ ਆ। ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਨੂੰ ਕਹੋ'। ਹੁਣ ਸਮੱਸਿਆ ਤਾਂ ਟੇਬਲ ਫੈਨ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆ। ਨਾ ਨੌ ਮਣ ਤੋਲ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਰਾਧਾ ਨੱਚੇ।

ਮੈਂ ਮੁੜ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਚਾਰ-ਪੰਜ ਘੁਰਾੜੇ ਵੱਜੇ ਆ। ਖੜਾਕ ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਮੁੜ ਡਿਸਟਰਬ ਹੋ ਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰ ਦਰਦ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਜੇ ਨਾ ਸੁੱਤਾ, ਇਹ ਮੁੜ ਭਾਰਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤੇ ਦਰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਵੇਗਾ। ਹਵਾ ਠੰਡਕ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੀ ਆ। ਮੇਰੀ ਝੋਕ ਲੱਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਆ। ਮੈਂ ਅੱਭੜਵਾਹੇ ਉੱਠਿਆ ਹਾਂ। ਮਸੀਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਅੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਗੁਰਜੀਤ ਦੀ ਕੁੜੀ ਯਾਦ ਆ ਗੀ।

ਮਾਸਟਰ ਗੁਰਜੀਤ ਦੀ ਕੁੜੀ ਗਿਆਰਾਂ-ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਪਿਓ-ਪੁੱਤ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਮਾਵਾਂ-ਧੀਆਂ ਬੈਠਕ ਨਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕੰਧ ਵੱਲ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਪੱਖੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਥੱਲੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਘੁਕ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਹੁੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੱਖਾ ਛੱਤ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਪੱਖੇ ਦੀ ਮੋਟਰ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਵੱਜ ਕੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਡਿੱਗਦੇ-ਡਿੱਗਦੇ ਫਰ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਵੱਜਾ ਸੀ। ਮੂੰਹ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਨੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਚਾਅ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹੀ।

ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਆ। ਰੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਅਸੀਂ ਭੱਜ ਕੇ ਗਏ ਸਾਂ। ਤੜਫ ਰਹੀ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਨੂੰ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਟੱਕ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਕੰਬ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਕੰਬਦਾ-ਕੰਬਦਾ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਸੋਟੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਬਟਨ ਦੱਬਿਆ ਐ। ਪੱਖਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਐ। ਜੇ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋ ਜੇ, ਹੁਣ ਨੀਂ ਚਲਾਣਾ। ਮੈਂ ਬੱਲਬ ਵੀ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਆ। ਮੱਛਰ ਭੀ-ਭੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਆ। ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਆਂ ਪਰ ਹੱਥ ਨੀਂ ਆਂਦੇ। ਜੇਕਰ ਇਕ ਅੱਧਾ ਹੱਥ ਆ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਹੋਰ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਗਾਣੇ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਆ। ...ਚਲੋ, ਕੋਈ ਨੀਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਸ਼ ਸਹਿਣਾ ਪੈਣਾ।

ਪਾਠੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਆ। ਉਹ ਬਾਬੇ ਫ਼ਰੀਦ ਦੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰ ਰਿਹਾ-
ਇਨੀ ਨਿੱਕੀ ਜੰਘੀਏ ਥਲ ਡੂੰਗਰ ਭਵਿਓਮ

ਅੱਜ ਫ਼ਰੀਦੈ ਕੁੱਜੜਾ ਸੋ ਕੇਹਾ ਥੀਓਮ।

ਸਾਥੋਂ ਦੋ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਸਲੋਹ ਆ। ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਖੁੱਭ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬਾਬੇ ਨੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੇ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸੁਹਣਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਪਈ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ।

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਗੀਤ ਰਾਹਤ ਦੇ ਰਹੇ ਨੇ। ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਲਾਇਆ। ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹੈ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਤਪਸ਼ ਨੂੰ

ਐ। ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਲਾਲੀ ਵਧੇਗੀ, ਓਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗ ਬਰਸਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਸੱਤ ਵੱਜ ਗਏ ਆ। ਗਰਮੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਦਿਖਾਣ ਲੱਗ ਪਈ ਆ। ..ਸ਼ੁਕਰ ਆ ਭਾਅ ਜੀ ਆ ਗਏ। ਹੁਣ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ। ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਆ ਗਿਆ। ..ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਂਭੀ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨੂੰ ਪੱਖੇ ਦੇ ਨਟ ਕੱਸਣ ਨੂੰ ਕਹੇ ਐ। ਇਹਨੂੰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਟੇਬਲ ਬੈਂਚ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਐ। ਆਪ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਨਟ ਕੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਐ। ਏਹੀ ਨਾਲ ਦੇ ਜੰਮਿਆਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ।

“ਜਿੰਦਿਆ, ਨਟ ਢਿੱਲੇ ਨੂੰ ਸੀਗੇ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਟਾਈਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਐ”। ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਟੇਬਲ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਪਤਨੀ ਨੇ ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਦਿਵਸ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਦੀ-ਕਰਦੀ ਨੇ ਪੱਖਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਫਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਟ ਕੱਸਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਨੇ ਨਿਢਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਸ-ਬਾਰਾਂ ਦਿਨ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉੱਠਿਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੌਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤਾ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।

ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਪੱਖਾ ਚਲਾਇਆ ਹੈ। ਬਰਫ਼ ਪਾ ਕੇ ਲੱਸੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਦਿੱਤਾ ਆ। ਹਵਾ ਨਾਲ ਚੈਨ ਤਾਂ ਆਇਆ। ਤਿੰਨ ਗਲਾਸ ਲੱਸੀ ਦੇ ਪੀ ਕੇ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਆ-

“ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੀ, ਰਾਤ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਰਹੇ? ਸ਼ੁਕਰ ਆ। ਜਾਨ ਮੁੱਠੀ 'ਚ ਰਹੀ। ਭਾਅ ਜੀ? ਅੱਛਾ ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਣਾ ਖੁਆ ਦੇਣ। ਬਰਾਤ ਲੇਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਆ। ਭਾਅ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਰਾਤ ਜਾਣ ਨਾ। ਓਦਾਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ”।

“ਅੱਛਾ, ਇਕ ਗੱਲ ਦੱਸ। ਆਪਣੇ ਪੱਖੇ ਦੇ ਨਟ ਢਿੱਲੇ ਸਨ?”

“ਹਾਂ, ਢਿੱਲੇ ਸੀਗੇ ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਆਲਾਂ ਵਿਚ ਕਸਾ ਲਏ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਸੀ। ਵਿੰਦਰ ਮੋਟਰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਆਏ ਤੋਂ ਕਸਾ ਲਏ ਸੀ। ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ?” ਬਿੰਦੂ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਹੋ ਗਈ ਲੱਗਦੀ ਆ।

“ਕੁਸ਼ ਨੀਂ। ਵੈਸੇ ਪੁੱਛਿਆ”। ਮੈਂ ਰਾਤ ਭਰ ਜਾਨ ਲੇਵਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਲਿਆ ਆ।

ਮੈਂ ਬਿੰਦੂ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਬੰਦੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਦਾਨਗੀ ਵੀ ਬਚਾਅ ਕੇ ਰੱਖਣੀ ਹੋਈ। ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੰਗਲ-ਪਾਣੀ ਕਰਵਾਇਆ ਆ। ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਖਾਣਾ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹਰੇ ਰੱਖਤਾ। ਮੈਂ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਆ। ਚਾਟੀ ਵਾਲੀ ਲੱਸੀ ਪੀ ਕੇ ਸੁਆਦ ਆ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪੱਖਾ ਚੱਲ ਰਿਹੈ। ਫਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼...ਅ...ਰ, ਸ਼...ਅ...ਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਹੈ। ਭੋਰਾ ਡਰ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ। ਭਰਾ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾ ਪਿਆ ਹਾਂ। ਪੈਂਦੇ ਸਾਰ ਈ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਹਨ।

ਬਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ

ਫਰਨੇਸ਼ ਦੀ ਅੱਗ ਲਟ-ਲਟ ਬਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਏ। ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਸੁਰਖ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤਪਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

“ਕੁੜੇ ਆਹ ਅੰਗੀਠੀ ਕਿਨ੍ਹੇ ਬਾਲੀ ਆ?”

ਮੰਮੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਐ ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਜੌਬ 'ਤੇ ਨੇ। ਮੇਰੇ ਮੰਮੀ ਹੀ ਫਾਇਰ ਪਲੇਸ ਨੂੰ ਅੰਗੀਠੀ ਬੋਲਦੇ ਨੇ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ। ਮੇਰੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਸਵਿੱਚ ਆਫ ਕਰਨ ਉੱਠਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਸ਼ਿਟ! ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਫ ਏ। ਮੈਂ ਏ.ਸੀ. ਆਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਤੇ ਖੁਦ ਹੀ ਨਾ ਬਲਣ ਲੱਗ ਪਵਾਂ?

ਮੈਂ ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਹਾਂ। ਟੇਬਲ ਉੱਤੇ ਪਏ ਅਖਬਾਰਾਂ -ਰਸਾਲੇ ਫਰੋਲ ਮਾਰੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਘਰ ਵਿਚ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਏ ਸੀ ਚੱਲਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਰੀਰ ਸੇਕ ਮਾਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਫਾਇਰ ਪਲੇਸ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਤੋੜਿਆ ਏ। ਲੈਪਟਾਪ ਆਨ ਕੀਤਾ ਏ। ਪਹਿਲੀ ਈਮੇਲ ਸੈਮ ਦੀ ਏ। ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕਲਿੱਕ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਈਮੇਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ -ਦਿਲ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਰਾਹ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਆਹ ਤਾਂ ਹੀ ਝੱਲਾ ਮਨ ਉਤਾਵਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਹ ਰੋਕ ਕੇ ਈਮੇਲ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਐ:

ਡੀਅਰ ਗੁਰਵਿੰਦਰ,

ਨਿੱਘੀਆਂ ਯਾਦਾਂ!

ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ 'ਏਜ ਗੈਪ' ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਆਬਜੈਕਸ਼ਨ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਆਬਜੈਕਸ਼ਨ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਜਾਅਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਲੱਭੋ। ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਦੀ ਸੂਈ ਤਾਂ ਹਰ ਪਲ ਇਸ 'ਏਜ ਗੈਪ' ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਹੀ ਅਟਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਬਾਅਦ ਓਦਾਂ ਵੀ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਪਰ ਸੱਚ ਜਾਣੋਂ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਤਾਂ ਪਾਣੀਓਂ ਪਤਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਦੋਸਤ-ਮਿੱਤਰ ਵੀ ਛੇੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਗ਼ਮ ਖਾ ਗਿਆ, ਸੁੱਕ ਕੇ ਤਵੀਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹੋ ਈ ਆ ਬਈ 'ਬੁੱਤ ਮੇਰਾ ਏਥੇ ਦਿਸਦਾ ਰੂਹ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ 'ਤੇ'। ਜਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਹੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਭਣਾ।

ਇਤਜ਼ਾਰ ਰਹੇਗਾ।

ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ,

ਸੈਮ।

ਮੈਂ ਪਰਸੋਂ ਫੋਨ 'ਤੇ ਵੀ ਜਦ ਇਹੋ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਹੋਏ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਯਾਹੂ ਲਾਗ ਆਉਟ ਕਰ ਕੇ ਪੇਂਟ ਵਾਲਾ ਆਈਕਨ ਕਲਿੱਕ ਕੀਤਾ ਏ। ਮੈਂ ਫ਼ਾਇਰ ਪਲੇਸ ਵਿਚ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਕਰਸਰ ਨੂੰ ਇੱਧਰ ਓਧਰ ਘੁਮਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪੇਂਟਿੰਗ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਫ਼ਾਇਰ ਪਲੇਸ ਵਿਚ। ਔਗੀਠੀ ਵਿਚ ਅੱਗ ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਨੁੱਚੜ-ਨੁੱਚੜ ਕੇ ਅੰਗੀਠੀ ਵਿਚ ਵਰਗੀ ਜਾ ਰਿਹਾ।

ਉਹ ਮਾਈ ਗਾਡ! ਆਹ ਮੇਰੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਾ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ? ਰੰਗ ਖਿੱਲਰ ਗਏ ਹਨ। ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਝਾਟਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਹੈ ਜਾਂ... ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਫ਼ਾਇਰ ਪਲੇਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਹੀ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਤਨ ਤਪਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮਨ ਕਾਹਲਾ ਪੈਣ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰ ਵਿਚ ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਗਰਜ਼ ਵਾਂਗ ਪਟਾਕੇ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਰਿਚਰਡ ਦੰਦੀਆਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਈਕ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੂੰਹਰੇ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਮੋਸ਼ੀ ਮਾਰ ਗਈ। ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁੰਘਾਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਡੋਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਦੌੜ ਪਈ। ਮੰਮੀ ਮੇਰੇ ਮਗਰੇ ਭੱਜੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਅਮਨ ਜਾਂ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਪਤਾ? ਮੰਮੀ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇਉਂ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ:

“ਤੂੰ ਇੰਟਰਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੌਡਾਲ ਲਿਟ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੱਡੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ-ਦੇ ਕੇ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਓਪਰੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਲੋਕ ਦਹਿਲ ਗਏ ਸਨ। ਤੂੰ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਟਕਾ-ਪਟਕਾ ਕੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਸ਼ਰੇ-ਬਜ਼ਾਰ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹੁਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਬਬੇਰਾ ਰੋਕਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਨਾ ਟਲੀ। ਜਦੋਂ ਤੇਰੇ ਤਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਡਰ ਗਾਰਮੈਂਟਸ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਦੇ ਸਾਇਰਨ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਵਿਚ ਸਾਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਬਚੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹੁੰਦੀ ਐਂਬੂਲੈਂਟਰੀ ਨਰਸਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲੀਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲਿਆ। ਤੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਬੋਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ”।

ਮੈਂ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰ ਰੂਮ ਦੇ ਕਾਰਨਰ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਤੇ ਮੋਟੀ ਰੰਗਦਾਰ ਕੈਂਡਲ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਲ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪੂ ਜੀ ਵੀਰਵਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖ਼ੁਆਜੇ ਪੀਰ ਦਾ ਦਲੀਆ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਥੜ੍ਹੇ ਤੇ ਚਿਰਾਗ਼ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦਲੀਆ ਖਾਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਾਅ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਟੇਬਲ ਵਾਲੀ ਕੈਂਡਲ ਬਾਲ ਲਈ ਐ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਇਕ ਟੱਕ ਦੇਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੇ

ਚਿਹਰੇ ਦਿਸਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ।... ਭੈੜੀ ਠੰਢਕ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਗੀਠੀ ਦਾ ਸੇਕ ਘਟਿਆ ਹੈ। ਸਿਰ ਹੌਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੰਧ 'ਤੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਆਸ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋਣ, 'ਮੇਰੀਏ ਬੱਚੜੀਏ! ਤੇਰਾ ਦਾਦਾ ਦੌਲਤੀ ਅਜੇ ਜੀਊਂਦਾ। ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਬਿਠਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰੋਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਵਿੰਦਰ ਪੁੱਤ, ਛੱਡ ਇਸ ਵੱਡੇ ਮੁਲਕ ਦਾ ਖਹਿੜਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾ, ਨਾਲੇ ਮੇਰਾ ਬੁਢਾਪਾ ਰੁਲਣ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਊ'।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਮਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇੰਡੀਆ ਕਿਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਛੱਡ ਇੱਥੇ ਆ ਗਈ? ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਬੇਟ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਦੇ ਕਾਨਿਆਂ ਤੇ ਸਰਕੜਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਹਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ।

“ਰਾਹੋਂ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਤਕ ਜਿੰਨੇ ਪਿੰਡ ਵਸੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਹ ਬੇ-ਅਬਾਦ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਇੱਧਰ ਕੋਈ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦਸ-ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੌ-ਸੌ ਕਨਾਲ ਦੇ ਪਲਾਟ ਪੰਦਰਾਂ-ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪਟੇ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਇਕ ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਠ ਰੁਪਏ ਹਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ”।

“ਬਾਪੂ ਜੀ! ਫਿਰ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੈਸੇ ਲੈਂਦੀ ਸੀ”। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਅਮਨ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪੰਜਾਹ ਦਾ ਨੋਟ ਫੜ ਕੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ।

“ਮੇਰੀਏ ਕਮਲੀਏ ਧੀਏ! ਓਦੋਂ ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸੱਠ ਰੁਪਏ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਸਨ”? ਤਨ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਕੱਪੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਣ ਨੂੰ ਦਾਣੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ, ਕਦੋਂ ਚੜ੍ਹ ਆਵੇ? ਕਿੱਧਰ ਨੂੰ ਰੁਖ ਕਰ ਲਵੇ? ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਲੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਬਈ ਦੌਲਤੀ ਤੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਰਕ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ”।

“ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪੂ ਜੀ ਝੋਨੇ ਦੀ ਫਸਲ ਨੇ ਵਾਰੇ-ਨਿਆਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਆ”। ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਚੌਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਸੀ।

“ਮੇਰੀਓ ਬਾਜ਼ੀਓ ਪੋਤੀਓ! ਇਹ ਸੱਪਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰੀਆਂ ਮਿੱਧ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਨਾੜ ਹੀ ਨਾੜ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਗਾਰੇ ਵਿਚ ਲੱਤਾਂ ਪੈਰ ਧਸ ਜਾਣੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਟਰੈਕਟਰ ਆ ਗਏ। ਝੋਟਿਆਂ ਜਾਂ ਬਲਦਾਂ ਨਾਲ ਖੇਤ ਵਾਹੁਣਾ -ਬੀਜਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਠ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਮੁੰਡੇ ਉੱਠ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਖ਼ਤ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਜ਼ਮੀਨ ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਆ, ਆਖ਼ਿਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੀਮਤ ਪਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਜੰਗਲ, ਉੱਚਾ-ਨੀਵਾਂ ਪਾਣੀ, ਗਾਰ ਉੱਠ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਾਹ ਮਾਰੇ। ਇਹ ਮਿੱਟੀ ਸਾਡੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਜ਼ਰਖੇਜ਼ ਹੋਈ ਆ। ਮੇਰੇ ਚਾਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਜਵਾਨੀ ਏਥੇ ਲੱਗ ਗਈ। ਖ਼ੈਰ! ਸਭ ਭੁੱਲ-ਭੁਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਪ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ...”। ਬਾਪੂ ਜੀ

ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਰਲ-ਪਰਲ ਹੰਝੂ ਵਗਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ।

ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਭਰ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਡੈਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਅਮਨ ਸੱਤਵੀਂ ਵਿਚ ਤੇ ਨਿੱਕਾ ਵੀਰ ਗਗਨ ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਸੀ।..ਸ਼ੈਮ ਦੀ ਈਮੇਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਹਿਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਡੈਡੀ ਦੀ ਚੀਬੜੇ ਹੋਈ ਲਾਸ਼ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਦੇਖ ਕੇ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ, ਕਾਸ਼! ਅਜਿਹਾ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦਾਦਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠ ਅਸੀਂ ਪਲੇ।

ਸੰਤੋਖ ਮਾਮੇ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੇਰਾਂ-ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਨੂੰ ਲੱਗ ਗਏ। ਡੈਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਪੁੱਜੇ ਸੀ। ਡੈਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਗਗਨ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਆਣ ਪਈ ਸੀ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਤੇ ਮੰਮੀ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਜ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਦਾ ਅਕਾਊਂਟ ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਸੀ ਪਰ ਏ. ਟੀ. ਐੱਮ. ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ। ਪੈਸੇ-ਧੋਲੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਦੀ। ਅਮਨ ਤੇ ਗਗਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਦੀਦੀ ਦੀਦੀ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਫੇਰੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਫੇਰਨ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਮਾਊ ਜੋ ਹੋ ਗਏ।

ਪਿੰਡ ਮੈਂ ਟਰੈਕਟਰ ਚਲਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਕਾਮਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਖੇਤ ਵਾਹ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲੀ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਮਨ ਤੇ ਗਗਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਕੂਲ ਤੇ ਫਿਰ ਟਿਊਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਚੈੱਕ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਦੇਣਾ। ਮੇਰੇ ਚਾਚਿਆਂ-ਤਾਇਆਂ ਸੜ-ਭੁੱਜ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, “ਬਾਪੂ ਜੀ! ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕਾਹਨੂੰ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੇ ਓ। ਅਗਾਂਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਟੱਕਰਨਗੇ? ਬੇਗਾਨੇ ਘਰ ਵਸਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਊ”?

“ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ੇਰ ਪੁੱਤ ਘਰ ਦਾ ਮੋਹਤਬਾਰ ਆ। ਪੈਸੇ-ਧੋਲੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਮੋਹਤਬਾਰ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਆ। ਫਿੰਹੀ ਗੱਲ ਬੇਗਾਨੇ ਘਰ ਦੀ, ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਇਹਦੀ ਉੱਥੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹਤ ਰਹੂਗੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਘਰ ਵਿਆਹੂੰ”।

ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਨੱਕ ਬੁੱਲ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ। ਮੈਂ ਧੌਣ ਉੱਚੀ ਕਰ ਲੈਂਦੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ, “ਵਿਦਰ! ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਾਪੂ ਦੀ ਪੱਗ ਨੂੰ ਦਾਗ ਨਾ ਲਾਵੀ”।

ਘਰ ਵਿਚ ਹਰ ਕੰਮ ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ। ਗਗਨ ਨੂੰ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਕਰਵਾਈ, ਅਮਨ ਨੂੰ ਬੀ. ਏ. ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਐੱਮ. ਸੀ. ਏ. ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਵਾਂਗ ਮਾਮਾ ਜੀ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ। ਬੇਟ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬੜਾ ਟੇਢਾ ਤੇ ਔਖਾ ਆ ਪਰ ਉੱਥੇ ਜੀਵਨ ਦਰਿਆ ਵਾਂਗ ਚੱਲਦੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਦਰਿਆ ਸੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਸਭ ਕੁਝ

ਰੁੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੜ੍ਹਾਂ ਸੋਕਿਆਂ ਵੇਲੇ ਵੀ ਹੌਸਲਾ ਦੇਈ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੈਂਟਲ ਹਾਸਪੀਟਲ ਐਡਮਿਟ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰੀਲੇਟਡ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਅੱਠ-ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਸੁਪਰਵੀਜ਼ਨ ਵਿਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, “ਤੂੰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਆਂ?” ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਮਾਮੇ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਮਾਮੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪੂ ਜੀ, ਪਵੇਲ ਤੇ ਜਗਦੀਪ ਸਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਇੱਭੀਆ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ‘ਝੋਨਾ ਝਾੜਦੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਵੇਦਨਾ’ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖ ਕੇ ਬੋਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਪਲੇਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕੀ ਸੀ। ਇਕ ਮਾੜਕੂ ਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਆ ਘੇਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਲੀਡਰ ਪਵੇਲ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਖਣ-ਪਾਖਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਬੋਲਬਾਣੀ ਤੋਂ ਸਾਊ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਕੱਪੜੇ ਬੜੇ ਸਿੱਪਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਸਮਾਜ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਚੋਰ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਉਹ ਨੀਵੀਂ ਪਾ ਲੈਂਦਾ। ਉਹਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਅਪਲਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰਦਾ-ਡਰਦਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ।

“ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜੀ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ?” ਮੈਂ ਤੋਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਜਾਓ। ਪੈਸਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਜਿਉਣ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀਠੋ..”।

ਸੰਤੋਖ ਮਾਮੇ ਦੀ ਧੀ ਲਵ ਮੇਰੀ ਖ਼ਾਸ ਸਹੇਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਕ ਗੱਲ ‘ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ।

“ਐਵੇਂ ਨਾ ਇੱਭੀਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਲਈ ਹਾਂ ਕਰ ਆਈਂ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਟੱਬਰ ਮੰਗਵਾਉਂਦੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਦੀ ਮਰ ਜਾਊਂ। ਜੇ ਮੌਜਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਗੌਰੇ-ਕਾਲੇ ਨਾਲ ਮੈਰਿਜ ਕਰਵਾਵਾਂਗੀਆਂ। ਨਾ ਟੱਬਰ ਮੰਗਵਾਉਣ ਦਾ ਝੰਜਟ ਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਦਾ”।

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ, ਰੂਪ ਤੇ ਸੁਹੱਪਣ ਉੱਤੇ ਮਾਣ ਵੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਗੌਰੇ ਨੂੰ ਲਾਈਫ ਪਾਰਟਨਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਵੇਲ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾ ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਨਾਂਹ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬੜਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ।

“ਜਿਹੜੇ ਬੰਦੇ ਬਿਮਾਰ ਸਮਾਜ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਝੱਟ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ”। ਮਾਮਾ ਜੀ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਵੇਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਟੈਕਟ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਂ, ਜਗਦੀਪ ਸਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਕੰਟੈਕਟ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਈ ਸਾਲ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਈਮੇਲ ਵੀ ਭੇਜਦੇ ਰਹੇ।

ਜਦੋਂ ਸੰਤੋਖ ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਗਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਸੀ. ਐੱਮ. ਸੀ. ਇੰਸਟੀਚੀਊਟ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕਾਲਜ ਦੋ-ਚਾਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਇਕ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਬੀ. ਸੀ. ਏ. ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਐੱਮ. ਸੀ. ਏ. ਕੀਤੀ। ਜਗਦੀਪ ਸਿੰਘ ਸਰ ਮੇਰੇ ਟੀਚਰ ਸਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਉਮਰ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਖਾਸ ਤਵੱਜੋਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਸਨੈਲਟੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਉਹ ਟਾਈ ਲਾ ਕੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਡਰੈਸਿੰਗ ਕਮਾਲ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵੀ ਫਰਾਟੇਦਾਰ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਈਕ 'ਤੇ ਰਾਈਡ ਦਿੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਅਤੇ ਹੱਥ ਮਾਊਸ ਨੂੰ ਕਲਿੱਕ ਕਰਦੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਜਾਂਦੇ। ਪਵੇਲ ਆਕੜਖੋਰ, ਸਵੈਮਾਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੰਗਾਊ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਸਰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਜਾਨ ਛਿੜਕਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮਰਦ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਵੈੱਲ ਡਰੈਸਡ ਹੋਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਨੱਚਦੇ ਫਿਰਨ। ਲਵ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ-ਗੋਰੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਲ ਫਰੈਂਡਜ਼ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੇਅਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੀ ਇਕ ਸੀਨੀਅਰ ਕੁੜੀ ਫੈਮਿਲੀ ਕੇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਸੇਜ ਕੀਤਾ ਸੀ-‘ਜਗਦੀਪ ਸਿੰਘ ਸਰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੈਨੇਡਾ ਜਾ ਕੇ ਛੱਡ ਹੀ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਬਾਕੀ ਤੂੰ ਦੇਖ ਲਵੀਂ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਿਗਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਕੀਤੀ। ਉਂਝ ਵੀ ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਚੈਟ ਵੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਇੰਡੀਅਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਵ ਨਾਲ ਪਰਾਮਿਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਿਤੇ ਸੀ।

ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਫੈਮਿਲੀ ਨਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਪੁੱਜੀ, ਕੇਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਰਗੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪੱਥ ਨਾ ਲੱਗਣ। ਕਿੱਥੇ ਉਬੜਿਆ -ਖਾਬੜਿਆ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਬੇਟ, ਕਿੱਥੇ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਤੇ ਕਲ-ਕਲ ਵਗਦਾ ਮਹਾਂਸਾਗਰੀ ਤੱਟ, ਬੀਚ ਤੇ ਝੀਲਾਂ ਦਾ ਸੁਹੱਪਣ, ਪਰਬਤ ਤੇ ਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਮਨਮੋਹਕ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜਵਾਲਾਮੁਖੀ, ਬਰਫ਼, ਥਲ ਅਤੇ ਰੈਂਡਵੁਡ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਸਭ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਯੂਸੇਮਿਟੀ, ਸਨਫ਼ਰਾਂਸਿਸਕੋ, ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ, ਲਾਸ ਵੇਗਸ, ਸੈਨਜੋਜ਼ੇ, ਫਰਿਜ਼ਨੋ, ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਤੇ ਬੇਅ ਏਰੀਏ ਦੀਆਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਥਾਵਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹੋਸ਼ ਉੱਡ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਅਪਸਰਾ ਹੋਵਾਂ। ਬੇਟ ਮੇਰੇ ਕੀ ਚੇਤੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ? ਵੀਕੈਂਡ ਤੇ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇਖਣ ਤੁਰੇ ਰਹਿਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿਚ ਜੋਬ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਓਨਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਹਾਈਟ ਤੇ ਬਿਊਟੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਹਾਇਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜ ਦਿਨ ਨਿੱਠ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਵੀਕੈਂਡ 'ਤੇ ਦੱਬ ਕੇ ਖਾਓ-ਪੀਓ ਤੇ ਐਸ਼ ਕਰੋ। ਇਹ ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਕਲਚਰ ਹੈ। ਲਵ ਵੀ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਫਰੀ ਹੋ

ਕੇ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਅਸੀਂ ਰੱਜ ਕੇ ਫੰਨ ਕਰਦੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਝੂਠਾ ਪਵੇਲ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ-

“ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਸਟਮ ਬੰਦੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਲੋਹਾ ਪਿਘਲਾ ਕੇ ਸਾਂਚੇ ਵਿਚ ਢਾਲ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪੁਰਜ਼ਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦੇ। ਉੱਥੇ ਬੰਦੇ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਪੁਰਜ਼ੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ”।

ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਗ਼ਰੀਬੀ, ਜਾਤੀ-ਪਾਤੀ, ਬੇਰੁਜ਼ਗ਼ਾਰੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁਹੜੀ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਾਲੇ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋਚਿਆ ਕਾਕਾ ਪਵੇਲ! ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਿਆ। ਕੋਈ ਦੂਰ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿ ਜਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਦੇਵੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਵਤੇ। ਇੱਥੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਜਰਨੈਲੀ ਸੜਕਾਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ... ਤੇ ਇੰਡੀਆ ਦੀਆਂ ਬੰਦੇ ਖਾਣੀਆਂ ਸੜਕਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਡੈਡੀ ਦਾ ਚੀਬੜੇ-ਚੀਬੜੇ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਦਿਸਿਆ ਹੈ... ਪਾਰਕ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਂਗ ਸਜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿੰਡ-ਵਲੇਵੇਂ ਖਾਂਦੇ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਉੱਚੀਆਂ-ਨੀਵੀਆਂ ਕਿਤੇ ਸੁੱਕੀਆਂ, ਕਿਤੇ ਹਰੀਆਂ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਗੋਲਡਨ ਕਲਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਨ। ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਅੰਗੂਰਾਂ, ਬਦਾਮਾਂ, ਚੈਰੀਆਂ, ਸਟਰਾਬੈਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਫਾਰਮ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੇ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਅਸੀਂ ਸੈਂਟਾ ਕਲਾਰਾ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹੇ। ਅਮਨ ਨੂੰ ਕਲੀਨ ਅੱਪ ਦਾ ਕੰਮ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੈਟਿਸਫਾਈ ਸੀ। ਗਗਨ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੀ ਗਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕਰਵਾਈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਹੱਥ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਟੋਰ ਉਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਸੱਤ-ਅੱਠ ਸਾਲ ਸਖ਼ਤ ਲੇਬਰ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਘਰ ਬਖ਼ਸ਼ਰਗਾਂ ਦੀ ਕੋਅਰ ਟੇਕਰ ਸੀ।

ਮੈਂ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿਚ ਵੇਟਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਿਚ ਦੋ ਸਾਲ ਇਹ ਜੋਬ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੈਂਗੂਏਜ ਦੀ ਪਰਾਬਲਮ ਨਾ ਰਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਜੋਬ ਲੱਭਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਦੀ ਜੋਬ ਮਿਲ ਗਈ। ਇੱਥੇ ਕੁਪਰਟੀਨੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਦਾ ਕੀ ਘਾਟਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਮਨ ਵਿਚ ਘਰ ਵਸਾਉਣ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਲਵ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਕੁ ਬੁਆਏ ਫਰੈਂਡ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੈਲ ਸੈਟਲਡ ਗੋਰੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ ਪਰ ਗੋਰਾ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਤੇ ਮੰਮੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੋਨ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਅਹੁੜਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣੂੰ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਪਵਨ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਟਰੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਮੈਂ ਸਾਫ਼ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਹਾਰ ਕੇ ਅਮਨ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਛੇ-ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਅਮਨ ਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।

ਪਵਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਟਰੱਕ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਟਰੱਕਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਟਰੱਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਮਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਘਰ ਬੈਠੀ ਹੀ ਡਿਸਪੈਚ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਘਰ ਵੀ ਡਬਲ ਸਟੋਰੀ ਸੀ। ਪਵਨ ਜੀਜੂ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਫੜ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦਾ। ਮੇਰੀ ਸਹਿਣ-ਸ਼ਕਤੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲੱਗੀ।

ਗਗਨ ਦਾ ਸਟੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਾਲ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਵੀ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਗੱਲ ਹੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ। ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਪਲੈਨਡ ਇਗਨੋਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੀ ਜੋਬ ਮਾੜੀ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਕੰਪਿਊਟਰ ਦੀ ਪੋਸਟ ਗਰੈਜੂਏਟ ਅਤੇ...।

ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਕਾਲੀ ਆਪਣੇ ਬੇਬੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿਚ ਡਿਨਰ ਕਰਨ ਆਈ। ਬੇਬੀ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਮੈਂਟਲੀ ਅਪਸੈਂਟ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਠੀਕ ਲੱਗੇ ਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਬੇਚੈਨੀ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬੋਦੀਆਂ ਪੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਵੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਵੇ। ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਵਿਚ ਸਬਰ ਬੜਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੀ ਰਹੀ। ਆਪਣੇ ਬੇਬੀ ਨੂੰ ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਚੁੰਮਦੀ ਚੱਟਦੀ... ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦੀ, ਖਾਣਾ ਖਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਵੀ ਇਹੋ ਕੁਝ ਹੀ ਕਰਦੀ ਪਰ ਮੈਂ....। ਮੈਂ ਜੋਬ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ ਵਿਚ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਇਕੱਲੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਕੂਕ ਵੱਜ ਜਾਂਦੀ। ਡਰ ਕੇ ਉੱਠ ਪੈਂਦੀ। ਹਵਾ ਵਿਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ। ਮੰਮੀ ਤੇ ਮਾਮਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਸਾਈਕੈਟਰਿਕ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ।

“ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ, ਘਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਵਾਸੀ”। ਸਾਈਕੈਟਰਿਕ ਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਬਲਮ ਵਿਚ ਘਿਰ ਜਾਂਦੀ । ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ। ਘਰ ਚਿਰਾਗ ਬਾਲ ਲੈਂਦੀ। ਬੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਪਰ ਮੁੜ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀਆਂ ਮੀਢੀਆਂ ਪੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕੁਅਸਚਨੀਅਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਮਸਲਨ:

ੳ. ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਹਣਾ ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਬੰਦਾ ਕੌਣ ਹੈ?

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਅ. ਘਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ?

ਜਵਾਬ: ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਤਾਬਿਕ।

ੲ. ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੌਣ ਚਲਾਵੇ?

ਜਵਾਬ: ਹਿਸਾਬ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ. ਪਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਚਾਹੀਦਾ?

ਜਵਾਬ: ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ -ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮੇ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਮੇਰੇ ਕਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਣ।

ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੋਈ ਪੱਚੀ ਸਵਾਲ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ।

ਮੇਰੇ ਕਈ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ। ਐੱਮ. ਆਰ. ਆਈ. ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਸਕੈਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਡਾਕਟਰ ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ-

“ਇਹ ਮਾਨਿਸਕ ਰੋਗਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਡਿਸਆਰਡਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਰੋਗ ਹੈ ਜੋ ਕੰਟਰੋਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖ਼ਤਮ ਨਈਂ। ਸਾਰੇ ਜੀਅ ਰੋਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਵਿਵਹਾਰ ਬਦਲੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਡੁੱਲ ਰਸਪੈਕਟ ਦਿਓ”। ਪਵਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਬੋਲਾਂ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਦੱਸੀ ਸੀ।

ਸਾਈਕੋਟਰਕ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਸਪੈਕਟ ਹੁਣ ਕਿਸ ਨੇ ਕਰਨੀ ਸੀ? ਗਗਨ ਨੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਵਾਈਫ ਨਰਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਸਪੈਂਡ ਕਰਦਾ। ਪਵਨ ਅਕਸਰ ਘਰ ਗੋੜਾ ਮਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸ਼ਾਹ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਭੈਅ ਆਉਂਦਾ। ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਪਾੜ-ਪਾੜ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ। ...ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਘਟਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਗਗਨ ਦੀ ਵਾਈਫ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਰਸਪੈਕਟ ਕਰਦੀ। ਉਹ ਹਰ ਕੰਮ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਅਮਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਡਿਸਪੈਚ ਦਾ ਕੰਮ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਟਰੇਨਿੰਗ ਲੈਣ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਲਵ ਮੇਰੀ ਜੋਬ ਲਈ ਨੱਠ-ਭੱਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦੀ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨੱਕੋ-ਨੱਕ ਭਰ ਦਿੰਦੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਲਵ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜੋਬ ਲੱਭ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਮੀਗਰੇਸ਼ਨ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿਚ ਇਲਲੀਗਲ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਦੀ ਡੈਟਾ ਐਂਟਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਜੋਬ ਸਟਰੈੱਸ ਵਾਲੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੇਰੀ ਮਨਪਸੰਦ ਦੀ ਸੀ। ਪੇਅ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੇਰੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਵਾਈ-ਫਾਈ ਰਾਹੀਂ ਇੰਟਰਨੈਟ ਨਾਲ ਕੂਨੈਕਟਿਡ ਸਨ। ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਕਸਟਮਰ ਆਉਂਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਸਬੰਧੀ ਡਾਕੂਮੈਂਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਫਾਈਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਕਰਦੇ।

ਮੇਰਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਰਿਚਰਡ ਕਰਟਿਸ ਬਹੁਤ ਐਕਟਿਵ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਜਾਦੂ ਸੀ। ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਛੋਟੀ-ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ-ਮੁੱਛ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁਨੱਖਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਰੂਮ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਹਟਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਸਮਾਈਲ ਪਾਸ ਕਰ ਕੇ ਰਿਸਪਾਂਡ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ-

“ਯੂ ਆਰ ਐਕਸਟਰੀਮਲੀ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ! ਕੈਨ ਆਈ ਟੇਕ ਯੂਅਰ ਪਿਕਚਰ?”

ਮੈਂ ਸ਼ਰਮਾਅ ਕੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ “ਯੈਸ” ਕਿਹਾ। ਉਸ ਮੈਨੂੰ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਮਾਰਟ ਫੋਨ ਆਨ ਕਰ ਕੇ ਪੇਜ ਬਣਵਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਫੋਨ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਟ ਦਾ ਕਾਲਰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲਿਟ ਨੂੰ ਥਾਂ ਸਿਰ ਕੀਤਾ। ਕੈਮਰਾ ਫੜਦੇ ਬੋਲਿਆ, “ਸੇ ਚੀਜ਼!” ਮੇਰੇ ਚੀਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਰੱਬ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਹੀਰੋ ਮੇਰੇ ਖੁਆਬ ਵਿਚ ਫਿੱਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਇਹੋ ਸੀ।

ਰਿਚਰਡ ਮੇਰਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਘਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਓਵਰ ਟਾਈਮ ਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਤਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਰਾਤ ਮੋਟਲ ਵਿਚ ਰਹਿ ਪਈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਹਰ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਲਾਰਮ ਲਗਾ ਕੇ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੋਅ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਹਰ ਲਿਜਾ ਕੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਲਾ ਇਕ ਖੂਬਸੂਰਤ ਟਿਕਾਣਾ ਲੱਭ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬੈਠ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਘੁੰਮ-ਫਿਰ ਕੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਵੇਟ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਸੋਨੇ ਰੰਗੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਚੀਰਦੀਆਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਲੱਗੀ ਪਈਆਂ। ਉਹ ਜੇਤੂ ਹੋ ਰਹੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰਾ ਅਕਸ ਉਭਾਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੁਰਜ਼ ਨਾਲ ਪੇਂਟਿੰਗ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਟ ਦੀ ਜੋਬਨ ਮੱਤੀ ਮੁਟਿਆਰ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ।

ਨਾਈਟ ਸ਼ਿਫਟ ਲਾਉਣ ਕਾਰਨ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਿਹਲੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਰਿਚਰਡ ਮੈਨੂੰ ਬੀਚ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਦਿਨ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਨਿੱਖਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਮੁੰਦਰੀ ਲਹਿਰਾਂ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਝੱਗ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੇਤ 'ਤੇ ਵਿਛ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਕਲੋਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਰੇਤ ਉੱਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਵਿਰਦੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੰਮਾ ਨਾਂ ਲੈਣ ਵਿਚ ਦਿੱਕਤ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਰੇਤ ਉੱਤੇ ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਗੈਵੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਬੀਚ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ। ਬੋਟਿੰਗ ਕਰਦੇ, ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਚੁੱਭੀਆਂ ਮਾਰਦੇ, ਰੇਤ 'ਤੇ ਲੇਟਦੇ ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਨੂੰ ਮਾਣਦੇ। ਧੁੱਪ ਚੁੱਭਦੀ ਤਾਂ ਛਤਰੀ ਤਾਣ ਲੈਂਦੇ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਸਪਰਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸਕੂਨ ਦਿੰਦਾ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਇਹ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ। ਜਦੋਂ ਦਰਿਆ ਚੜ੍ਹ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਨੱਠ-ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੇ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤਕ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵਗਦਾ ਵੱਗ ਜਾਂ ਡੈਟਾ ਐਂਟਰੀਜ਼ ਦੀ ਭਰਮਾਰ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਆਫਿਸ ਤੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਥੱਕੇ ਹੀ ਹੋਟਲਾਂ, ਪਾਰਕਾਂ, ਬੀਚਾਂ ਜਾਂ ਲੌਂਗ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਰੱਖਦੀ। ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਤੇ ਐਨਜੁਆਏ ਵੀ। ਰਿਚਰਡ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਪੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਕੋ ਵਰਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੈਲਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਤਾਰੀਫ਼ਾਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਝੱਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।

ਖੁਸ਼ ਤਾਂ ਅਮਨ ਤੇ ਪਵਨ ਵੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਟਰੱਕ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਘਰ ਦੇ ਲੋਨ ਕਰਵਾ ਲਏ ਸਨ। ਗਗਨ ਦਾ ਬਿਜ਼ਨਿਸ ਵੀ ਵੱਧ-ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਨ ਲੈ ਕੇ ਸਟੋਰ ਵਿਚ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਪਾ ਲੈਂਦਾ। ਲਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾ ਕੇ ਗੋਰੇ ਖੰਭਾਂ 'ਤੇ ਉੱਡੀ ਫਿਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਹੁਲਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਪੀਂਘ ਅਸਮਾਨੀਂ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ ਨਾਈਨ ਇਲੈਵਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣੋਂ ਨਾ ਬਚਿਆ। ਪਵਨ ਦਾ ਇਕ ਟਰੱਕ ਅਤੇ ਘਰ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਗਗਨ ਦਾ ਸਟੋਰ ਵੀ ਬੈਂਕ ਨੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਟੋਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਪਾਗਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੋ ਗਈ। ਸੰਤੋਖ ਮਾਮਾ ਜੀ ਨੇ ਹੌਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਸੀ-

“ਗਗਨ! ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਸਟਮ ਵਿਚ ਬੰਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਕੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ ਵੀ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੈ। ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਇਕ ਸਿਫਤ ਆ ਕਿ ਇਹ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉੱਠਣ ਜੋਗਾ ਕਰ ਦਿੰਦੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਟੋਰ ਵਾਧੂ ਸੀ, ਸੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੈਸ ਪੰਪ ਵੀ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਸ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੋਕ ਸ਼ਾਪ ਹੀ ਬਚੀ ਹੈ... ਭੈੜੇ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖ! ਢੇਰੀ ਨਾ ਢਾਹ”!

ਪਰ ਗਗਨ ਦੀ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਇਨ ਲਾਅਜ਼ ਯੂਥਾਸਿਟੀ ਵਿਚ ਹਨ। ਉਹ ਓਥੇ ਮੂਵ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਘਰ ਬੇਬੀ ਸਿਟਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਾਈਫ਼ ਹੋਸਪੀਟਲ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੰਮੀ ਕੋਲ ਵੀ ਇੱਕੋ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਆਫ਼ਿਸ ਵਿਚ ਲੇ-ਆਫ਼ ਚੱਲ ਰਹੀ ਏ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਵੀ ਰਿਚਰਡ ਵੱਲੋਂ ਐਕਸਟਰਾ ਕੰਮ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੇ ਕੋ ਵਰਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਜੈਲਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਰਿਚਰਡ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਰ ਵਕਤ ਚੁੱਪ ਜਿਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਵੀ ਵਧਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਚ ਗਗਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ ਮੈਂ ਰਿਚਰਡ ਨਾਲ ਟੂਰ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਬਹਾਨਾ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਟਰੇਨਿੰਗ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪੈ ਗਈ। ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਟਿਕਟ ਤੇ ਮੋਟਲ ਸਭ ਖੁੱਕ ਕਰ ਰੱਖੇ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਦੋ ਦਿਨ ਲਈ ਲਾਸ ਵੇਗਸ ਗਏ ਸੀ। ਇਹ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਜੂਆ ਹੀ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ 'ਵੈਲਨਟਾਈਨ ਡੇ' ਨੂੰ ਪੁੱਜੇ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਨ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੋੜੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਰਪੋਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰੇ ਸੀ ਉੱਥੇ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪੂਲ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਸੌ ਦੇ ਕਰੀਬ ਫਾਊਂਟੇਨ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਇਕ ਦਿਲਕਸ਼ ਨਜ਼ਾਰਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ। ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਬੁਝਦੀਆਂ ਡਿਸਕੋ ਲਾਈਟਾਂ ਵਿਚ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਦੋਂ ਰਿਚਰਡ

ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲਿਪਟ ਕੇ ਇਕ ਪੰਜਾਬਣ ਮੁਟਿਆਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੀਟ ਤੇ ਡਾਂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਚੁੰਮਣਾਂ ਅਤੇ ਜੂਸ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਵਾਈਨ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਮਦਹੋਸ਼ ਕਰੀ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਅੰਤ-ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਦੀ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਰਿਚਰਡ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਵਟ 'ਸ ਅੱਪ ਹਨੀ”? ਉਸ ਦੇ ਭਾਣੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਝਨਾਂ ਵਿਚ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਸਕੀਆਂ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਲਦੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਵਾਪਸ ਮੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੰਮੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਵੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਖ਼ਾਲੀਪਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਵੀ ਕੀ ਗਿਆ? ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਘੁਣ ਵਾਂਗ ਖਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਮੇਰਾ ਘਰ ਵਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦੋ ਵੇਲੇ ਸੈਮ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਮ ਵਿਚਾਰਾ ਕਮਲਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਬੀ. ਟੈਂਕ. ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਪੈਕਜ ਵਾਲੀ ਜੌਬ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਜੌਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦੇਸ਼ ਵੀਜ਼ਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੰਝਧਾਰ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਸ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਦੋ ਹੀ ਜੀਅ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਹ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੋਝ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ।

ਰਿਚਰਡ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕੱਟੇ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਬਜ਼-ਬਾਗ ਦਿਖਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਡੇਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ, ਨਵਾਂ ਬਹਾਨਾ ਘੜ ਹੋਰ ਵਕਤ ਮੰਗ ਲੈਂਦਾ। ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦੋ ਪਹਾੜ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਡਿੱਗੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੀ ਚੇਅਰ 'ਤੇ ਕਾਲੀ ਜੈਕੀ ਡੈਟਾ ਐਂਟਰੀ ਚੌਕ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸਮਾਈਲ ਤਾਂ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਵੀਕੈਂਡ 'ਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਸਟੂਡੀਓ ਡੇਟ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਡੇਟ ਵੀ ਫਾਈਨਲ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕਰ ਕੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਖੜ੍ਹੀ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਂਸ਼ਜਰ ਸਾਈਡ ਤੇ ਬੈਠੀ ਜੈਕੀ ਦੇ ਕਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਤਾਬ ਝੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾ ਰਹੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਜਟਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀਆਂ ਜਟਾਂ ਵਾਂਗ ਬੇ-ਪ੍ਰਵਾਹ ਖਿੱਲਰੀਆਂ ਫਿਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਐਕਸੀਲੇਟਰ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਰੇਸ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਕ ਰੰਗ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਬੁਝੇ ਮਨ ਨਾਲ ਮੰਡੇ ਆਫ਼ਿਸ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿਚ ਹੋਈ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਫ਼ਾਇਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਹਾਈਪਰ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਦਿਨੇ ਸੁੱਤੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਟਰੈੱਸ ਵਿਚ ਆਈ ਦੇਖ ਲਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਦੋ ਵੀਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਹੀ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ

ਘੁਮਾਉਣ ਲੈ ਜਾਂਦੀ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸਨਫ਼ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਗੋਲਡਨ ਗੇਟ ਦੇਖਣ ਚੱਲ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਕਰੁੱਕਡ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈਆਂ। ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਟਰੀਟ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚੀ-ਨੀਵੀਂ ਹੈ।

“ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵੀ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਟ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰੀਦਾ। ਰਿਚਰਡ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਕ ਚਾਰ ਬੁਆਏ ਫਰੈਂਡ ਬਦਲ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ। ਅਮਰੀਕਨ ਕਲਚਰ ਵਿਚ ਇਹ ਆਮ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਹ ਰਿਸੈਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਜੌਬ ਦਾ ਸੰਕਟ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਪਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ”। ਲਵ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ।

ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਮੁੜ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਰੰਗ ਬਿੰਗੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਕੈਂਡਲਜ਼ ਖ਼ਰੀਦ ਲਿਆਈ। ਉਸ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਰ ਕਾਰਨਰ ਵਿਚ ਕੈਂਡਲ ਸਜਾ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਾਮ ਪਈ ਤਾਂ ਕੈਂਡਲ ਬਾਲ ਕੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ‘ਲਾਈਟ ਵੱਲ ਇਕ ਘੰਟਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ। ਪਾਜ਼ਿਟਵ ਥਿੰਗਜ਼ ਅਤੇ ਪਾਜ਼ਿਟਵ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋ’। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਕੈਂਡਲ ਦੀ ਲਾਈਟ ‘ਤੇ ਨਿਗੂਾ ਟਿਕਾ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਕੂਨ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਚਲੀ ਗਈ।

ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜ ਤੇ ਪਾਰਟ ਟਾਈਮ ਓਪਰੇਟਰ ਦੀ ਜੌਬ ਮਿਲ ਗਈ। ਮੈਂ ਟੁੱਟੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ‘ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਜੁਆਰੀਏ ਵਾਂਗ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਪਰ ਘਰ ਵੀ ਖਾਣ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ। ਮੰਮੀ ਤੇ ਮਾਮਾ ਜੀ ਵਿਆਹ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ‘ਅਖੇ! ਇੰਡੀਆ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਤੇ ਵਰ ਦੋਵੇਂ ਵਧੀਆ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਚੁਣ ਕੇ ਮੁੰਡਾ ਵਿਆਹ ਲਿਆਵੀਂ, ਚਾਹੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਚਾਹੇ ਇੰਜਨੀਅਰ’ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਟੈਂਡ ‘ਤੇ ਅਟੱਲ ਸੀ।

“ਇਹ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਡਿਸਆਰਡਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ”।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਮੀਰ ਗੋਰਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਵ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਸਾਲ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੇਸ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖੀ। ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਹੈਰੀ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਗਨੋਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਜੌਬ ਕੱਢੀ ਰੱਖਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਡਾਲਰ ਰੇਜ਼ ਦਿੰਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਓਪਰੇਟਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕਰ ਕੇ ਲੀਡ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ‘ਹੈਰੀ! ਯੂ ਮੇਡ ਮਾਈ ਡੇ’ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਕ ਹੀ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਚ ‘ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਫ਼ਰ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਉਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੀ ਗਗਨ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਮਨ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ‘ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਹਿਬੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੈਰੀ ਨਾਲ ਲੰਚ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਰੱਬ ਹੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਹੈਰੀ ਨੂੰ ਟਰੈਕਿੰਗ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਉਹ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦਾ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਡੇਟਿੰਗ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰੀ ਕੋ ਵਰਕਰ ਮੈਕਸੀਕਨ ਲੇਡੀ ਖਿੜਖਿੜਾ ਕੇ ਹੱਸੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਸਣ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ। ਹੈਰੀ, ਰਿਚਰਡ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਗੰਭੀਰ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਕ ਦਮ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਡਿੱਗੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਡਿੱਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਉੱਠਣ ਜੋਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਛੱਡਿਆ। ਉਲਟਾ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਐੱਚ. ਆਰ. (ਹਿਊਮਨ ਰਿਸੋਰਸ) ਕੋਲ ਸੈਕਸੂਅਲ ਹਿਰਾਸਮੈਂਟ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਫ਼ਾਇਰ ਹੋ ਗਏ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਧੋਬੀ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ- ਜੋ ਨਾ ਘਰ ਦਾ ਤੇ ਨਾ ਘਾਟ ਦਾ। ਲਵ ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਫੈਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਤਿੜਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਅਸਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੋਂ ਵੀ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਿਲੱਤਣ ਫਿਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁੱਤੀ-ਜਾਗਦੀ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਗ ਦਾ ਦਾਗ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਤਲੁਜ ਸ਼ੁਕਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਦਰਿਆ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਅੱਡ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੀ ਸੀ, ਸੱਚਮੁਚ ਸੁਹਣੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੱਟ ਚੀਰ ਕੇ ਮਾਸ ਖਿਲਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਮੁਰਗੇ ਦੇ ਪੱਟ ਦਾ ਮਾਸ ਖਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਮਹੀਂਵਾਲ ਧੋਖਾ ਦੇ ਗਏ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਸੁਹਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਇਕ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰੀ ਧੋਖਾ? ਮੈਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਅਤੇ ਹੈਰੀ ਚੇਤੇ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਅੰਗ-ਅੰਗ ਖਿੱਲਰ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਪਰ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਕਦੀ ਮੁੜ ਕੇ ਜੁੜਦੇ ਨੇ? ਇਸ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਟੁੱਟੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਜੋੜਨੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਗ ਸਨ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਸਨ?

ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰਦੀ। ਮੰਮੀ ਤ੍ਰਬਕ ਜਾਂਦੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸੱਤਾਂ ਝੋਟਿਆਂ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਕਦੀ ਕੁੰਡੀ ਲਾ ਕੇ ਬੈਂਡ 'ਤੇ ਨਿਢਾਲ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਮੰਮੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰਦੀ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਨਿਕਲਦੀ। ਜੇ ਨਿਕਲਦੀ ਵੀ ਤਾਂ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲਿਪਸ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੰਮੀ ਟੋਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਰਿਚਰਡ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ- 'ਤੇਰੇ ਲਿਪਸ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੇ ਆਂ'। ਮੈਂ ਗਹੁ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਕਿ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਨੁਕਸ ਪੈ ਗਿਆ?

ਮੈਂ ਕਦੀ ਰੂਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਕਦੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਟਿਕਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਕੈਟ

ਵਾਕ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਚਾਦਰ ਤਾਣ ਕੇ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਕੰਪਿਊਟਰ ਅੱਗੇ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਮੀ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੱਥ ਫੇਰਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਚੁੰਮਦੀ।

“ਪੁੱਤ! ਹੁਣ ਸੌ ਵੀ ਜਾਗ। ਦੇਖ ਕੀ ਟਾਈਮ ਹੋ ਗਿਆ? ਕਿਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਡ ਕੇ ਬੈਠੀ ਆਂ”।

“ਮੰਮੀ ਤੈਨੂੰ ਕੀ”? ਮੈਂ ਉੱਖੜੀ ਕੁਹਾੜੀ ਵਾਂਗ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੈ ਜਾਂਦੀ।

ਮੈਂ ਕਾਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸੈਵਨ ਇਲੈਵਨ ਤੋਂ ਕੌਫੀ ਲੈਣ ਤੁਰ ਪੈਂਦੀ। ਮੰਮੀ ਸਹਿਮ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਬੈਠੀ ਉਡੀਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਘੜੀ ਅੱਖ ਲਾ ਲੈਂਦੀ। ਮੰਮੀ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਅਰਾਮ ਕਿੱਥੋ? ਉਹ ਦਿਨੇ ਜੋਬ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਹਦੀ ਸੁਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਠ-ਉੱਠ ਕੇ ਚੈੱਕ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੜ-ਭੁੱਜ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਮੁੜ ਬੈਠ 'ਤੇ ਪੈ ਜਾਂਦੀ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਮਲਟੀ-ਫੇਸਜ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਉਸ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਧਾਂ ਭਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਇਕ ਹਾਲ ਵਿਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕੁਕਰਮਗ੍ਰਸਤ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਸਨ। ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅੱਥਰੂ ਸਨ। ਇਹ ਚਿਹਰੇ ਡਰੇ, ਸਹਿਮੇ ਅਤੇ ਮੁਰਝਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਵਾਰ 'ਤੇ ਵੀਡੀਓ ਸਕਰੀਨ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੈਮਰਾ ਕਿਸੇ ਇਕ ਭੈਅਭੀਤ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਸਕਰੀਨ 'ਤੇ ਡਿਸਪਲੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਇਹ ਚਿਹਰੇ ਦੇਖਦੀ ਮੈਂ ਦਹਿਸ਼ਤਜ਼ਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੰਪਿਊਟਰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ, ਉਹ ਕੰਬਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹ, ਪਿਚਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਮੇ ਚਿਹਰੇ ਸਕਰੀਨ 'ਤੇ ਦਿਸਣ ਲੱਗਦੇ। ਹਰ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਗੈਵੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਹੁੰਦੇ। ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅੱਥਰੂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਹੁੰਦੀ। ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਛਾਤੀ ਨਾ ਲੱਭਦੀ। ਮੈਂ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ। ਡੌਰ-ਡੌਰ ਆਸੇ-ਪਾਸੇ ਪੌਣ ਘੁਮਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਹੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਹੱਸੀ ਜਾਂਦੀ। ਰੋਣ ਲੱਗਦੀ ਤਾਂ ਰੋਈ ਜਾਂਦੀ। ਮੰਮੀ ਮੈਨੂੰ ਓਪਰੀ ਕਸਰ ਸਮਝ ਡਰ ਜਾਂਦੀ।

“ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਦੀ ਰੁੰਨ -ਪੀੜ ਆ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਆਂ”।

ਮੈਂ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਈ। ਮੇਰਾ ਮਰਜ਼ ਹੋਰ ਵੱਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੰਮੀ ਹੁਣ ਦੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਆ- ‘ਤੂੰ ਭਾਂਡੇ ਭੰਨ ਦੇਣੇ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਪਿੱਚਰ ਭਰ ਡੋਲੀ ਜਾਣਾ। ਕੱਪੜੇ ਲੈਂਡਰੀ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਬਿਨਾ ਲੈਂਡਰੀ ਕੀਤੇ ਕੱਢ ਲੈਣੇ। ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਅਮਨ ਨੂੰ ਘੂਰੀ ਜਾਣਾ। ਪਵਨ ਤੇ ਗਗਨ ਨੂੰ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿਣਾ’।

ਅਮਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ-

“ਦੀਦੀ! ਤੂੰ ਬੁਰਤ ਉੱਟ-ਪਟਾਂਗ ਬੋਲਦੀ ਸੀ। ਤੇਰੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ। ਤੂੰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਤੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ, ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਹਾੜ ਕੇ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਤੂੰ ਬਿਨਾ ਬਰੇਕ ਤੋਂ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ”। ਮੈਂ ਭਲਾ ਬੋਲਦੀ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਨਤਾ ਬੋਲਦੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬਿਨਾ ਬਰੇਕੋਂ ਭੱਜੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਸੁੱਤੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਪੇਸਟ ਕਰ ਕੇ ਚਾਹ ਜਾਂ ਕੌਫੀ ਦਾ ਮੱਘ ਕਾਰ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਮਫਿਨ ਜਾਂ ਸੀਰੀਅਲ ਖਾ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਮ ਤਕ ਚੱਲ ਸੋ ਚੱਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ ਤਕ ਘਰ ਪੁੱਜਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਹ ਸਤ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੇਪਰ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਤੇ ਫਾਸਟ ਫੂਡ ਰੱਖ ਕੇ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਫਿਰ ਕੀ? ਬੈੱਡ ‘ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਤਾਂ ਰਿਚਰਡ ਜਾਂ ਹੈਰੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਬੈੱਸ ਜੁ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਹਰ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਿਮੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਜੁ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬੰਦੇ ਨਾ ਹੋਈਏ ਰੋਬਾਟ ਹੋਈਏ। ਸਭ ਪਾਸੇ ਇਕ ਦੌੜ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ-ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਦੌੜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਹ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਫ਼ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ-ਤੇ ਢਹਿ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਸਿਰਾਹਣੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੇ ਪਈ ਹੁੰਦੀ। ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ। ਮੈਂ ਹੈਲੋ ਕਹਿੰਦੀ। ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ-

“ਸ਼ਟ ਅਪ! ਆਈ ਡੌਟ ਲਾਈਕ ਮੈਨ! ਆਲ ਆਰ ਡਿਸਕਸਟਿਗ”।

ਜੇਕਰ ਅੱਗਿਓਂ ਕੋਈ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਮੈਂ ਮੁੜ ਦਹਾੜ ਪੈਂਦੀ-

“ਨਾਨ-ਸੈਂਸ ਡੂ ਯੂ ਨੋ ਵਟ ਆਈ ਮੀਨ! ਡੌਟ ਡੇਅਰ ਟੂ ਕਾਲ ਮੀ ਸਨ ਆਫ਼ ਬਿਚ”! ਮੈਂ ਫੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਪਰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਫੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢਦੀ ਰਹਿੰਦੀ।

“ਪੁੱਤ ਵਿੰਦਰ! ਕਿਉਂ ਕਮਲ ਕੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਆਂ, ਤੇਰੇ ਫੋਨ ਦੀ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਮੁੱਕੀ ਹੋਈ ਆ। ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਨਿਕਰਮੇ ਨੇ ਫੋਨ ਕਰਨਾ”? ਮੰਮੀ ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਘੁੱਟਦੀ ਪੱਲੇ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝਦੀ ਕਹਿੰਦੀ, “ਕਿਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਦੀ ਹੁੰਦੀ”।

ਮੰਮੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਦਿਨੇ-ਰਾਤ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਫੋਨ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਗੋਰਿਆਂ ਤੇ ਕਾਲਿਆਂ ਦੇ। ਕਾਲਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰਿਸੀਵ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੀ। ਮੰਮੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਐਕਟਿਗ ਕਰਦੀ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਭਲਾ ਐਕਟਿਗ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਮੰਮੀ ਮੇਰੇ ਫੋਨਾਂ ਤੋਂ ਜੈਲਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕੇ ਤਾਂ ਰਾਹੀ ਤੁਰਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇੰਟਰਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸੀਨ ਕਰੀਏਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟਿਗ ਹੀ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰਿਆ? ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਲਮ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਬਸ ਇਹੋ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਰੋਡ ‘ਤੇ ਦੌੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਰੇਪਿਸਟ ਮੁੰਡੇ ਭੱਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਵਾਲ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰ ਸੜਕ ‘ਤੇ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਮੁੰਡੇ ਸਨ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹੱਥ ਜੋੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੋਂ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਆਈ? ਕਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ? ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ।

ਹਾਂ! ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆ ਬਈ ਅੱਠ-ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਹੌਸਪੀਟਲ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਭੋਰਾ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ, ਇੰਨੇ ਮਹੀਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੌਸਪੀਟਲ ਵਿਚ ਆਉਣ ਨੂੰ ਹੀ ਲੱਗ ਗਏ। ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਮਿਲੀ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕਲੋਜ਼ ਫਰੈਂਡ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਸਕਦਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬੋੜੀ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਹੀ। ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲੇ, “ਮਿਸ ਵਿਰਦੀ! ਤੇਰੀ ਬਾਡੀ ਦੇ ਫਲਿਊਡਜ਼ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਕੈਮੀਕਲ ਅੱਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਊਨ ਕਰਨ ਲਈ ਟਰੀਟਮੈਂਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ”।

ਮੈਂ ਬੋੜੀ ਸੁਰਤ ਸੰਭਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਰ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਫੂਡ ਖਿਲਾਉਣ ਵੇਲੇ ਹੀ ਲੋਕ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਸਨ।

ਮੇਰਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਕਰਦਾ। ਡਾਕਟਰ ਨਾਂਹ ਵਿਚ ਸਿਰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ। ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੁੱਢੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਲਿੱਸੀ, ਸਹਿਮੀ-ਸਹਿਮੀ ਅਤੇ ਫਿਕਰਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਗਨੋਰ ਕਰਦੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਮਾੜੀ ਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਜਿਊਣ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅੱਬਰੂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਚਾਟ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੰਪਿਊਟਰ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਫੈਮਿਲੀ ਅਤੇ ਕਲੋਜ਼ ਫਰੈਂਡਜ਼ ਦੇ ਸਕੈਚ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਾਪੂ ਜੀ, ਪਵੇਲ, ਜਗਦੀਪ ਸਰ ਅਤੇ ਫੈਮਿਲੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਸਕੈਚ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਚੁਆਇਸ ਪੁੱਛੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦਾ ਸਕੈਚ ਬਣਾ ਕੇ ਬਾਕਸ ਕਲਿੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਨੂੰ ਬਾਪੂ ਜੀ ਤੇ ਮਾਮਾ ਜੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੱਜ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਸਾਡੀ ਮੀਟਿੰਗ ਸਿਰਫ਼ 5-7 ਮਿੰਟ ਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਵੀਕ ਬਾਅਦ ਮਾਮਾ ਜੀ ਤੇ ਅਮਨ ਆਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਲਈ ਪਾਰਕ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਡੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਗਈ। ਹਰ ਵੀਕ ਮੰਮੀ ਕਦੀ ਅਮਨ ਤੇ ਕਦੀ ਗਗਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਹੌਸਪੀਟਲ ਦੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਅੰਦਰ ਪਾਰਕ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਵਨ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਈਫ ਵੀ ਗੋੜਾ ਮਾਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਲਵ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੇ ਗਾਇਬ ਰਹੀ? ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਂ ਮਿਲਣ ਆ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਮਿਲਣ ਦੀ

ਆਗਿਆ ਵੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਲੰਚ 'ਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਮੁੜ ਹੌਸਪੀਟਲ ਆਉਣਾ ਪਿਆ।

ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਲੋਕਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਰਸ ਸਵੇਰੇ-ਸ਼ਾਮ ਪਾਰਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਾਰਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟਰੈਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਗੋੜੇ ਲਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਨਰਸ ਨੇ ਟੋਕਿਆ ਸੀ-

“ਮਿਸ ਵਿਰਦੀ! ਤੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਗੋੜੇ ਕੱਢੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਝੁਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ! ਓਨੇ ਹੀ ਗੋੜੇ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵੀ ਕੱਢਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ”।

ਨਰਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਟਰੈਕ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਕੱਟਦੀ। ਮੈਂ ਚੱਕਰ ਕੱਟਦੇ ਸਮੇਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕ ਹੀ ਟਰੈਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਬੈਲੈਂਸ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਕੈਮੀਕਲ ਬੈਲੈਂਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਤੇ ਸਕੇ ਸਬੰਧੀ ਚੰਗੇ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਤੇ ਪਵੇਲ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਹੌਸਪੀਟਲ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਲਈ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਘਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਘਰ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ-ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਵਾਪਸ ਹੌਸਪੀਟਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਪਰ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਮੈਡੀਸਨ ਦੇ ਕੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸਮੱਲ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ ਪਰ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਨੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਾਈਡ ਇਫੈਕਟ ਨਾਲ ਸੁਸਤ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪੱਕੜ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਲੱਗਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਅਮਰੀਕਨ ਔਰਤਾਂ ਤਾਂ ਭਰ ਜਵਾਨ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰ ਮੈਂ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਭੰਨੀ, ਬੇਢੱਬੀ, ਪੇਟ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਮੂੰਹ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੁੱਲ੍ਹ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ, ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਠੰਡੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਝੁਰੜੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਮੰਜਾ ਮੱਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ-

“ਕਸ਼ਮੀਰੋ! ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆ ਜਾਹ। ਮੈਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖ ਲਵਾਂ। ਨਾਲੇ ਹੱਥੀਂ ਦਾਨ ਕਰ ਦੇਵਾਂ”।

ਮੈਂ ਜਿਉਂ ਹੀ ਬੋੜੀ ਨਾਰਮਲ ਹੋਈ, ਮੰਮੀ, ਅਮਨ ਤੇ ਗਗਨ ਮੈਨੂੰ ਇੰਡੀਆ ਲੈ ਗਏ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਚਾਚੇ-ਤਾਏ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਨੱਠ-ਭੱਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਸੈਮ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਤਾਂ ਇੰਡੀਆ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਲੰਘ ਗਏ। ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ

ਵਿਚ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਸੈਮ ਆ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਰੈਕਿਡ ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਸੈਮ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਹੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਬਜੈਕਸ਼ਨ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੇ ਸਟੋਰ ਦਾ ਜੋਬ ਲੈਟਰ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸੈਮ ਮਕੈਨੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਮਰ ਵਿਚ ਛੇ ਸਾਲ ਛੋਟਾ ਹੋਣਾ। ਬਹੁਤ ਹੈਂਡਸਮ, ਸਲਿਮ-ਟਰਿਮ ਪੂਰਾ ਹੀਰੋ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੇਖਦੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਵਕਤ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਸੈਮ ਨੂੰ ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਪੰਜ ਦਿਨ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਜਲ੍ਹ ਜਾਣਾ ਕੌਂਸਲੇਟ ਸੈਟਿਸਫਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸਾਡੀ ਮੈਰਿਜ ਨੂੰ ਰੀਅਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ -

“ਮੈਰਿਜ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਈ ਏ”?

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਨੀਂਦ ਦਾ ਇਕ ਢੋਂਕਾ ਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਪਲੋਸਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਕਹਿ ਕੇ ਮੁੜ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਜਾ ਪਈ ਹੈ। ਮੰਮੀ ਡਰਦੀ ਹੈ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਮੁੜ ਬਿਮਾਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂ? ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ ਵੱਧ ਗਏ ਹਨ, ਦਵਾਈ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਘੱਟ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਵੀਕੈਂਡ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਜਾਗ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸਵੇਰੇ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹਾਂ ਪਰ ਰੀਲੈਕਸ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਫ਼ਾਇਰ ਪਲੇਸ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਇਸ ਦੇ ਤਾਪ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਅਜੇ ਤਕ ਕੈਂਡਲਜ਼ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੈਮ ਦੀ ਈਮੇਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਈਮੇਲ ਕਈ ਵਾਰੀ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਉੱਪਰ ਤਰਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ। ਕਦੀ ਪਵੇਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੋਖ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੀ ਰੀਸੈਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਗਗਨ ਨੂੰ ਕਹੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ-

“ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਇਕ ਸਿਫਤ ਹੈ। ਇਹ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਪਾ ਦਿੰਦਾ”।

ਮੈਂ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੀ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਜੀਅ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਲੱਗਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਲਾਂ ਵਿਚ ਤੇਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮਨ ਬੁਝਿਆ ਪਿਆ ਏ। ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚਿਮਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵੇਂ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਏ। ਫ਼ਾਇਰ ਪਲੇਸ ਦਾ ਸੇਕ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਏ। ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਸੈਮ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕ ਰਹੀ ਹਾਂ।

ਮਾਮਾ ਜੀ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਰਲਾ ਉੱਠੀ ਹਾਂ-

“ਮਾਮਾ ਜੀ! ਇਸ ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਓ, ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਸਾਲ ਲੱਗਣਗੇ ਉੱਠਣ ਨੂੰ? ਸੱਚੀਂ! ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸਿਸਟਮ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹ ਮਾਰੂ ਛੱਲਾਂ ਨੇ ਜੋ ਨਿੱਤ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁਹਣੀਆਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਖੋਰਦੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਹਾਅ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇ”।

ਮਾਮਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਫਸ ਗਏ ਹਨ।